Axel Rode

Moștenirea Familiei Guldenburg

Volumul I

BARICADA

AXEL RODE

Moștenirea familiei Guldenburg

Volumul I

Traducere de
PIERETTE — GEORGETTE FOTIADIS

EDITURA BARICADA
BUCUREȘTI, 1991

Coperta : ANDREI DAN

AXEL RODE

DAS ERBE DER GULDENBURGS (BILD 1)

© **GUSTAV LÜBBE VERLAG GMBH, BERGISCH GLADBACH**
BUNDESREPUBLIK DEUTSCHLAND, 1987

ISBN 3-404-10809-4

© EDITURA BARICADA, Str. Domnița Anastasia nr. 17, 70623, București, România

Toate drepturile rezervate. Orice reproducere, integrală sau parțială, prin orice mijloace, efectuată fără consimțământul editurii este ilegală și canstituie un delict sancționot de Codul Penal

ISBN 937-9081-05-3

Lector : CONSTANTINA PALIGORA

1.

Pe pajiștea parcului de lîngă castel se și adunaseră în jur de o sută de invitați. În corturi-bufet albe, instalate special pentru această ocazie, li se serveau băuturi și gustări fine. Totul demonstra perfecțiunea dorită pentru această zi deosebită : șampanie, torturi, muzică. Pînă și vremea era deosebit de frumoasă.

Contele Martin von Guldenburg își serba cea de-a șaizecea aniversare. Stînd în picioare în marele salon al castelului, el privea pe sub copertina rotondei la evenimentele ce se desfășurau pe terasă. Familia se pregătea să-l felicite.

Alături de el, în așteptarea importantului moment, se afla și Schulte, bancherul, privind gînditor, mohorît, la vînzoleala din jur, în care nu se încadra prea fericit.

— Mi-ai strica ziua de naștere ? l-a întrebat Guldenburg. Zece milioane, cred, s-ar putea scoate de undeva !

— Fără îndoială că da, dar nu din banca mea !

Răspunsul l-a făcut pe conte să roșească de furie, dar cu un vizibil efort s-a stăpînit, fiindcă în acel moment se apropia Christine, soția sa, care, zîmbitoare, l-a luat de mînă conducîndu-l spre terasă. Le ieșire, contele își de-

păşise deja mînia, ba chiar a schiţat un zîmbet la vederea copiilor, Alexander şi Susanne, care se apropiau cu tortul sărbătoresc pe care ardeau şaizeci de lumînări.

— Celui mai drăguţ, mai frumos, mai ales, mai extraordinar tătic din lume ! şi-a rostit Susanne dedicaţia, alintîndu-se. Susanne, pe care, chiar dacă împlinise şaptesprezece ani, toată lumea o alinta Nane.

Intrînd în rol, Martin s-a aplecat şi dintr-o suflare a reuşit să stingă toate lumînările, moment în care orchestra a intonat „Happy birthday", iar musafirii şi-au înălţat cupele de şampanie.

Deodată, un huruit asurzitor a acoperit toate celelalte zgomote ale petrecerii şi un helicopter a survolat castelul, pregătindu-se de aterizare.

— Cine poate fi ? a întrebat Christine.

— Probabil familia Balbeck — i-a răspuns, Martin, scrutînd cerul.

Contesa Herta von Guldenburg, mama lui Martin, care, la cei optzeci de ani ai ei, asista la evenimente dintr-un şezlong comod, nu şi-a putut stăpîni o grimasă dispreţuitoare.

— Balbeck-ii ? Cine i-a chemat ?

— Eu, a răspuns Martin. E drept, nu mă aşteptam să dea curs invitaţiei.

Alături, Max, fratele mai mic, şi-a mîngîiat bărbuţa-i uşor înspicată, tunsă scurt, făcînd remarca :

— Haltanii dau tîrcoale clasei sociale muribunde ! Pentru a ne civiliza stilul în comportament, noi, pe lîngă bogăţie, am avut nevoie de exerciţiul cîtorva generaţii. Or, asta le lipseşte acum Balbeck-ilor. — Ironia era mai mult decît evidentă.

Între timp, helicopterul a coborît la o margine a pajiştii verzi. Abia s-au oprit rotoarele şi atrăgătoarea şi impozanta Margot Balbeck a coborît, urmată de fiul ei Jan, un bărbat bine, care la cei treizeci şi ceva de ani îşi păstra perfect o frumoasă alură sportivă. Kitty Balbeck, fata ne-

ruşinat de frumoasă a lui Margot, a sărit ultima din aparat.

Savurînd vizibil binecalculata-i intrare în scenă, Margot a aruncat o privire spre castelul galben şi a întrebat :

— Ce-aţi spune dacă toate acestea din jur vor fi ale voastre într-o bună zi ?

— Şi ce să fac cu ele ? a mîrîit Jan.

Kitty, un pic plictisită, şi-a netezit eleganta-i rochie dintr-o mătase de finețea pînzei de păianjen şi, complet lipsită de interes, a rostit alene :

— Eu aş revopsi castelul în roz...

Privind semeaţă spre castel, neacordînd importanţă răspunsurilor copiilor, Margot îşi simţea pieptul umflat de o senzaţie de triumf la vederea familiei Guldenburg, aflată aproape în totalitate pe terasă.

— De douăzeci şi doi de ani aştept clipa asta ! a şoptit

Observînd că Martin şi Christine se pregăteau să-i întîmpine, le-au ieşit înainte, întîlnirea avînd loc undeva la mijlocul peluzei.

Martin i-a salutat cu o curtoazie fără cusur.

— Fiţi bineveniţi la castelul Guldenburg, stimată doamnă !

Margot a luat din mîna lui Jan o cutie de bere legată cu o fundiţă roşie şi i-a înmînat-o lui Martin :

— Primiţi-o, cu urările noastre de bine, domnule conte ! Să ştiţi că, în ciuda aparenţelor, aceasta nu este o cutie oarecare. Este prima care a ieşit de pe banda noastră de fabricaţie. Am păstrat-o pentru o ocazie cu totul deosebită.

Jan, prea puţin cunoscător al etichetei din societatea nobiliară, a scuturat zdravăn mîna contesei Christine von Guldenburg, obligînd-o, pentru a salva aparenţele, să se adreseze grăbită fetei :

— Desigur, sînteţi Kitty ! Sascha, fiul meu, mi-a vorbit despre dumneavoastră.

— Fiul dumneavoastră ? Îl cunosc cumva ?

— Nu. De fapt, el mi-a vorbit de mașina dumneavoastră. Aveți o mașină sport, e adevărat ?

Sus, pe terasă, bătrîna contesă a pufnit mînioasă :

— Cine-mi explică de ce se amestecă Martin cu acești oameni ?

Răspunsul a venit de la Alexander, cel alintat Sascha :

— Cred că Balbeck-ii ne-au cumpărat recolta de cereale.

— Asta nu-i suficient pentru a-i invita aici. Cît despre berea lor, e o poșircă !

— Se pare că nu-s prea mulți cei care-ți împărtășesc opiniile, bunicuțo ! Producția lor e de două milioane hectolitri pe an, pe cînd a noastră ajunge abia la cîteva sute de mii. Dacă se vinde, nu poate fi atît de rea !

— Da' tu de unde știi ?

— Ți-am spus că vînzarea e concludentă, apoi mi-a confirmat și Kröger.

— Șoferul lui Martin ? Omul ăsta bea poșircă ?

În vremea aceasta, Kröger se afla tocmai în partea opusă a castelului, preocupîndu-se cu dirijarea, în parcaj, a automobilelor, unul mai sofisticat decît celălalt, care soseau continuu. În bucătăria plasată la subsolul castelului, utilată cu cele mai moderne ustensile și aparate, Johanna, soția sa, în calitate de menajeră, dirija întreaga activitate impusă de situație. Avea, în sprijin, personalul unui party-service.

Se mai afla acolo și noua sa ajutoare, Leni, proaspăt absolventă a unei școli de menajere. Aceasta era prima ei zi la noul loc de muncă, dar își găsise subiecte de interes pe care dorea să și le lămurească. În primul rînd îl avea în atenție pe Alexander, fiindcă băiatul îi plăcuse enorm din prima clipă.

— Adică... Alexander și Susanne sînt din cea de-a doua căsătorie a contelui ?

— Da, Sascha și Nane — i-a răspuns Johanna. Contesa Christine este a doua soție a stăpînului. Sascha studiază la Oxford, iar Nane frecventează școala de aici. Ace-

eași unde învață și Tobias, fiul meu. Băiatul își dă bacalaureatul anul acesta. Thomas și Evelyn sînt din prima căsătorie a contelui. Mama lor, prima contesă Guldenburg, s-a sinucis în urmă cu douăzeci de ani. Thomas, care n-a sosit încă, locuiește pe Coasta de Azur.

— E un fel de playboy ?

— Da și nu. E mai mult un jucător prin vocație.

— Și poate trăi din asta ? — s-a minunat Leni.

— Așa se pare, și trăiește încă destul de bine. A renunțat și la cecurile ce i se trimiteau de aici, de acasă.

Pentru Leni toate lucrurile acestea erau nespus de interesante ; era grozav să pici pe nepusă-masă într-o lume necunoscută și atît de fascinantă.

— Și Evelyn ? E soția acelui tip ras pe cap, pe care-l cheamă Lauritzen ?

— Exact, soția lui Achim. Tipul are un birou de publicitate, iar ea un boutique. El abia s-a întors din Egipt. A făcut poze publicitare pentru magazinele de modă. Cu fotomodele.

— Adevărat ? Și nevestei îi place ce face el ?

— Nu prea. De altfel, tipul e o figură scîrboasă. Numai Dumnezeu știe ce fel de dragoste i-a unit în căsnicie. Eu cred că Evelyn s-a căsătorit cu individul mai mult ca să-i facă în ciudă contelui, care s-a opus mereu legăturii lor. Dar destul cu bîrfa ! Umple paharele ! Și, ascultă, îți mai dau un sfat : să nu cutezi să-ți ridici ochii la Sascha ! Un tînăr cu poziția lui nu-i de nasul tău.

Bosumflată, Leni, s-a dus spre geam și a privit afară, spre pajiștea unde Susanne von Guldenburg și Tobias Kröger stăteau alături pe iarbă.

— Dar Nane ? Ea, bineînțeles, este potrivită pentru fiul dumitale, așa-i, Johanna ?

Neliniștită, Johanna a venit și ea la geam, tocmai la timp pentru a observa, cu ușurare, cum Nane era invitată la dans de Wolfgang von Stacken, fiul familiei vecine. Știa prea bine că între Nane și Tobias se înfiripa ceva nepermis și gîndul nu-i dădea pace.

Evelyn Lauritzen, născută von Guldenburg era o femeie de afaceri ambiţioasă, dar în derularea căsniciei sale nefericite cu Achim doar băutura o mai ajuta să treacă peste frecventele crize. De aceea şi acum, observînd, într-unul din corturile-bufet, cum Lauritzen îi explica ceva asiduu lui Jan Balbeck, gesticulînd grandilocvent, a simţit nevoia să tragă o înghiţitură zdravănă.

Cum Kitty Balbeck se afla pe aproape, Evelyn, prefăcîndu-se a fi o musafiră oarecare, a întrebat-o :

— Îl cunoaşteţi bine pe Lauritzen ?

— Pe chelul ăla ? Nu. Dar se prea poate să ne fi întîlnit pe la vreo serată.

Evelyn a continuat să tatoneze.

— Un băgăreţ, nu-i aşa ? Şi chiar nu v-a spus niciodată că aveţi ochi frumoşi şi un fizic splendid ?

— Se crede irezistibil, desigur, dar aşa ceva nu mi-a spus...

— Fiţi liniştită, o să v-o spună ! Apoi, o să vă întrebe dacă v-aţi gîndit că aţi putea deveni un minunat fotomodel. Cu poze de copertă, imprimate pe hîrtie cu luciu-oglindă...

— Se vede că-l cunoaşteţi bine — a rîs Kitty.

— Sînt nevastă-sa.

— O, cerule... ! i-a scăpat lui Kitty.

Achim Lauritzen şi-a privit bănuitor soţia, cît timp aceasta discuta cu Kitty. Imediat a căutat un pretext să-şi încheie grabnic conversaţia cu Jan şi s-a apropiat de cele două femei, înclinîndu-se.

— Domnişoară Balbeck, binevoiţi să-mi acordaţi acest dans ?

Zîmbind cu subînţeles spre Kitty, Evelyn a făcut un gest larg cu mîna, în sensul : să-ţi fie de bine !

Lauritzen, observînd-o, i-a luat paharul din mînă şi l-a aşezat demonstrativ pe masă. A zîmbit, dar vocea îi suna ameninţător.

— Cred că pentru astăzi a fost destul !

Fără a se arăta impresionată, Evelyn şi-a reluat paharul.

— Aş dori să înţelegi că aici e casa mea şi fac ce-mi place !

Răbufnea, probabil, din ea ceva care ţinea de o anumită trăsătură a familiei, fiindcă tatăl ei, aflat la abia cîţiva metri mai încolo, primea într-un mod asemănător o atenţionare a lui Schulte :

— Orice planuri ai cu familia Balbeck, Martin, fii prudent ! Nu te lansa în nimic riscant ! Te rog !

Contele Guldenburg l-a măsurat cu o privire rece :

— Scuză-mă, dar tu îmi eşti bancher, nu şi tutore !

Schulte era în cunoştinţă de cauză nu numai cu situaţia financiară precară a Guldenburgilor, ci şi cu agresivitatea firmei Balbeck, agresivitate care avea ca suport o bază materială solidă, şi-şi dăduse seama că Martin încerca să realizeze ceva pe cont propriu cu aceştia din urmă.

Contele a umplut două pahare cu bere fabricată de familia sa, apoi s-a apropiat de Margot Balbeck, a ciocnit cu ea şi i-a spus :

— Ce-ar fi dacă am bea pentru o colaborare rodnică ? Sîntem destul de în vîrstă amîndoi, pentru a ne permite să uităm cîte ceva !

Margot a ridicat paharul.

— De ce ? Eu am o memorie excelentă şi mi-ar face plăcere să mi-o păstrez intactă !

— Chiar dacă v-aţi dat seama că invitaţia pe care v-am făcut-o, de a fi astăzi aici, are un ţel precis ?

— Natural. Altfel nici n-aş fi venit !

Aceste cuvinte au reprezentat semnalul de începere a partidei de abilitate între cei doi concurenţi. În consecinţă, contele a făcut primul pas.

— Încă mai sînteţi convinsă că eu sînt vinovat de cele întîmplate soţului dumneavoastră ?

— Cum vă poate trece aşa ceva prin minte ? — a răspuns ironică femeia. — N-aţi avut faţă de el o antipatie

de ordin personal, nu-i așa ? Ați procedat așa cum ar fi procedat oricine angajat într-o luptă electorală. De regulă, în astfel de ocazii se divulgă tot ceea ce în alte situații rămîne nespus...

— Soțul dumneavoastră știa prea bine în ce se aventurează.

— Desigur, acesta-i adevărul ! Eu l-am atenționat să fie circumspect cu dumneavoastră, cum de altfel v-am atenționat și pe dumneavoastră să nu o faceți pe naivul cu mine ! Și acum treceți la subiect ! Ce doriți, de fapt ?

— Aproximativ cincizeci de milioane.

La auzul sumei, Margot și-a păstrat cu greu sîngele rece.

— Aproximativ ?

— Probabil ceva mai mult.

— De unde v-a venit ideea că tocmai eu aș fi aceea care să vă dea cincizeci de milioane ? — a replicat ea rîzînd.

Vizibil binedispus, contele și-a desfăcut larg brațele.

— Beneficiul investiției va fi, garantat, de cel puțin douăzeci sau treizeci la sută.

Auzind aceasta, în Margot s-a trezit, brusc, curiozitatea omului de afaceri. Cu un gest moale i-a înapoiat bărbatului paharul cu berea în care abia de-și muiase buzele.

— Dezvăluiți-mi care sînt regulile acestui joc !

— Cu plăcere. Mîine ? Ați putea veni la mine ?

— Nu. Dumneavoastră veți veni la mine. La unsprezece.

— Voi fi punctual ! i-a răspuns contele, înclinîndu-se impecabil, în ciuda celor două pahare pline care-i ocupau mîinile.

Jan Balbeck dansa cu contesa Christine și, discret, își supraveghea mama și pe conte. Cînd a încetat muzica, a luat o cupă de șampanie și a dat-o de dușcă, apoi s-a îndreptat grăbit spre mamă-sa.

— Plecăm ! i-a spus vizibil mulțumită Margot Balbeck.
— O.K. Ce a vrut de la tine ?
— Cincizeci de milioane.
— De ce-i trebuie ?
— Despre asta ne va informa mîine, a rîs ea.
— Credeam că mîine zbori la Paris.
— Jan, asta-i o treabă mult mai importantă ! Prin urmare renunț la Paris.
— Doar nu-ți trece prin cap să-i dai atît ? Am crezut că-l urăști ! a adăugat el, nedumerit.

Întorcîndu-se spre helicopter, Margot a precizat cu voce seacă :

— Cui îi trebuie urgent cincizeci de milioane, e vîrît în încurcături pînă-n gît. Și nu-mi pot permite să scap slăbiciunile de moment ale unui astfel de om. Cît despre a uita de ura mea, nici nu poate fi vorba de așa ceva. Kitty unde este ?

Fata venea deja spre ei, însoțită de contele Guldenburg. Îi mai urmau Schulte și Achim Lauritzen. Un trio alcătuind un fel de comitet de bun-rămas, care și-a făcut datoria salutînd cu brațele helicopterul ce se ridica.

Treptat, zgomotul elicelor s-a îndepărtat și Schulte a deschis discuția :

— Ți-ai simți sufletul ușurat, dacă investiția pe care o dorești va oferi locuri de muncă cîtorva mii de oameni din această regiune slab industrializată... Numai atît să-mi spui, te rog, de unde iei banii necesari ? Fiindcă din banca mea nu !

— Din banca noastră — a subliniat contele. — Mai sînt încă asociatul tău !

Schulte și-a smucit bărbia bătăios.

— Adevărat, dar nu uita că banca noastră este o mică bancă particulară, Martin, iar eu nu sînt dispus să finanțez o astfel de aventură !

După ce Schulte s-a pierdut printre invitați, Achim Lauritzen s-a apropiat de conte și l-a întrebat :

— Ce l-a apucat pe Shulte ? Ai nevoie de bani ?
Contele la privit cu răceală.
— Chiar de-ar fi așa, tu ai fi ultimul de la care aș cere.

În parcarea castelului, Kröger era atît de ocupat că nu mai știa unde-i era capul. După partea „oficială" a sărbătoririi, mulți dintre musafiri plecău și lui îi revenea sarcina să-i conducă spre ieșire. Dar activitatea de agent de circulație amator a lui Kröger a fost tulburată de o motocicletă purtînd număr de înmatriculare din Franța : fără să-i pese de mașinile pornite spre ieșire, motociclistul s-a năpustit printre ele și s-a oprit, cu o frînă scurtă, tocmai în fața scărilor de la intrarea principală.

În jeans uzați și cămașă de un roșu incandescent, Thomas von Guldenburg și-a scos casca și și-a ajutat prietena, franțuzoaica Isabelle d'Astigny, să coboare, apoi a ridicat motocicleta pe cric.

— Fii binevenită în castelul strămoșilor mei, contesă !

Fata și-a mijit ochii privind în sus, spre pereții galben-aurii, și, clipind des, a întrebat :

— Cîndva, toate acestea vor fi ale tale ?

— Cîndva, da !

Contesa Christine i-a primit ușurată, pe fiul vitreg și pe Isabelle, în hol.

— Mă temeam că n-ai să mai ajungi aici astă-seară. Tatăl tău se va bucura că, totuși, ai reușit să vii.

— Ar fi pentru prima dată că se bucură de prezența mea !

Thomas și-a luat la braț prietena și a condus-o spre terasă.

— Tata și cu mine nu sîntem în relații prea grozave ! a adăugat în chip de explicație. Știi, nu mă prea preocupă Guldenburgul.

Pe terasa din fața aripei de apus a castelului, în lumina crepusculară a soarelui, bătrîna contesă Herta von

Guldenburg continua să se țină tare, pentru a nu pierde nimic din spectacolul aniversării, pentru a-i avea sub ochi pe invitați, să-i observe, cine cu cine și cît timp flecărește, și să poată interveni dacă ceva nu i-ar fi fost pe plac.

Thomas a îmbrățișat-o, a sărutat-o și a complimentat-o galant :

— Arăți fantastic, bunico !

Bătrîna doamnă l-a măsurat cu o privire încărcată de reproș.

— Ai venit foarte tîrziu. E de mirare că te-ai hotărît, totuși ! Mă tem că nu-ți înțelegi situația. Tu ești moștenitorul ! Odată, tu va trebui să porți răspunderea pentru Guldenburg. De ce nu rămîi aici să înveți ceva folositor ?

— Ce aș putea învăța aici, deja știu : „Da, papa, da, papa, da, papa !".

— Te porți ca un puști îmbufnat !

— Ce vrei de la mine, bunico ? Să stau aici și să aștept pînă ce-mi pică în brațe moștenirea ?

Săturîndu-se de acest subiect, i-a prezentat-o pe Isabelle, apoi a mai sărutat-o o dată pe obrazul bătrîn.

— Cît de curînd, plec din nou pe păcătoasa Coastă de Azur, bunico !

Apoi și-a prezentat prietena și unchiului său.

— Unchiul Max, mai precis doctor Max von Guldenburg, singurul om normal în acest panopticum.

Contele Max i-a sărutat mîna Isabellei. Dar pentru a conversa cu ea nu a mai avut timp, fiindcă Thomas, observîndu-și tatăl jos, printre dansatori, a luat fata de mînă și a tras-o după el. Din mers, a smuls un buchet de flori decorative dintr-o vază și împreună cu Isabelle a traversat gazonul.

Buchetul l-a înmînat cu gesturi largi, deși era convins că mai tîrziu tatăl său se va purta distant cu el.

— Te felicit din inimă, dragă tată !

Contele a primit felicitarea cu o surprinzătoare bună dispoziție. A luat buchetul și i-a strîns mîna.

— Am depășit faza protocolară a aniversării, dar, cu toate acestea, îți mulțumesc !

— Nu se văd la tine cei șaizeci de ani, tată !

Atent la vestimentația lejeră a lui Thomas, contele i-a răspuns :

— Îți întorc complimentul. La cei treizeci și trei de ani ai tăi și tu ești, hm... foarte tînăr !

Thomas nu s-a tulburat.

— Îmbrăcămintea mea, probabil, nu se potrivește aici, iar prietena mea cu atît mai puțin... Este cea mai frumoasă floare a înaltei nobilimi franceze : Isabelle d'Astigny.

Fata a zîmbit.

— Și eu vă felicit.

— Mulțumesc. Dar cum se poate ca o domnișoară de un asemenea rang să aibă de-a face cu un irresponsabil ca fiul meu ?

— Noi, francezii, facem un merit din irresponsabilitate și, dacă o luăm așa, atunci fiul dumneavoastră este un om cu totul deosebit !

Cu o înclinare plină de curtoazie, contele Guldenburg și-a luat rămas bun de la Isabelle și s-a îndreptat spre invitați. Buchetul l-a aruncat, după cîțiva pași, în tineta de lîngă unul din corturile-bufet. În drum spre castel s-a gîndit la Thomas, dar, oricum potrivea lucrurile, ajungea la același rezultat : Thomas era un pierde-vară, niciodată în viața lui nu făcuse ceva inteligent.

2.

Așezată la masa de lucru din biroul aflat la ultimul etaj, Margot Balbeck avea în față panorama portului. Din construcția-turn, ultramodernă, pe care trona, cu litere

strălucitoare, uriașe, numele BALBECK, i se așternea în față o panoramă copleșitoare.

Altdorf, detectiv particular, cu aparența-i lipsită de stil și de personalitate, stătea în scaunul vizitatorilor strîngîndu-și convulsiv în brațe servieta. Doamna Balbeck frunzărea un dosar și era vizibil nemulțumită de rezultatele cercetărilor lui.

— Asta-i tot ? Astea le pot descoperi și eu în Almanahul Gotha !

— Un conte nu e un individ oarecare, doamnă ! Cu toate acestea, am găsit un pont din care poate ieși ceva. Abia diseară aflu amănunte.

Doamna Balbeck a închis dosarul și i l-a înapoiat lui Altdorf.

— Atunci cercetează ! Pentru asta nu plătesc ! Ce-i aici e nul...

— Dacă-i adevărat ceea ce bănuiesc, o să aveți pentru ce plăti.

— Cu promisiunile nu ajungi nicăieri ! Fă, în sfîrșit, ceva ! Toată lumea are ceva de ascuns și nici Guldenburg nu poate face excepție. La revedere, domnule Altdorf !

Cînd copoiul s-a îndepărtat, pe ușa deschisă s-a strecurat Jan Balbeck.

— Cine a fost arătarea asta suspectă ?

— Face o mică investigație. L-am asmuțit asupra lui Guldenburg.

— Dar tu vrei să închei o afacere cu contele...

— E adevărat. Dar tocmai de aceea trebuie să știu totul despre el. Poate ne sugerează vreo idee bună, care altfel nu ne-ar veni în minte. Pe lîngă asta, vreau să aflu de ce-i trebuie atîția bani.

Jan s-a îndreptat spre una dintre uriașele ferestre și a privit spre port.

— Habar n-am ce vrea Guldenburg. În schimb, știu ce vrei tu. În primul rînd : fabrica de bere Guldenburg.

— Adevărat.

— În al doilea rînd : moşia.

— Şi în al treilea rînd ?

— În al treilea rînd : vrei să-i expediezi în iad pe toţi filfizonii ăştia din marea nobilime.

— Ai ghicit, fiule ! — i-a răspuns aspru Margot Balbeck.

Jan s-a întors spre ea.

— Dar pentru cincizeci de milioane ? Şi aşa, dintr-o pasiune, ai arunca atîţia bani pe geam ?

— Îmi pot permite ! — a răsunat, dîrz, răspunsul.

— Cînd vine ?

Femeia şi-a privit ceasul.

— Peste o oră.

— Mi-ar plăcea să fiu şi eu de faţă.

— Nu.Vreau să savurez singură această întîlnire ! — şi-a scuturat doamna Balbeck a negaţie capul. Dar şi pentru tine am o sarcină delicată. Ia-i la puricat ginerele, pe Lauritzen ăla... în special pentru că îi dă tîrcoale lui Kitty. Am observat-o ieri, la aniversare.

În acea dimineaţă, atmosfera specifică, plină de automatisme domestice ce urma micul dejun, era tulburată : la castelul Guldenburg domnea aşteptarea. Contele Martin se pregătea să plece la Hamburg să o întîlnească pe Margot Balbeck, contesa Christine urma să călătorească pentru cîteva zile la Sylt, Sascha să se înapoieze în Anglia, iar pe Nane o aştepta şcoala.

Christine şi-a aruncat privirea în ziarul de dimineaţă şi i s-a adresat soţului :

— Martin, sper ca azi să ai mai mult noroc decît îţi arată horoscopul. Mercur este în opoziţie cu Saturn.

— Hamburgul e totul ! Dacă mă luam după prezicerile horoscopului, niciodată nu ne-am fi cunoscut ! Tu cînd porneşti ?

— Chiar acum. Şi mă bucur că mai scap de aici.

— Dar ce-i cu tine, care-i necazul, ce te supără ?

— Nu-mi dau seama, Martin. Nu mai am parcă siguranţa de altădată. Creşterea copiilor mi-a rămas mie pe cap, pe tine te absoarbe munca ta... mă simt cumva de prisos. Aş fi fericită dacă mi-ai consacra cîteva zile numai pentru mine. Fără telefoane, afaceri, gînduri...

Bărbatul a îmbrăţişat-o cu gingăşie.

— Din păcate, afacerile au întotdeauna prioritate. Dar sîmbătă voi veni pe insulă şi voi fi numai al tău pînă te vei plictisi de mine şi te vei bucura dacă voi dori să plec.

— Eu nu mă bucur niciodată cînd pleci ! — a strigat Christine, dar el era deja departe, grăbindu-se spre aripa castelului în care se aflau birourile. Probabil nici n-o mai auzise.

Contele Martin şi-a luat de pe birou servieta, pregătită din timp.

— Cînd reveniţi ? a întrebat domnişoara Reinders, de mulţi ani fidela lui secretară.

— Depinde de cît de bine îmi reuşeşte să ne vindem pielea ! Strîngeţi-mi pumnii ! În jur de trei revin precis. Pînă atunci, rămîneţi pe poziţie !

Margot Balbeck era uşor iritată. Era unsprezece fără ceva. A deschis uşiţa cu oglindă a dulapului din perete şi şi-a mai aranjat o dată machiajul. Şi-a rujat atentă buzele şi s-a privit critic în oglindă. Atunci a răsunat din interfon glasul secretarei.

— A sosit domnul conte Guldenburg.

A închis dulapul şi, ajunsă la birou, a apăsat butonul, ordonînd :

— Invită-l înăuntru şi să nu ne deranjeze nimeni !

Contele înainta deja pe covorul gros ce înăbuşea orice zgomot. Şi-a depus servieta, împreună cu un sul de

desene tehnice, şi, arătînd spre ecusonul de pe rever, a spus :

— La dumneavoastră, serviciul de siguranţă este la fel de prompt ca la poliţia secretă !

Gazda l-a întîmpinat cu mîna întinsă.

— Nu ne putem permite să ni se uite oricine în dosare... şi mai ales în bere.

În timp ce Guldenburg îi săruta uşor mîna, doamna Balbeck remarca :

— Pentru cincizeci de milioane sînteţi în stare să-sărutaţi şi mîna unei femei de rînd...

Musafirul a evitat un răspuns direct.

— Să ne lăsăm săgeţile în tolbă pînă ce-mi voi prezenta intenţiile.

S-a aşezat şi a scos din tub un desen cît un cearceaf, pe care l-a desfăşurat în faţa gazdei.

— Şi care sînt intenţiile dumneavoastră ?

După un moment de gîndire, contele s-a corectat :

— Să zicem mai bine : intenţiile noastre. Amîndoi avem nevoie de un izvor de venituri, care să fie nou, de mare viitor. Numai cu berea nu mai putem face paşi serioşi înainte, chiar dacă dumneavoastră fabricaţi cu cîţiva hectolitri mai mult decît mine. — Arătătorul lui a alunecat peste planul topografic de pe masă. — Aveţi aici castelul Guldenburg şi domeniile care-mi aparţin. Cu totul, o mie cinci sute de hectare. Am hotărît ca pe cincizeci din acestea, cele de lîngă autostradă, să construiesc un combinat industrial foarte modern : Parcul Guldenburg.

Femeia îl asculta plictisită.

— Mă mir de dumneavoastră, domnule conte ! Păi ăsta-i un teren total marginal...

Cu un zîmbet, Guldenburg i-a anulat împotrivirea.

— Încă n-am terminat. E de mirare cum nimeni nu a observat avantajele pe care le oferă ţinutul nostru : e liber, neexploatat, cu posibilităţi de acces, situat doar la o oră de portul internaţional Hamburg, aproape de autostradă, de canalul spre Kiel.

— Şi vreţi să ridicaţi acolo o industrie grea ?

— Doamne fereşte ! O să fie cu totul altceva decît obişnuitele, pustiile zone industriale de la periferiile marilor oraşe. „Guldenburg Parc" are la bază o concepţie nouă : va fi proiectat să ofere protecţie mediului înconjurător, fiind orientat spre domeniile de activitate ale viitorului ca electronica, industria de calculatoare, de semiconductori.

— Şi cine o să plătească toate acestea, domnule conte ?

— Am şi semnat contracte preliminare cu cinci mari concerne internaţionale.

— Zău ! În exclamaţia ei se făcea simţită mulţumirea de sine. Înţeleg acum de ce aveţi nevoie de banii mei. Fără capital propriu, guvernul nu vă acordă sprijinul necesar dezvoltării.

— Aşa este. Numai că cincizeci la sută la participare înseamnă şi cincizeci la sută din beneficii. Ori, aceasta nu e chiar rău !

Doamna Balbeck a conchis, privind harta :

— Esenţialul se reduce, deci, la următoarele date ale problemei : dumneavoastră îmi cereţi banii şi oferiţi în schimb terenul.

— Terenul meu, plus zece milioane.

— Aţi făcut şi calculele necesare ?

Guldenburg a scos din servietă trei pagini pline de cifre şi le-a pus pe masă.

— Natural. Şi priviţi, cifrele vorbesc de la sine !

Femeia a parcurs repede coloanele de cifre, apoi un surîs i-a fugit pe buze.

— Îmi place ideea dumneavoastră ! Am să mă gîndesc la ea...

Şi aruncîndu-i o privire iscoditoare, a adăugat :

— Nu vă temeţi că, eventual, aş putea intra singură în afacere ?

— Nu ! O femeie inteligentă ca dumneavoastră nu comite o astfel de greşeală.

3.

Jan Balbeck se străduia prin toate mijloacele să-şi convingă sora ca să obţină o întrevedere cu Achim Lauritzen.

— De ce ?

— Interes de afaceri.

— E un tip antipatic. Nu vreau să mă întîlnesc cu el.

— Nici nu te rog asta. Aranjează doar întîlnirea. De mers, merg eu în locul tău.

— Cheamă-l tu.

— Aşa nu o să se grăbească. Iar eu am nevoie de el imediat.

Ridicînd din umeri, Kitty s-a îndreptat spre telefon.

— Tu ştii mai bine ce vrei.

Jan a şi făcut ceea ce a vrut. S-a întîlnit cu Lauritzen într-un bar din centru. La sosirea sa, Lauritzen se şi afla acolo, aşteptînd-o pe Kitty, aşa că apariţia lui Jan l-a cam dezumflat.

— Nu te aşteptam chiar pe dumneata !

— Îmi imaginez. Dar eu nu cred că pentru ochii mei frumoşi îmi curtezi surioara, e adevărat ? Iar dacă doreşti ceva de la noi, de ce nu m-ai chemat direct pe mine ?

— Ştiţi prea bine, domnule Balbeck, că, uneori, drumurile ocolite îţi oferă peisaje mai frumoase decît cele ce duc direct la ţintă. Tocmai dumneavoastră trebuie să vă explic eu asta ?

Jan a lăsat replica interlocutorului să-i alunece pe lîngă ureche.

— Ştiu ce doriţi de la noi şi, cred, putem discuta subiectul. Contractul de reclamă pentru berea noastră la cutie expiră în curînd şi, dacă aveţi propuneri interesante, vă voi sprijini să vi se propună dumneavoastră comanda viitoare.

— Aş putea să ştiu la cît se ridică fondul de publicitate ?

— La zece milioane. Întrebarea este, însă, ce vom obține noi în schimb ?

— O creștere a desfacerii, un cerc de cumpărători fideli, o impunere a mărcii pe piață..., — a început să înșire Lauritzen.

— Se vede să nu mă înțelegeți ! l-a întrerupt Jan. Să încercăm, deci, altcumva. Socrul dumneavoastră are planuri mari. Atît de mari încît îi este imposibil să le realizeze fără cooperarea noastră. Ori, cum contele este un om greu de manevrat, ne-ar face plăcere dacă ați deveni, în această problemă, în perspectiva apropiată, unul dintre participanții la tratative. Acum ați înțeles la ce m-am gîndit ? Dumneavoastră ați fi, în afacere, partenerul cel mai agreabil pentru noi.

— Partener la tratative ? a zîmbit răutăcios Lauritzen. Nu vi se pare o expresie prea înfrumusețată ? Doriți să mă cumpărați, nu-i așa ?

— Nu, eu n-aș spune-o chiar atît de dur.

Lauritzen l-a privit și a sorbit liniștit din pahar.

— De ce nu ? Sînt, într-adevăr, de vînzare. Dar nu atît de ieftin, cum vă închipuiți...

După-amiază Kurt Kröger l-a readus pe conte de la Hamburg la castel și, apoi, s-a îndreptat spre garaj. La intrarea principală, Nane, bosumflată, cu o mină acuzatoare, își aștepta tatăl.

Contele, intuind situația, a preîntîmpinat reproșurile fiicei.

— Știu, sînt un tată lipsit de inimă ! Vrei să-mi spui că nu mă ocup îndeajuns de tine. Ai dreptate. Dar, dacă vrei dimineață ieșim împreună la o plimbare călare.

— Splendid ! Ador călăria, știi bine. Închipuie-ți, Genoveva va avea un mînz ! Vrei să punem prinsoare ? După părerea ta, ce va fi ?

Tatăl, urcînd treptele a răspuns scurt.

— O iapă.

Privindu-l cu reproș, fata a adăugat :

— Desigur, pentru Evelyn ai mai mult timp decît pentru mine. E adevărat ?

— De ce spui asta ?

— Te așteaptă și, între timp, se plimbă prin parc ca leul în cușcă.

Contele nu i-a răspuns și, ocolind clădirea, a ajuns pe peluza curățată deja de resturile din ajun.

Evelyn s-a întors brusc către el și, în loc de salut, i-a zis hotărîtă :

— Vreau să divorțez !

— Și ce spune de asta bărbatul tău ? Uneori, îmi vine să cred că multe le faci înadins, pentru a-mi da și mai multă bătaie de cap. De la bun început m-am împotrivit acestei legături, dar tu nu m-ai ascultat. Tu l-ai vrut cu orice preț ! Încă de atunci am simțit că te măriți cu Lauritzen numai pentru că, dintre toți pretendenții tăi, el a fost cel mai puțin pe placul meu. Pe plan profesional e harnic, dar e lipsit de caracter.

— Dar ce, eu am ? Hai să lăsăm asta acum ! Nu-ți cer aprobarea, ci un sfat. Doresc ca la divorț să nu-i revină nimic din zestrea mea.

Guldenburg a pornit spre castel, dar s-a oprit la treptele terasei.

— Fiind pus în fața faptului împlinit, nu pot face altceva decît să vorbesc cu avocatul nostru pentru a rezolva problema fără drame inutile.

— Fără drame ? Așa cum te-ai despărțit tu de mama ? Fără drame ? Și peste un an era moartă ! S-a sinucis fără drame !

— Pentru Dumnezeu, Evelyn ! Mama ta era bolnavă, un caz bun pentru psihiatrie. Eu am făcut tot ce am putut, dar pe ea nu o mai putea ajuta nimeni.

Tînăra l-a privit înnegurată.

— Şi dacă sînt şi eu bolnavă ? Dacă sînt şi eu un caz ?

— Tu nu eşti bolnavă. Nu te sugestiona ! Mai bine încrede-te în tine şi fă bine şi bea mai puţin ! Tu eşti fata mea, o Guldenburg, ca şi mine, iar fata contelui Guldenburg o scoate oricînd la capăt cu un Lauritzen !

— Vorbeşti de parcă aş fi alcoolică ! Beau uneori fiindcă sînt nefericită, asta-i tot. Iar ca să o scot la capăt cu Lauritzen, am nevoie de tine şi de familie.

Cu Kröger la volan, maşina străbătea în viteză cîmpia întinsă. Norii se învîrtejeau peste cîmpuri. Deodată, pînza lor compactă s-a sfîşiat, au apărut cîteva petice albastre de senin şi soarele a inundat cu lumină păşunile de un verde crud, pe care păşteau tihnite vaci bălţate alb cu negru. De partea cealaltă a drumului, ogoarele de rapiţă în floare formau un imens covor galben. Pe malul noroios al pîrîului, dintr-un pîlc de arbori stufoşi, se înălţa silueta unei mori de apă, acum nefolosită. În faţa zidului de trestie se zăreau, nemişcate, siluetele a doi stîrci cenuşii.

— Peisaj de carte poştală ilustrată, nu-i aşa, Kröger ? Dacă nu se produc unele schimbări, de toţi şi de toate cele de aici se va alege praful !

Şoferul a tresărit neliniştit.

— N-o să mai bem mult timp bere Guldenburg, nu-i aşa, şefule ?

— Asta de unde ai mai scos-o ?

— Păi, noi am fost la Balbeck. Fabrica de bere mai mică s-a dus la cea mare...

— De asta să nu te doară capul ! Cît sînt în fruntea familiei Guldenburg, vom bea bere Guldenburg. Făbricuţa rămîne a noastră.

Ajuns la Hamburg, Kröger a condus de-a lungul unei străzi liniştite, mărginită de vile, şi a oprit la vreo sută de metri de o casă frumoasă, proaspăt renovată. Cînd contele a coborît, el i-a întins un buchet de trandafiri pe care-l avea pe bancheta din spate, apoi, în timp ce stăpînul se îndrepta spre intrarea vilei, a oprit motorul şi s-a aşe-

zat comod, ca un om care se pregăteşte pentru o lungă aşteptare.

La o oarecare distanţă, într-o altă maşină, detectivul Altdorf aştepta cu aparatul de fotografiat pregătit.

Martin von Guldenburg, ajuns la intrarea vilei, a scos cheia şi a introdus-o în broasca uşii pe care se putea citi numele Carinei de Angelis. A descuiat şi a intrat înăuntru. L-a întîmpinat o blondă zveltă, îmbrăcată într-o uşoară rochie de vară. I-a sărit de gît şi i-a şoptit drăgăstoasă la ureche, urarea de bine pentru ziua lui.

Bărbatul s-a desprins cu blîndeţe din îmbrăţişare şi i-a întins buchetul de flori.

— Nici nu-ţi închipui ce balamuc a fost la noi, ieri, Carina ! Adevărat circ !

— Mai tîrziu o să-mi povesteşti. Acum, hai să-i urezi noapte bună lui Martin. Te aşteaptă de mult !

Uşa camerei s-a deschis şi un băieţel de vreo nouă ani s-a năpustit în braţele contelui, căruia i-a şi comunicat dintr-o suflare marea noutate :

— Eu mi-am scos dintele, eu singur ! Mămicuţa a vrut să mi-l lege cu aţa, dar n-a trebuit. Să ţi-l arăt ? Am sîngerat, dar nu prea tare.

L-a tras după sine în cameră, ca să-i arate dintele ascuns într-o cutie de chibrituri. Martin cel mare a privit cu interes dinţişorul de şoricel al lui Martin cel mic, apoi i l-a înapoiat, şi-a cuprins fiul în braţe, l-a aşezat în pat şi, sărutîndu-l, i-a urat noapte bună.

În camera de zi, Carina aranjase festiv masa cu două tacîmuri. Lîngă farfuria lui Guldenburg pusese un pachetel. Contele a început să-l desfacă cu încetineală, aşa că, nerăbdătoare, Carina l-a desfăcut ea.

Guldenburg era evident impresionat de dar : un lanţ de ceas cu un medalion, ambele de aur, avînd în interior fotografia Carinei şi a fiului său.

Carina l-a sărutat şi a închis, cu un ţăcănit, capacul medalionului.

— Despre aceasta nu trebuie să afle nimeni. Şi acum, ia loc !

În timpul cinei, contele a povestit despre petrecerea din ajun, iar Carina l-a ascultat cu răbdare.

— Toată ziua n-am auzit altceva decît : Domnule conte Guldenburg aşa, domnule conte Guldenburg pe dincolo... La ce bun toate acestea ? Ce rost au ? Ştiu că n-am să fiu mai fericit, sau mai mulţumit. De n-ar fi atîtea minciuni... !

— Minciună ? Pe mine nu m-ai mințit niciodată ! Eu, de la bun început, am ştiut că îmi va aparţine doar o infimă parte din viaţa ta...

4.

Altdorf a coborît şi a închis în liniște portiera. Ocolind lumina felinarelor, s-a strecurat pe lîngă pod, s-a lăsat să alunece pe malul înclinat al micului canal şi a ocolit, ferit de orice privire, casa Carinei. Ajuns în spate, a escaladat gardul şi, dintr-un salt, a aterizat, fără zgomot, în grădină.

A observat atent geamurile luminate şi a oftat uşurat constatînd că draperiile nu erau prea strînse apropiate. Şi-a dat seama că era o joacă pentru el să facă poze utile din camera de zi şi din dormitor, în care să fie recunoscuţi ziarista Carina de Angelis şi contele Guldenburg. A tras clişeu după clişeu. Uneori putea auzi şi frînturi de conversaţie.

— Poate nu ne vom întîlni decît peste două săptămîni — a spus bărbatul.

— Poate..., — a repetat femeia. De cînd te cunosc, toată viaţa mi se compune numai din „poate". Şi poate sînt şi aşa fericită.

Kurt Kröger şi-a privit ceasul. Era momentul obişnuit. La fel de punctual ca întotdeauna a apărut şi Guldenburg. A urcat în spate, trîntindu-se pe banchetă. Kröger îl observa în oglinda retrovizoare. Aşezat comod, contele se uita la lănţişorul de aur.

— Şefule ! i s-a adresat Kröger, după ce au pătruns pe autostradă.

— Poftim.

— Mergem mîine la Sylt ?

— Da, e timpul să mai strunesc caii.

— Pentru mine, de mult este o enigmă cum de rezistaţi acestui ritm.

— Cîţi ani ai acum, Kröger ?

— Şaizeci şi doi.

Guldenburg a oftat uşor.

— La vîrsta noastră, ar trebui să ne preocupăm mai puţin de muncă şi să punem un preţ mai mare pe viaţă.

Tocmai la asta se gîndea şi Kröger. Înainte însă de a aprecia spusele contelui, s-a simţit orbit de farurile unui camion, care se apropia în viteză pe partea stîngă a şoselei, direct spre automobilul de lux al lui Guldenburg. Kröger nu mai putea evita ciocnirea.

— Ăsta-i nebun ? a urlat el.

— Dumnezeule..., a gemut Martin.

Apoi s-a produs coliziunea, camionul a derapat, iar maşina lui Guldenburg s-a răsturnat şi s-a izbit de un pom de lîngă şosea. Cioburile de la geamuri s-au risipit pe asfalt.

Din cabina camionului a coborît, ameţit, şoferul, care s-a grăbit să extragă din caroseria contorsionată a automobilului corpul inert şi sîngerînd al celui de la volan. L-a dus cît mai departe de locul coliziunii. Nici n-a observat cum, la un moment dat, a călcat pe un lănţişor de aur de care atîrna un medalion cu capacul deschis.

Pe cînd se îndepărta cu corpul şoferului, autoturismul a izbucnit în flăcări înalte, luminînd lănţişorul şi medalionul cu imaginea Carinei de Angelis şi a fiului ei.

Strîns lipiţi unul de altul, Susanne von Guldenburg şi Tobias Kröger stăteau în faţa boxei Genovevei. Priveau mînzul care abia văzuse lumina zilei.

— Tata a pierdut pariul ! a spus Nane. E mînz şi i-am găsit şi un nume : Django.

— Dar... tatăl tău va fi de acord ?

Rîzînd, fata l-a îmbrăţişat.

— N-are ce spune în acest caz. Django e al meu.

Tobias, trăind din plin situaţia, a strîns-o în braţe pe Nane, a sărutat-o pînă la pierderea respiraţiei, apoi a spus :

— Uneori, am senzaţia că pentru tine caii sînt mai importanţi decît mine...

Alarmaţi, s-au depărtat unul de altul, fiindcă, pe neaşteptate, Johanna Kröger intrase în grajd. Avea doar capotul aruncat peste cămaşa de noapte.

Tulburată, Nane, a arătat spre mînz.

— Priviţi, tanti Kröger, nu-i dulce ?

Tobias, văzînd paloarea de pe faţa mamei sale, şi-a dat seama că nu venise să se minuneze de mînz.

— Mamă ! Ce-ai păţit ?

Doamna Kröger a încercat să spună ceva, dar n-a izbutit. Buzele îi tremurau.

— Ce s-a întîmplat, tanti Kröger ? — a întrebat Nane. Apoi a observat, prin geamul grajdului că în curte apăruse o maşină a poliţiei. — E vreun necaz ?

Johanna Kröger şi-a lăsat capul în jos şi lacrimile au pornit să-i curgă pe obraji. A răspuns anevoie, cu o voce tremurată :

— Nane... tatăl tău nu mai este !

5.

Acoperişul de stuf al casei de vacanţă a Guldenburgilor se înalţa peste dunele insulei Sylt. Aici, zgomotul valurilor mării se auzea doar ca un freamăt uşor.

Geamul de la camera Christinei era deschis. Nu dormise prea bine în această noapte. Trebuise să se obişnuiască din nou cu lenjeria aspră de aerul umed, marin.

Pe jumătate adormită, a tresărit la sunetul telefonului, în miez adînc de noapte. A ridicat receptorul, dar n-a apucat să spună nici o vorbă, cînd a şi auzit vocea nesigură, ciudată a Nanei.

— Mamă... ?

Într-o clipită, Christine a fost trează. Se întîmplase ceva acasă.

— Nane ! Spune ceva !

— Tata ! — a ţîşnit ţipătul disperat al fetei.

— Ce-i cu el ? Vorbeşte odată, Nane !

Numai după îndelungi hohote de plîns a reuşit să audă vocea întreruptă de suspine.

— A murit... accident de maşină...

În primul moment, Christine n-a reuşit să priceapă sensul celor auzite, apoi a refuzat să le creadă, spunîndu-şi că totul este o greşeală. Cu numai cîteva ore mai devreme îl văzuse pe Martin, vorbise cu el, se despărţiseră cu un sărut. Atunci el se urcase în maşină şi plecase cu Kröger la oraş, ca şi altădată, aşa cum obişnuia. De altfel, îi promisese că a doua zi va veni şi el pe insulă.

— Mamă... acum eu ce mă fac ?

Numai întrebarea aceasta, plină de disperare, a făcut-o pe Christine să realizeze că a rămas fără Martin. Soarta i-l luase. De unde să găsească atîta putere ca să reziste ? Bărbatul care douăzeci de ani îi fusese sprijin, nu mai era... Să fie posibil ? Şi-a închis ochii, şi s-a prăbuşit pe pernă, strîngînd receptorul la piept.

— Mamă, cînd vii acasă ? — a perceput ca prin ceață vocea Nanei.

Christine a ridicat receptorul și printre lacrimi a șoptit :

— Imediat, micuța mea, imediat...

Dimineață, Margot Balbeck a făcut o partidă de tenis cu antrenorul, pe terenul de lîngă bazinul de înot. A primit servicii puternice, returnînd la fel de tare.

Jan a coborît panta dispre casă și s-a oprit la gardul înalt din plasă de sîrmă.

— Am ascultat știrile la radio.

— Știi bine că nu-mi place să fiu deranjată la antrenamente ! a strigat Margot și a trimis o minge prea lungă, în out.

Jan nu s-a formalizat.

— A murit Guldenburg. Azi noapte. Accident de mașină. Se pare că a ars în automobil.

Femeia și-a ridicat mingea aruncînd-o în sus, cu vîrful pantofului și prinzînd-o apoi cu mîna stîngă.

— De fapt, nu trebuia să se întîmple așa ceva ! a mormăit supărată.

— Ce-ai spus ?

Ea a servit și, în timp ce mingea zbura din rachetă, a precizat :

— Ne întîlnim la birou.

Cum a plecat Jan, a întrerupt antrenamentul, s-a îmbrăcat și a cerut să fie dusă în port, la sediul administrativ Balbeck. În antecamera directorială l-a zărit pe Aldorf care, la intrarea ei, a sărit din scaun.

— Bună dimineața, doamnă Balbeck, a salutat-o secretara.

— Bună dimineața. Dacă sosește fiul meu, trimite-l imediat la mine.

Apoi a intrat în birou.

Altdorf a intrat și el și a închis ușa în urmă-i. Femeia s-a uitat la el rece.

— Ce mai vreți ? N-ați înțeles că dată fiind situația de fapt, cazul Guldenburg nu mai este la ordinea zilei ?

— Nu mai este pe ordinea de zi ? Abia de acum devine interesant. Și a întins pe birou un apreciabil număr de fotografii alb-negru de format mare.

— Priviți ! Ați avut dreptate. Toată lumea are cîte ceva de ascuns.

Doamna Balbeck și-a aruncat ochii pe poze, apoi, cu un ușor interes, a întrebat :

— Cine-i femeia ?

— Carina de Angelis.

— Cine ?

— Nu citiți presa ? O cunoscută ziaristă, specializată în viața mondenă și artistică. Dar dacă ăsta a fost interviu, apoi Guldenburg i l-a dat în pat. Pentru cinci mii de mărci, sînt ale dumneavoastră.

Margot Balbeck a adunat pozele și i le-a întins.

— Mulțumesc, nu sînt amatoare să le cumpăr. De ce să plătesc atîția bani pentru a dovedi că un mort a avut relații extraconjugale ? De data asta ați lucrat pentru plăcerea dumneavoastră. Guldenburg a avut, azi noapte, un accident mortal.

— Ceee... ? !

— Bună ziua, domnule Altdorf, am terminat ! Cunoașteți drumul spre ieșire, nu-i așa ?

Bărbatul și-a îngrămădit înciudat pozele în servietă și a ieșit.

Ușa s-a deschis din nou și a intrat Jan. S-a uitat spre mama sa și a observat că e dusă pe gînduri.

— Mergi la înmormîntare ?

— Nu. Unde a fost el cînd l-au înmormîntat pe tatăl tău ? Nici vorbă. Guldenburg a murit, dar nu și planul lui. Mai mult, acum devine și mai interesant. Sută la sută este o afacere mai bună decît cincizeci la sută, nu ? O coroană trimite-i totuși — a spus apropiindu-se de el.

Jan a privit-o indiferent.

— O coroană ? Mă rog ! Şi pe panglică ce să scrie ?

— De la prietena de joacă din... copilărie, Margot.

Jan a înţeles că între mama sa şi Guldenburg cel mort, conturile nu erau nici pe departe încheiate.

Achim Lauritzen a intrat în dormitor. Evelyn era încă în pat. Ca să nu o deranjeze lumina, îşi pusese o mască de dormit pe care soţul ei i-a smuls-o, fără menajamente.

— Scoală-te ! Ţi-a murit tatăl. Accident de maşină. Acum or să aibă nevoie de ginerele pe care ani la rînd l-au umilit. Acum, tu urmezi ! Şi, bineînţeles, eu ! Au să vină la mine tîrîndu-se în genunchi, numai să-i scot basma curată...

Evelyn nu i-a răspuns. Parc-ar fi fost paralizată. În ochi i se citea o zguduire profundă, dar n-a plîns.

— Nu juca teatru ! — a apostrofat-o mînios Achim. L-ai urît. Acum, draga mea, totul sau nimic. La înmormîntare stai lîngă bunica ta şi caută să-i intri în graţii, fiindcă, în primul rînd, de ea depinde viitorul nostru. Dacă reuşim, numele Lauritzen va fi la fel de preţuit ca şi Guldenburg.

— Porcule, i-a răspuns cu greaţă femeia.

Achim i-a zîmbit ironic.

— Ce stil aristocratic ! Crezi că frate-tău, Thomas, are destul spirit de afacerist ? Spre mine trebuie să se orienteze ! Sau mai este vreun geniu în familie ?

— Tu nu eşti un Guldenburg !

— Eu nu, dar tu da şi asta-i de ajuns !

La ceremonia mortuară a contelui Martin von Guldenburg, în cimitir, s-au adunat tot aceiaşi cunoscuţi şi aceiaşi reprezentanţi ai autorităţilor care, cu cîteva zile

mai devreme, închinaseră paharele cu ocazia aniversării a şaizeci de ani de la naşterea lui. Christine, Nane şi Sascha, cu ochii plînşi, stăteau lîngă groapă şi privirile le fugeau peste mulţimea de coroane, peste bărbaţii în uniformă neagră care aşteptau momentul să coboare sicriul în pămînt. Nu puteau realiza că această despărţire era pentru totdeauna.

În apropierea capelei cu turn de lemn se aflau pietrele cele mai vechi, cioplite primitiv, aşezate la căpătîiul acelor Guldenburgi care la sfîrşitul secolului al şaisprezecelea stăpîniseră aceste pămînturi. Celelalte, aşezate ordonat, cu inscripţii aurite, erau mai noi. Cimitirul era cam părăginit. Buruienile acopereau mormintele, tufele de trandafiri şi rododendroni îşi împleteau în hăţişuri desc crenguţele subţiri, pe care se legănau cuiburi de privighetori, piţigoi, şi alte păsărele. Se observa că Guldenburgii în viaţă îşi vizitau rar strămoşii.

Obrazul contesei Herta era ca cioplit în piatră. Îşi ţinea capul plecat, iar borurile largi ale pălăriei îi ascundeau cu totul ochii. Peste doliul familiei zburau cuvintele formale, lipsite de durere reală, ale celor care îşi luau rămas bun.

— Cine-ar fi crezut ? — îi şoptea primarului, reprezentantul ţinutului, Offenbach.

Printre cei ce reveneau spre castel, părerea unanimă era că moştenitorul va fi fiul mai mare, Thomas von Guldenburg. Statutul familiei stipula fără posibilitate de confuzii că întotdeauna primul băiat născut era moştenitor general, iar al doilea trebuia să aibă parte de studii înalte.

La recepţia din salonul mare, Thomas, stînd lîngă Christine, îi primea pe ultimii dintre cei veniţi să prezinte condoleanţe. Cînd participanţii la trista ceremonie s-au adunat cu toţii, l-a întrebat în şoaptă pe unchiul Max :

— Din întîmplare, nu ştii ce şi-a planificat tata în ultimele-i zile ?

— Baţi la uşi greşite, nepoate ! Frate-meu nu-mi împărtăşea din planurile sale. Hai mai bine să bem ceva, că nu mai suport atmosfera asta !

Christine privea înlemnită la grupurile de oameni, care mîncau, beau şi flecăreau pe un ton scăzut. S-a apropiat de prietena ei, Anne Günther, care i-a spus :

— Ar trebui să mănînci şi tu ceva.

Christine şi-a strîns buzele şi a scuturat din cap.

— Draga mea... Odată tot va trebui să te consolezi...

Din ochii Christinei au izbucnit lacrimile.

— Cu ce ? Cu gîndul că sînt văduvă ?

— Iartă-mă ! Nu vreau să te supăr.

— Ai dreptate. Viaţa trebuie să meargă înainte, chiar dacă încă nu ştiu cum.

Anne a privit spre şemineu, unde sub decorurile de stucatură, reprezentînd spice de grîu şi orz, Achim Lauritzen şi bancherul Schulte purtau o discuţie.

— Doar nu vă închipuiţi că Thomas ar fi capabil să conducă afacerile... Ascultaţi-mi sfatul : fiţi alături de mine !

Schulte l-a privit supărat.

— Dumneata nu eşti un Guldenburg !

— Într-adevăr, dar soţia mea este ! Dacă n-aţi ştiut cumva....

Din glasul lui Schulte a răzbătut dojana.

— Soţia... Vă credeţi prea viclean, domnule Lauritzen !

Lauritzen şi-a ridicat paharul şi a zîmbit răutăcios.

— Pe cînd dumneavoastră vă consideraţi atotputernic, nu-i aşa ? Fiecare după posibilităţi, domnule Schulte !

Bancherul s-a întors scurt, pe călcîie, şi s-a amestecat printre musafiri.

Ca şi primarul, şi deputatul local, luînd act de schimbarea de situaţie, era convins că Thomas, urmaşul, ştia totul despre planurile defunctului său tată.

Cu toate acestea, Offenbach a vrut să clarifice, fără amînare, cu moştenitorul, punctul de vedere al landului.

— Aşadar, prietene, ar fi cazul să duci la bun sfîrşit cele începute de tatăl dumitale. Nu te lăsa, deci, influenţat de bunică. Gîndeşte-te numai la noile locuri de muncă şi la creditul fără dobînzi pe care-l vei primi. Dacă tatăl dumitale a dat tonul se cuvine să-l urmaţi...

Thomas habar n-avea despre ce era vorba, iar Offenbach n-a avut ocazia să intre în detalii întrucît s-a apropiat bancherul Schulte, care i-a şoptit la ureche :

— L-am anunţat pe tatăl dumneavoastră, şi o repet şi pentru dumneavoastră : de la mine nu primiţi **bani** ! Pentru o afacere sinucigaşă, nu ! Nu uitaţi de tradiţii. Nu vindeţi nimic ! Acesta-i pămîntul strămoşilor voştri !

Thomas a zîmbit, dar acum chiar că nu mai înţelegea nimic. Sperînd că mama sa vitregă, Christine ştie despre ce-i vorba, a întrebat-o :

— Aş putea vorbi între patru ochi cu tine ?

Sascha, care era lîngă mama sa, a dat să plece, dar Christine l-a oprit.

— Nu am secrete în faţa copiilor mei.

— Dar faţă de mine ai !

— Nu ştiu nimic. Ce fel de secrete aş putea avea faţă de tine ? — a întrebat Christine, nedumerită.

— Să încercăm să clarificăm împreună. Offenbach, conducătorul partidului, îmi vorbeşte despre noi locuri de muncă şi despre sprijin pentru dezvoltare ; Schulte, în schimb, îmi refuză orice ajutor financiar, cînd, de fapt, eu nici nu l-am solicitat. Şi colac peste pupăză, îmi pune în cîrcă acuzaţia că aş dori să vînd pămîntul nostru.

Bătrîna contesă Herta s-a apropiat de ei, a auzit ultimele cuvinte şi s-a întors supărată spre Christine.

— Cine a spus asta ? Cine vrea să vîndă pămîntul ? Christine o privea întrebătoare.

— De ce te uiţi aşa la mine ? Acum aud pentru prima oară toate acestea.

Dar supărarea contesei Herta nu s-a potolit.

— De mult bănuiesc că se ţese ceva necurat în spatele meu.

I-a privit pe rînd şi a bătut cu bastonul în parchet.

— Vă previn. Cît timp trăiesc eu, la Guldenburg nu se poate întîmpla nimic din ceea ce eu nu aprob. Iar dacă se află printre noi cineva care ar vrea să facă afaceri cu pămîntul nostru, acela să-şi ia tălpăşiţa ! Şi din nou a privit spre Christine, adăugînd : Acela nu-i un Guldenburg.

A trebuit să treacă ceva timp pînă cînd Christine să-şi dea seama că acest atac îi era adresat. S-a întors pe călcîie şi a ieşit pe uşa ce dădea spre terasă. Aruncîndu-i bunicii o privire încărcată de reproş, Sascha s-a grăbit să-şi urmeze mama.

Max von Guldenburg ,care urmărise atent scena, a ridicat paharul.

— E adorabil cînd se adună familia. Întotdeauna domneşte o atmosferă plină de optimism ! Păcat că nu locuiesc aici, precis pierd o groază de evenimente fericite.

Şi-a înghiţit băutura şi a ieşit şi el.

Sascha a găsit-o pe mamă-sa în dormitor. Era aşezată în faţa măsuţei de toaletă şi plîngea. L-a observat în oglindă.

— Sascha, băiatule... tatăl tău m-a ferit de toate neplăcerile. Acum însă parcă s-a rupt un stăvilar. Am nevoie de cineva care să mă sprijine. Eşti acum destul de matur — şi i-a întins mîna.

— Cum îţi imaginezi asta ? Ce pot face eu ? De altfel, nu înţeleg de ce te temi. Bunica le va rezolva pe toate.

Christine plîngea în hohote.

— Bunica ? Pentru ea contează numai nepotul favorit, Thomas, şi numele Guldenburg. Pentru acest nume face totul, dar puţin îi pasă de oamenii care-l poartă. Numai că eu sînt om şi vreau să mă trateze ca pe un om.

Uşa se deschise şi Nane intră, cu ochii roşii de plîns. Se certase din nou cu Tobias Kröger şi din această cauză era şi mai amărîtă. Băiatul îi reproşase că în ultimul

timp îl ocolește. „Deci crezi că tata-i vinovat ? Deci crezi că a intrat intenționat în pom, împreună cu tatăl tău, pentru a se zdrobi amîndoi ? Bătrînul meu, în spital, privește fix și plînge tot timpul. Nu l-am văzut niciodată așa. Se învinuiește pe sine pentru tot ce s-a întîmplat. Dar asta este o nebunie ! A fost un accident". „Da" îi răspunsese atunci fata „dar tatăl tău trăiește iar al meu a murit".

Nane și-a îmbrățișat mama, care i-a șoptit :

— Acum trebuie să fim uniți. Cel puțin noi trei.

De îndată ce praznicul a luat sfîrșit, Johanna Kröger a și plecat pe bicicletă la spitalul landului. N-a intrat imediat în salonul 17, unde era internat soțul ei, ci l-a căutat pe medicul șef. Trupeșul dr. Burke lucra aici de treizeci de ani și de mult se consolase cu gîndul că toată viața va vindeca oameni în acest spital provincial. Bolnavii îl iubeau, fiindcă nu făcea niciodată economie de timp cu ei. Uneori vizitele lui durau și cîte două ore.

— Cum stau lucrurile cu soțul meu ?, l-a întrebat doamna Kröger.

Dr. Burke își ștergea ochelarii.

— De ce nu mă întrebați ceva mai ușor ? Știți, noi avem tot felul de tablete, picături și injecții pentru toate rănile trupului. Putem opera cu succes sau pune la loc oase rupte. Dar cînd cineva este bolnav sufletește, aceluia, în cel mai bun caz, i-aș putea vorbi ca de la suflet la suflet. Plăgile, zgîrieturile și arsurile aproape că nu le bagă în seamă. Necazul lui este remușcarea : că el a provocat accidentul. Și asta nu i-o pot scoate din cap.

— Odată și odată tot o să înțeleagă.

— Odată și odată da, asta-i sigur. Dar, deocamdată la el se manifestă toate simptomele șocului provocat de accident. Pulsul îi este slab și aritmic, irigarea cu sînge a pielii scade ; este prin urmare palid și fruntea îi este transpirată. Îl tratăm, desigur dar degeaba : este convins că el „l-a omorît" pe contele Guldenburg. Cumva trebuie să-l eliberăm de acest complex de culpabilitate.

— Eu cum aş putea să-l ajut ?, a întrebat, gata de orice, Johanna.

Dr. Burke i-a luat mîna şi i-a mîngîiat-o liniştitor.

— Purtaţi-vă în mod obişnuit. E destul, atît. Şi acum, intraţi la el.

Kurt Kröger, pansat la cap, era întins pe pat, avînd un picior suspendat. Pe ecranul televizorului, imaginile se succedau fără sunet. El nici nu se uita la ele, ci fixa tavanul camerei. Pe măsuţă se afla o tăviţă cu prînzul obişnuit : supă, ceva carne şi compot. Nici nu se atinsese de el. N-a schiţat nici un gest, nici măcar cînd a intrat soţia sa, şi s-a apropiat de patul lui.

— Kurt, l-a strigat uşor femeia.

Kröger a privit-o o clipă, apoi ochii i s-au îndreptat spre televizor.

Johanna observînd prînzul nemîncat, a scos din geantă un pachetel şi l-a desfăcut.

— Uite, ţi-am adus cîteva gustări fine de la praznic. Friptură uşoară de carne albă, anghile, muşchiuleţ umplut, tot ceea ce îţi place ţie.

Bărbatul continua să tacă, dar Johanna a băgat de seamă că ochii i se scăldau în lacrimi. A luat o batistă de hîrtie de pe noptieră, i-a şters lacrimile şi l-a mîngîiat uşor pe obraji.

— Kurt, spune ceva !

Kröger a scos un geamăt, dar tot n-a privit-o.

— Nu m-au lăsat să merg la înmormîntare.

— Dar cum, Kurt ? Cu piciorul zdrobit ? Vezi că abia poţi să te mişti. O să poţi merge la cimitir şi mai tîrziu. Acum, principalul este să te vindeci.

— La ce bun ?... s-a auzit întrebarea deznădăjduită.

Johanna n-a găsit nici un răspuns. Din nou a privit la mîncarea neatinsă şi neputînd face altceva, a aşezat pe tavă cele aduse de ea.

— Kurt...

— Hm ?

— Tu nu ai nici o vină.

— Dar cine, Johanna ?

Femeia s-a aplecat puțin deasupra lui, i-a mîngîiat părul și s-a străduit să-l îmbrățișeze.

— Contesa Christine dorește să te vadă.

Kröger privea indiferent spre ecran.

— Ai auzit, Kurt ?

— Da... am auzit.

Thomas von Guldenburg, aplecat peste tăblia mesei de ședințe, încerca să urmărească explicațiile administratorului, dr. Petzold, și ale secretarei tatălui său, domnișoara Reinders. Toate acestea erau imposibile, de neînțeles pentru el, dar era hotărît să se orienteze, în tot acest labirint uriaș, pe care îl reprezentau documentele de afaceri ale casei Guldenburg. Înainte de toate, pe ordinea de zi, stătea proiectul de industrializare, cea din urmă tranzacție de afaceri a celui dispărut. Thomas se uita la hîrtii.

— Și familia nu știa nimic de toate astea ?

— Tatăl dumneavoastră a dorit să le facă publice numai cînd ar fi avut asigurată finanțarea, i-a răspuns domnișoara Reinders.

— Vasăzică, tata s-a pregătit să vîndă din terenul domeniului Guldenburg ?

— Nu a vrut să vîndă — a protestat dr. Petzold — ci să închirieze, cum se spune acum.

— Tot un drac ! Dacă pe acest teren urmează să se construiască fabrici, s-a terminat cu domeniul. Bunica face un infarct, dacă află. Din asta n-o să se aleagă nimic.

Domnișoara Reinders a arătat spre planuri.

— Tatăl dumneavoastră a considerat că aceasta este unica soluție.

— Cum adică ?

— Așa ne-a spus nouă, s-a auzit încet răspunsul.

Thomas s-a ridicat.

— Cît de curînd vom avea o discuție mai amplă și mai de esență. Și, credeți-mă, în viitor multe o să fie altfel.

Cum a ieșit Thomas, dr. Petzold a remarcat :

— Regele a murit, trăiască regele !

— O să-și dea seama de toate — a spus domnișoara Reinders.

— Fără panică, Gizela. Dumneata ai îndeplinit ordinele șefului. De altfel... contele Thomas habar n-are de dubla contabilitate și nici despre cîte se pot deconta pe seama publicității.

6.

Margot Balbeck și copiii ei își luau micul dejun pe terasa vilei. Jan era întins pe șezlong și-i dezvăluia mamei sale ce temeri avea în legătură cu afacerea legată de planurile dezvoltării industriale.

— Îți respect sentimentele, dar în afaceri sentimentalismul e un prost sfătuitor. Această convingere chiar tu mi-ai format-o.

— E adevărat, dar acum nu afacerea, în sine, este importantă, ea ne facilitează doar atingerea adevăratului scop. Țelul este de a-i distruge pe Guldenburgi. Și, firește, de a cîștiga totodată și ceva bani.

Jan și-a împreunat palmele la ceafă.

— Să cîștigăm ? Asta nu prea cred. Guldenburg n-a fost un prost. I-ai văzut calculele. Cu suma pretinsă de el pentru un hectar, pot primi două hectare de la vecinii săi.

— Da ? De la cine ?

— De la contele Stacken. Ne sărută și mîinile și picioarele dacă vom cumpăra de la el terenul de cartofi.

— Asta s-o crezi tu !

— Lasă-i o plăcere și mamei — a spus Kitty, înfulecînd cu poftă o felie de tort.

Jan s-a ridicat și a tras un șut în șezlong.

— Dacă vrea distracție, mi-ar place și mie să rîd. Dar să aruncăm pe geam cincizeci de milioane, nu mi se pare o glumă prea bună.

Margot Balbeck și-a privit copiii.

— Să vă povestesc o istorioară ? Atunci poate mă veți înțelege mai bine, în special tu, Jan.

Tînărul și-a înfundat mîinile în buzunare și a aruncat peste umăr :

— Nu agreez „orele de povești", chiar dacă în biografia ta apar și istorii interesante.

— Te rog, Jan !, l-a apostrofat Kitty, în timp ce continua să mănînce.

— A fost odată ca niciodată o fată săracă — a început doamna Balbek —, atît de săracă că n-avea nici haine de sărbătoare, nici minge sau bicicletă, cum aveau ceilalți copii. A crescut fără tată, iar mama ei își cîștiga pîinea slugărind pe la cei bogați. Din această cauză, fata a plîns amar de multe ori, dar avea norocul să fie harnică și isteață, și cum creștea se făcea tot mai frumoasă. Trăia în ea credința că într-o bună zi o să-vină și la ea un prinț din basme să o scoată din nenorocire.

— N-ai vrea să treci la deznodămînt ? a intervenit, nerăbdător, Jan.

— Mă credeți sau nu, dar într-o bună zi, a apărut călare un tînăr prinț, foarte chipeș și bine făcut, și cum a zărit fata, pe loc s-a îndrăgostit pînă peste urechi.

— Și au trăit fericiți, pînă la sfîrșitul zilelor lor — a spus, în batjocoră, Jan.

Dar Margot a continuat, foarte serioasă.

— La început, totul a fost ca o beție de lumină. Se sărutau, se iubeau și-și jurau credință veșnică. În visurile ei, fata auzea deja clopotele de cununie și se vedea dansînd

prin castel şi parc, învesmîntată în alb, era fericită şi tînără, dar foarte prostuţă. Pentru că, atunci cînd s-a trezit din visare, a constatat că prinţul se căsătorise cu o prinţesă, aşa cum se cuvenea şi uitase de fata săracă. Atît despre credinţa veşnică.

— Vasăzică tu şi contele Guldenburg... ? a întrebat emoţionată Kitty.

— Da, Kitty, eu şi contele. Nu e amuzant ? Tatălui vostru pot să-i mulţumesc că nu m-am prăpădit. Nu am cunoscut liniştea pînă ce n-am adunat atîta avere şi putere cît avea şi necredinciosul meu prinţ. Ba chiar mai multă. Şi l-aş fi învins, dacă lupta ar fi fost cinstită. Dar Guldenburgii au fost cei care au biruit, contele avînd legături mai bune şi ştiind mai bine să dea din coate.

Acum şi Jan a arătat mai mult interes.

— Iartă-mă că am glumit adineaori. Nici nu bănuiam ce stă în spatele poveştii tale. Însă... a fost ultima victorie a Guldenburgilor !

Doamna Balbeck s-a apropiat şi şi-a sărutat fiul. Kitty îi privea şi se gîndea la legătura dintre mama ei şi Guldenburg.

Să tot fie cam patruzeci de ani de atunci, şi-a spus, simţind că pe ea nu o bîntuiau dorinţe de răzbunare, ca pe mama şi fratele ei.

Familia Guldenburg se afla în jurul mesei din sufragerie. Scaunul contelui Martin, aşezat în capul mesei, era neocupat. Thomas încă nu-i luase locul. De fapt, nici nu-şi avea reşedinţa în castel, decît provizoriu.

— Dacă vei locui permanent aici — a spus Christine — natural că va trebui să găsim o rezolvare mai bună.

Thomas nu şi-a ridicat capul.

— Aţi putea să vă aranjaţi în aripa stîngă. O să mai vedem. Pînă una, alta, voi folosi biroul tatei şi salonaşul,

în cazul cînd primesc vizitatori. Şi acum vă rog să mă scuzaţi.

S-a ridicat, s-a înclinat în faţa Christinei şi a ieşit din încăpere.

Cum s-a închis uşa, Nane a izbucnit :

— Adică trebuie să plecăm de aici !

— Din castel nu, a încercat să o potolească Christine, dar fără să reuşească.

— Eu nu-mi părăsesc camera !

Sascha vedea lucrurile mai lucid.

— Din păcate, vei fi obligată să o predai. Capului familiei, adică, acum, lui Thomas, îi revine, de drept, corpul central.

După toate semnele tatăl Christinei, contele Steinfeld, părea să înţeleagă cel mai bine noua situaţie a fiicei sale. Dintre musafiri, el rămăsese ultimul.

— Natural, sînteţi oricînd bineveniţi la mine, la Viena. Dar dacă îmi primeşti sfatul, Christine, atunci deocamdată rămîi aici, altfel se prea poate întîmpla ca Guldenburgii să te tragă urît pe sfoară.

— Ce vrei să spui cu asta ? În ultimă instanţă, aparţin familiei.

— Tu eşti doar văduva. Thomas va moşteni aici totul, iar tu şi copii tăi veţi depinde de el. Mie asta nu mi-ar face plăcere.

— În mod sigur, Martin a avut grijă de noi, tată.

— Să sperăm. Numai că tu eşti mult prea naivă şi acest lucru este exploatat de unii oameni. Să te gîndeşti la copiii tăi şi să nu laşi să te îndepărteze.

Christinei i se făcuse lehamite de discuţia pe această temă, astfel încît s-a ridicat brusc.

— Voi mîncaţi liniştiţi. Eu mă duc pînă la mormînt.

Cimitirul nu era departe. În imediata apropiere a domeniului se înşiruiau, în ordine, pietrele funerare, purtînd

aceeaşi inscripţie : Guldenburg. Cînd Christine a pătruns pe portiţa de fier, a observat lîngă mormîntul acoperit cu coroane şi florî, o străină însoţită de un băieţel. La apariţia ei, s-au îndreptat spre ieşire. Au trecut aproape dar nici una nu s-a uitat la cealaltă. Numai copilul s-a întors după ce au depăşit-o.

— Şi tanti tot la tata se duce ?

— Se poate, Martin — i-a răspuns încet Carina de Angelis —, dar acum să mergem.

Reşedinţa unde se retrăsese la bătrîneţe contesa Herta nu era prea departe de castelul Guldenburg. Călare sau într-o cabrioletă comodă, trasă de un singur cal, oricine din familie ar fi putut ajunge una-două aici. Dar nici unui Guldenburg nu-i făcea o prea mare plăcere să o viziteze pe bătrîna doamnă. Thomas se convinsese acum, pentru prima dată, pe propria-i piele.

Contesa Herta se agita în sus şi-n jos, marcîndu-şi monologul cu lovituri de baston în parchet ori de cîte ori voia să accentueze un cuvînt sau altul.

— E timpul să pui punct felului de viaţă de pînă acum. Căminul tău este aici şi aici trebuie să ne demonstrezi, mie şi celorlalţi, că ai devenit bărbat.

Thomas a riscat o glumă.

— În privinţa asta, nu există nici o îndoială.

Bunică-sa l-a măsurat cu o privire severă.

— Un om poate spune că este matur numai dacă este destul de puternic pentru a-şi asuma responsabilităţi. Pînă cînd vei fi capabil de aşa ceva, pentru mine rămîi un copil. Taică-tău trebuia să te formeze pentru asta, dar voi abia dacă stăteaţi de vorbă.

— De ce te enervezi, bunico ? Peste două ore testamentul va fi deschis şi atunci totul va fi al meu.

Bătrîna doamnă, mînioasă foc, i-a fluturat bastonul pe la nas.

— Cunosc prea bine statutul familiei ! Şi te înşeli dacă sperî prea multe... Nimic n-o să fie al tău. Tu vei avea doar responsabilitatea a tot ce-i aici. Sarcina ta este să păstrezi Guldenburgul şi, folosindu-ţi cunoştinţele şi inteligenţa să-l dezvolţi — cu un gest larg a arătat spre fereastră. — Acest pămînt ne este cea mai dragă comoară. Numai pămîntul ne face să fim ceea ce sîntem. A hrănit multe generaţii şi întotdeauna a avut izvoare de bogăţie. Strămoşii tăi l-au apărat, l-au îngrijit şi l-au iubit. Jură-mi că, orice s-ar întîmpla, n-ai să cedezi nici o palmă din el !

I-a întins mîna, privindu-l scrutător în ochi :

— N-o să-ţi fie uşor, băiete, dar arată-le tuturor de ce eşti în stare. În fond, eşti un Guldenburg ! Acum să mergem să asistăm la deschiderea testamentului. Îmi place să ajung printre primii, oriunde merg.

7.

Cînd s-a apropiat momentul vizitei Christinei, Kröger a rugat-o pe sora din secţie să-l ajute să se ridice din pat. Nu vroia cu nici un preţ să o primească, culcat, pe contesă.

— Nu-mi place deloc ce faceţi, domnule Kröger — a ezitat sora. Dacă află de asta doctorul Burke o să mă muştruluiască zdravăn pentru ajutorul pe care vi-l dau.

— Îmi asum toată răspunderea, soră Hildegard. Oricum, nu se cade să stau culcat în pat cînd mă vizitează contesa Christine. Pur şi simplu nu se cade ! Şi acum, vă rog, braţul, apoi trageţi un scaun cu spătar, lîngă geam. Acolo am s-o aştept.

Sora i-a îndeplinit dorinţa, după care l-a sprijinit pînă la fotoliu. Amărît şi gemînd, Kröger şi-a ocupat locul.

— Celălalt scaun unde să-l pun ? a întrebat fata. Kröger i-a indicat, cu ambele mîini, un loc pe linoleum.

— Acolo, oblic față de mine.

De îndată ce a terminat cu aranjarea salonului, sora l-a lăsat singur.

Destul de neliniștit, Kröger aștepta vizita. Nu reușea să se hotărască cum să se comporte. El scăpase din accident și iată că urma să-l viziteze soția celui care murise atunci. Mai era un gînd care îl măcina : de mulți ani știuse motivul vizitelor regulate la Hamburg. Stăpînul își înșela soția, și el, șoferul, îi era complice în asta. Iar acum, se întîmplase faptul ăsta monstruos. Îi era temă că nu va avea puterea să o privească în ochi pe Christine.

Prin geam privea și micuțul lac, dar mai ales poarta de intrare a automobilelor în curtea spitalului. A văzut cînd i-au sosit musafirii. Sascha conducea mașina, lîngă el se afla Christine, în spate fiind Nane, dar numai Christine a coborît și s-a îndreptat spre intrarea în clădire. Kröger și-a simțit gura uscată și inima bătîndu-i accelerat.

Contesa a ajuns la salon mai repede decît se aștepta el. Pentru o secundă, Kröger a avut senzația că în fața lui se află îngerul răzbunării, învesmîntat într-o severă rochie neagră, cu părul blond prins într-un coc mare.

Femeia l-a cercetat din priviri și, vrînd-nevrînd, i-a trecut prin minte : de ce a scăpat el și nu Martin ?

Kröger, fără să vrea, a încercat să se ridice, dar oricît s-a forțat, n-a reușit.

— Vă rog să rămîneți pe scaun, domnule Kröger ! i-a spus Christine, dar fără să-l privească în ochi. Ce vă face piciorul ?

— Piciorul ? a repetat el, auzind din nou, în subconștient, zgomotul infernal al caroseriei zdrobite, atunci cînd camionul îi proiectase în copac. — Păi... am o entorsă la genunchi. Mi-au spus că va trebui să merg la gimnastică ortopedică.

Atunci şi-a adus aminte că nici nu se salutaseră.

— Ce-i nou pe acasă ? a întrebat.

Christine a luat loc pe scaunul din faţa lui.

— Se pare că în curînd au să ne aducă noua maşină. Albastru închis, cu luciu metalic.

— Eu nu voi mai conduce niciodată ! — a mormăit Kröger ciocănindu-şi piciorul prins în gips. A privit din nou pe geam şi i-a văzut pe Sascha şi Nane în grădină. Îmbrăcămintea de culoare închisă a doliului ieşea puternic în evidenţă pe nuanţa deschisă a banchetei. A trecut o veşnicie pînă ce Christine i s-a adresat din nou.

— Nici nu se pune problema ! Rămîne totul aşă cum a fost.

Deşi ştia că nimic nu va mai fi aşa cum a fost. Kröger a înghiţit în sec şi a tras cu coada ochiului spre cana de apă de pe noptieră, dar imediat şi-a dat seama că nu-şi putea permite să o roage pe contesă să-i dea apă.

— Poate că ar fi mai bine dacă v-aş povesti cum s-a întîmplat. Mi-aş uşura astfel sufletul.

Ea i-a răspuns cu o figură impenetrabilă :

— Dar toate cele petrecute au fost descrise în ziare.

— Nu... nu toate.

— Nu ? l-a privit surprinsă Christine.

Bărbatul se lupta cu sine, dar nu reuşea nicicum să se hotărască a spune ceea ce-i apăsa conştiinţa.

— Mai bine să lăsăm asta ! Cred că va trebui să lupt singur cu acest gînd.

Din nou ochii i se umplură de lacrimi.

— Mi se rupe inima văzîndu-vă. De ce n-am rămas eu acolo ? De ce tocmai el ? Doar stătea în spate, iar în spate pericolul este mai mic...

Christine a încercat printr-o mişcare a mîinii să pună stavilă avalanşei de cuvinte, dar degeaba. Inima lui Kröger bubuia dezlănţuită, iar fruntea i se îmbrobonase de sudoare.

— Am virat spre dreapta, spre șanț. M-am gîndit că-i mai bine să se distrugă mașina. Dar, după cele scrise în ziare, chiar acolo era un copac. Înțelegeți, un copac. Vă jur, nu l-am văzut...

— Să lăsăm astea, domnule Kröger... ! Totul a trecut.

Bărbatul și-a adunat cu greu puterile.

— Da, a trecut... a trecut, s-a sfîrșit.

Stăteau unul în fața celuilalt și știau că nu mai aveau ce își spune.

Din sala cea mică a judecătoriei, nu lipsea decît Evelyn. La mijloc stăteau membrii familiei, iar pe cele două părți avocații casei, Hollander și Mayer.

Judecătorul de ocol i-a privit pe Christine, Sascha și Nane, Thomas și pe contesa Herta.

— Consider că trebuie să începem, chiar dacă lipsește doamna Lauritzen. Sau credeți că putem conta pe prezența ei, în următoarele minute ?

Bastonul bătrînei doamne a lovit parchetul.

— Nu. Vă rog să începeți !

Judecătorul a deschis un plic și a scos un teanc de hîrtii. Le-a așezat pe masă și a început să citească.

— „Testament. Eu, Martin Johannes, conte din și de Guldenburg, după o matură chibzuință..."

În acel moment, Evelyn a intrat în sală. Judecătorul și-a dres glasul și a continuat :

— „... după o matură chibzuință și în temeiul articolului patru din statutul familiei îl desemnez ca unic moștenitor pe cel de al doilea fiu al meu, Alexander Leopold".

Palid la față, Thomas s-a ridicat brusc și, răsturnînd cîteva scaune în calea lui, s-a năpustit afară. Era pe punctul de a turba de dezamăgire și de furie. Nu înțelegea de ce tatăl său nu ținuse cont de esența statutului familiei, care, pînă acum fusese sfîntă și de neîncălcat.

— Thomas ! a strigat contesa Herta cu o voce poruncitoare. Dar nepotul favorit trîntise uşa după el.

Judecătorul a continuat :

— „Fac următoarele depoziţii testamentare : Soţia mea, Christine, va beneficia de 30 la sută din beneficiile realizate de întreprinderile familiei, mai primeşte casa noastră din Sylt şi dreptul de a locui fără chirie în castelul Guldenburg pe toată durata vieţii. Susanne, fiica mea, şi fiul meu Thomas vor primi cîte 17,5 la sută din valoarea beneficiilor realizate de întreprinderile familiei. Fiica mea Evelyn va primi 10 la sută din valoarea beneficiilor, dat fiind că ea a mai primit un capital cu titlul de parte din moştenire. Ca dispoziţie finală, desemnez ca executori testamentari pe mama şi pe soţia mea Christine. În situaţia că la moartea mea fiul meu Alexander nu va avea douăzeci şi cinci de ani împliniţi, pînă la împlinirea acestei vîrste, executorii testamentari pe care i-am desemnat vor administra averea şi diferenţa ce va rezulta după executarea dispoziţiunilor prezentului testament îi va reveni lui."

După încheierea lecturării actului oficial, contesa Herta s-a întors spre Hollander.

— Dumneata ai ştiut toate astea.

— Natural. Dar ce puteam face ? Să încalc obligativitatea de a păstra secretul profesional ? L-am avertizat, firesc, pe fiul dumneavoastră, asupra încurcăturilor care s-ar putea ivi, dar el şi-a menţinut decizia. Şi s-a bazat pe loialitatea mea. El a considerat cu totul nepotrivită desemnarea lui Thomas la conducerea afacerilor. Niciodată nu s-a putut împăca cu gîndul că fiul său mai mare este jucător de noroc profesionist, în străinătate. De aceea a optat pentru desemnarea lui Sascha ca moştenitor. Mi-a spus că în fiul Christinei există atîta forţă, încît odată va putea deveni capul familiei Guldenburg.

— Şi eu am contat pe loialitatea dumitale, Hollander ! De mai bine de patruzeci de ani eşti avocatul casei, iar nu

al unei singure persoane. Şi dacă fiul meu, în mod irresponsabil, nu a ţinut cont de statutul familiei, asta nu-l vizează numai pe el, ci pe noi toţi !

— Mă rog... cine se simte lezat, poate ataca testamentul.

— Thomas o va şi face ! De asta puteţi fi siguri ! a strigat mînioasă contesa Herta şi a lovit şi mai tare cu vîrful bastonului în pardoseală.

... Maşina Christinei alerga pe autostradă, înapoi spre Guldenburg. Conducea Sascha. Din timp în timp, privea prin oglinda retrovizoare la Nane, care stătea în spate.

Fata a zîmbit, s-a aplecat în faţă şi l-a îmbrăţişat.

— De ce faci mutre acre ? Mai bine bucură-te ! Acum nu ne mai pot lua locuinţa. Nu-i aşa, mamă ?

Christine a slăbit puţin strînsoarea centurii de siguranţă de la scaunul din faţă, unde stătea.

— Nu, nimeni nu ne poate lua nimic. Dar bunica voastră nu se va lăsa în legătură cu testamentul. Cred că va trebui să ne aşteptăm la reacţii dure.

Sascha i-a aruncat o privire iute.

— De ce ? Tata a vrut să fie aşa ! Ce poate face ea împotriva acestei hotărîri ?

— O va ataca în temeiul statutului familiei, i-a explicat Christine. Şi-mi imaginez de ce o face. În ochii ei, Thomas este primul născut şi, prin aceasta este unicul legatar universal. Amîndoi vor încerca, peste capul meu, să hotărască ce să se întîmple sau ce să nu se întîmple la Guldenburg.

— În această treabă o să am şi eu un cuvînt de spus ! — a precizat Sascha.

— Numai cînd vei avea douăzeci şi cinci de ani. Pînă atunci bunica şi eu sîntem executoarele testamentare cu drepturi egale.

— Mie astea-mi par prea complicate ! a strigat Nane. Dar nu mă pot opri să nu mă bucur că noi sîntem moştenitorii..

8.

De minute bune detectivul Altdorf se chinuia, fără rezultat, să ia legătura telefonic cu Carina de Angelis, sunînd la Editura Deichmann. După ce a epuizat toate numerele posibile de contactat, a încercat, cu curaj, şi la secretara şefului.

Folosind pretextul că aduce poze publicitare de la întreprinderile Balbeck, Altdorf a reuşit să se strecoare în „sanctuar". Editura Deichmann era susţinută în principal de publicitate, iar firma Balbeck se număra fără îndoială, printre cei mai buni plătitori. De ce nu l-ar fi primit, deci ?

Altdorf, cu pozele în mînă, s-a strecurat pe uşă, dar înfăţişarea lui i-a părut dubioasă lui Deichmann.

— Sper că aveţi argumente serioase pentru a intra aşa, aici. Să vedem materialul.

Altdorf i-a împins pozele în faţă, pe birou.

— Dar asta-i Carina de Angelis ! a exclamat necontrolat şeful editurii.

— Da... reportera dumneavoastră. Şi ştiţi, bineînţeles, cine-i domnul.

Deichmann l-a recunoscut pe contele Guldenburg şi a întrebat :

— Cine-i băieţelul pe care-l ţine în braţe femeia ?

— Copilul lor.

Deichmann l-a privit sever.

— Şi ce să fac eu cu astea ?

— Mă gîndeam că pentru dumneavoastră această poveste valorează ceva.

— La cît te-ai gîndit, domnule... ?

— Altdorf. Felix Peter Altdorf. La zece mii. E aproape gratis, trebuie s-o recunoaşteţi. Astfel de poveşti sînt captivante. Sînt genul cel mai îndrăgit de cititori, pentru lectura de dimineaţa, în drum spre serviciu.

Deichmann le-a adunat şi le-a aruncat în fundul unui sertar.

— Nici una singură nu va apare în presă.

— Dar ce vă închipuiţi ? !

— Taci ! Acum eu vorbesc ! Îmi aduci imediat negativele, şi să nu încerci să mă înşeli. Apoi dispari în scursoarea din care ai apărut !

— Nu permit să mi se vorbească astfel ! a sărit Altdorf.

Deichmann a apăsat pe butonul interfonului şi i-a ordonat secretarei :

— Doamnă Fuchs, fă-mi te rog legătura cu comandantul poliţiei.

Altdorf, copoiul particular, deja renunţase la şantajul nereuşit şi se strecura spre uşă.

— Bine, bine, dumneata ai învins... Dar numai de această dată.

Deichmann s-a adresat din nou prin interfon :

— Doamnă Fuchs, convorbirea cu comandantul poliţiei nu mai e actuală. Dar, dacă domnişoara Carina de Angelis este în sediu, să poftească neîntîrziat la mine.

În vocabularul unui redactor şef „neîntîrziat" înseamnă gradul suprem al lui „imediat". Ca urmare, dorinţa şefului a fost transmisă cu viteza unei telegrame ultraurgente. În cîteva secunde a ajuns la Carina de Angelis.

Femeia a intrat în biroul şefului şi a bănuit că prima întrebare pusă avea doar un rol introductiv.

— Ce a fost la Paris, Carina ?

— Interviul cu Delon e destul de convenţional, dar fotografiile destăinuie mai multe despre el.

Deichmann a pescuit pozele lui Altdorf din sertar şi i le-a pus în faţă.

— Şi pozele astea fac destule destăinuiri. Dar, din păcate despre dumneata.

Reportera privea uluită fotografiile.

— Ce-i asta... ? Cum au ajuns la dumneavoastră ?

— Un tip, evident un detectiv particular, l-a urmărit mai mult ca sigur pe conte. Ne-a îmbiat pe noi cu istorioara. Aveți dușmani ? Ori dumneata, ori contele ? În spatele acestei istorii se coace ceva.

Pe Carina au podidit-o lacrimile. A aruncat fotografiile pe masă și i-a răspuns disperată :

— N-am nimic de ascuns. Acum chiar că nimic. El a și murit.

Deichmann s-a apropiat și a încercat s-o liniștească părinteşte :

— De dragoste, nimănui nu trebuie să-i fie rușine. I-am închis gura infectului ăluia, iar de la mine nu va afla nimeni nimic. Dar dumneata ai face bine să fii mai prudentă. Cîți ani are băiatul ?

— Nouă. Și și-a pierdut tatăl. Vocea i s-a frînt, dar a reușit să se stăpînească.

Deichmann a început să se simtă jenat de situația creată și a adoptat un ton mai profesional.

— Nici nu bănuiești cine ar fi putut da însărcinarea să fie făcute aceste poze ? Poate contesa...

— O, ea sigur nu. După cîte știu, Martin avea mari planuri de investiții industriale, în cooperare cu firma Balbeck. Dar nu cred că ei ar fi capabili să apeleze la astfel de metode.

— N-aș crede nici eu. O cunosc bine pe doamna Balbeck. Voi încerca să mă lămuresc dacă din direcția asta s-a pornit această treabă. Te rog să uiți cît mai repede toată tărășenia !

A luat teancul de poze și a dat să le facă bucățele.

Carina, însă, i le-a luat din mînă.

— Nu ! Dați-mi mie fotografiile ! Ele reprezintă mulți ani frumoși din viața mea. Nu vreau să uit nimic, oricît m-ar durea acum !

Bătrîna contesă Herta își iubea nespus de mult micul castel de văduvă în care nu ducea lipsă de nimic, dar, cu toate acestea, își petrecea, în fiecare săptămînă, o mare parte din timp la Guldenburg. De fiecare dată sosea nechemată și neanunțată, așteptînd ca la plecare să i se dea onorurile de către toți ai casei.

Contesa Christine, tocmai admira calitățile de călăreață ale fiicei sale, Nane, cînd și-a dat seama că pe terasă, în spatele ei, se află cineva. Prin simpla ei prezență, bătrîna doamnă stîrnea, în ceilalți membri ai familiei, o reacție de apărare, ca și cum i-ar fi surprins făcînd o nelegiuire.

De îndată ce s-au terminat obișnuitele sărutări de familie, contesa Herta a și intrat în subiect.

— Trebuie să mă înțelegi, Christine : nu mă pot supune voinței finale a soțului tău. Sascha nu este primul născut !

Christine și-a impus să se stăpînească.

— Pentru mine este.

— Soțul tău nu avea dreptul să-i dea lui întîietate. Legea e una singură, aceea conținută în statutul Guldenburgilor. Noi o știm, o știe și Thomas, de la vîrsta de douăzeci și cinci de ani ! Nimeni nu-i poate pune în discuție dreptul la moștenire.

Christine s-a uitat indignată la soacră-sa.

— De ce te excluzi din toată afacerea ? De ce vorbești de bărbatul meu ? Doar e fiul dumitale, de el este vorba, el a hotărît așa, liber consimțit, fiindcă a considerat că Thomas nu este potrivit să-i fie urmaș. Bărbatul tău... sună de parcă pe mine m-ai condamna. Eu, femeia străină i-am devenit soție fiului tău. Nu mă surprinde comportarea ta. Încă din ziua în care Martin m-a adus aici, ai fost împotriva mea. Îmi aduc aminte de primele tale vorbe. Nu mi-ai spus „Bine ai venit", ci „Drăguțo în hainele astea nu te pot prezenta musafirilor mei". Eram într-un costum

tradiţional austriac cu care venisem atunci de la Salzburg. Din primul moment şi pînă acum, nu ţi-am fost potrivnică, şi pînă în ultima clipă l-ai condamnat pe fiul tău, pe Martin, pentru că nu a rezistat alături de prima lui soţie, Bettina. Acum, că a murit, te străduieşti să faci în aşa fel ca şi cum eu nici n-aş exista pe lume. Ai spus că trebuie să te înţeleg. Bine. Te înţeleg, dar nu-ţi pot accepta purtarea.

Contesa Herta o asculta tot mai posomorîtă.

— Iar mie îmi pare rău pentru lipsa ta de înţelegere, aşa cum regret şi nechibzuinţa lui Martin. Aici nu este vorba de atracţii personale, nici de antipatii, ci de Guldenburg ! E o chestiune de principiu ! Printre altele, mi-ar face plăcere să-ţi fac cunoscut că Thomas a dispărut.

— N-aş putea spune că îmi lipseşte.

Bătrîna doamnă a continuat cu o voce mai îngăduitoare :

— Te rog, să nu crezi că mie nu-mi vine greu să vorbesc astfel cu tine. Dar trebuie să fac ceea ce cred că este corect şi legal. Nici vorbă nu poate fi că n-aş avea inimă. Ce ai spus adineauri e numai pe jumătate adevărat. Mi-ai plăcut şi nici nu mi-aş fi putut dori o noră mai bună. Dar voi v-aţi clădit fericirea pe nefericirea Bettinei. Nu din răutate, o ştiu, dar asta nu schimbă adevărul. Voi aţi făcut totul ca să uitaţi trecutul... eu, în schimb, nu-l pot uita, tot aşa cum nu pot să o facă Thomas şi Evelyn. Ei sînt copiii Bettinei şi Thomas este, după lege, moştenitorul.

— Martin a gîndit altfel. Nu sînt vinovată că a avut o altă opinie şi nici nu pot schimba nimic.

Contesa Herta a bătut cu bastonul în podea.

— O greşeală nu se repară cu o altă greşeală, ci numai se amplifică ! Cînd mi-a murit soţul, eu am preluat domeniul şi conducerea fabricii de bere. Nu mi-a fost uşor, dar m-am luptat. Iar cînd Martin a fost destul de mare, m-a ajutat şi el. Pe celălalt fiu, pe Max n-am putut pune bază. El era student. De la moartea Bettinei, Thomas, nepotul

meu n-a avut nici obligaţii şi nici cămin, dar acum a sosit vremea : căminul şi datoria lui se numesc Guldenburg.

— Ce înseamnă că Thomas n-a avut obligaţii ? Nu Martin a fost cel care l-a expediat de aici, băiatul şi-a ales un mod de viaţă mai uşor ! Testamentul e clar. Tu degeaba ai încerca să decizi altceva, fiindcă n-ai acest drept !

— Să înţeleg că vrei să ajungem la judecată ?

— Eu ? După mine, testamentul lui Martin este clar. Tu vrei să-l ataci.

Contesa Herta ştia bine cu ce mijloace putea să-şi atingă ţelul.

— Să-l atac ? Cred că putem să cădem de acord şi altfel. În ultima instanţă, soţul tău ne-a desemnat, pe amîndouă, executoare testamentare. Ne este deci la îndemînă să însărcinăm pe cineva să conducă afacerile. Desigur, vom ajunge la o înţelegere asupra persoanei indicate să o facă.

9.

Dr. Max von Guldenburg trăia dintr-o rentă cinstită, preferînd partea însorită a lumii, şi el singur decisese unde să-l încălzească soarele. Din pură pasiune, colecţiona titluri de doctor ; avea deja cinci, singurul domeniu care nu-l atrăsese fiind teologia.

Casa lui era pe o mică insulă (proprietate personală), fiind dotată cu toate cele pe care un burlac le consideră indispensabile pentru viaţa sa.

În dimineaţa aceasta stătea în faţa casei, cu a doua sticlă de bere Guldenburg în mînă (lunar i se cuveneau zece lăzi), şi de o bună bucată de vreme urmărea cu privirea o barcă ce se îndrepta spre insulă. În ea erau doi oameni, şi Max i-a recunoscut repede : binecunoscutul barcagiu şi lîngă el Thomas, nepotul său.

Cu paharul în mînă s-a îndreptat spre debarcader și le-a strigat :

— S-a întîmplat ceva deosebit, dacă tu ai venit pînă aici !

Thomas a sărit din barcă.

— Nimic special. Tata mi-a tras clapa... Fiul Christinei este moștenitorul general.

— M-am așteptat la așa ceva, i-a răspuns franc unchiul Max. Ani la rînd ai făcut totul ca să-l stîrnești împotriva ta. Cînd avea nevoie de tine, nu erai aici. Te-ai purtat ca unul care era total independent de el, ți-ai trăit viața și te-a durut în cot de familie. În ochii lui erai nepotrivit pentru a fi moștenitor.

— Nici în situația asta nu trebuia să procedeze așa. M-a înșelat amarnic.

— Nu o lua așa în tragic Thomas ! Cred că mîine ai să vezi cu alți ochi lucrurile. Acum ce intenții ai ?

— Primul imbold a fost să mă retrag, unchiule Max. Eram deja la aeroport. Apoi m-am întrebat ce motive am să dau bir cu fugiții ? Cu cărți bune în mînă, oricine poate cîștiga, dar cu cărți proaste numai cei mai buni jucători. Aș putea prelua conducerea afacerilor pînă cînd o va putea face Sascha. Și, pînă atunci, mai trec cîțiva ani.

— Ei, așa-mi placi mai mult, l-a îmbărbătat Max. Și care-ți sînt șansele în această privință ?

— Bănuiesc că bunica-mi va fi unicul sprijin. Tu m-ai ajuta ?

Între timp ajunseseră lîngă casă. Max a intrat și a adus o sticlă și două pahare.

— Cum să te ajut ? Bine faci că te bizui pe Herta. Și acum ea păstrează cea mai mare influență asupra familiei. Eu am renunțat de mult la astfel de preocupări. Niciodată nu m-au interesat moștenirile. Pentru mine sînt importante doar trei lucruri : capul, inima și peisajul în care trăiește omul. Din partea mea, fă ce vrei ! Numai cecul să-mi parvină punctual. Este singura moștenire pe care o prețuiesc.

Max a privit mult timp după barca care-l ducea pe Thomas înapoi spre țărm. O să aibă ceva de furcă băiatul, s-a gîndit el. Pe de altă parte... cine n-a învățat nimic, nici nu poate uita nimic.

Pe terenul de golf de pe malul Elbei, întrecerea organizată între membrii clubului era în plină desfășurare. O lege nescrisă îi obliga la participare. Luaseră startul, dar fără șanse de victorie, și Margot Balbeck și fiul ei ; știau că o să piardă, lucru care s-a petrecut, dealtfel. Apoi și ultimul rest de bună dispoziție li s-a dus cînd l-au văzut pe Achim Lauritzen, care venea spre ei pe gazon.

Jan a lovit o minge.

— Ce caută ăsta aici ?

Peste cîteva secunde Lauritzen era lîngă ei. Pe capul ras avea pusă o șapcă de golf.

— Hello ! Îmi pare rău că vă deranjez. dar s-au ivit ceva probleme.

— Probleme pentru noi, sau pentru dumneata ? a întrebat doamna Balbeck.

— Soția mea a fost de față la deschiderea testamentului. Contele Guldenburg i-a tras clapa primului născut și la desemnat ca moștenitor general pe fiul celei de-a doua soții.

— Și ce înseamnă asta ? s-a informat Jan.

— Depinde de intențiile bunicii. Ea și Christine sînt executori testamentari. Sascha, fiul mai tînăr, nu este interesat de astfel de probleme. El vrea să-și continue studiile în Anglia, lucru pe care cred că și defunctul conte l-ar fi aprobat. Se poate întîmpla ca Thomas, cu sprijinul contesei Herta, să fie numit conducător al afacerilor, pînă-și va lua Sascha în primire moștenirea. Și s-ar putea întîmpla ca văduva, contesa Christine, să se implice în conducere. După cîte am auzit, ea își bate capul să învețe

economie, contabilitate şi alte asemenea ştiinţe. Amîndoi, Thomas şi contesa, vor încerca să salveze, ce-i de salvat şi, după mine (independent unul de altul), o să ducă totul de rîpă.

Jan a privit spre maică-sa.

— Dacă aşa stau lucrurile, ce-i de făcut ?

— Dragul meu, nu sîntem în biroul nostru !

Jan s-a gîndit un moment, apoi, ca unul căruia i-a venit o idee grozavă, a spus :

— Ce-ar fi dacă ai veni la mine duminică ? Seara, în jur de opt. Şi adu-l şi pe cumnatul tău, pe Thomas. Poate-i mirosim intenţiile.

La reşedinţa contesei Herta, dis-de-dimineaţă, două femei din sat măturau curtea cu tîrnuri de mesteacăn. Bătrîna ţinea ca treaba să fie terminată pînă la deşteptarea ei. Castelul cu turn, aparţinînd barocului tîrziu, era meticulos examinat, anual, cameră cu cameră, de o societate de construcţii. Valoroasele picturi murale de pe tavane şi pereţi se aflau sub supravegherea directorului unui muzeu din Holstein.

Această dimineaţă era consacrată de contesă, muncii în grădină. Ea trecea cu siguranţă pe potecile dintre straturi şi, cu vîrful bastonului, făcea găuri acolo unde dorea să fie plantate flori. Alături, în genunchi, grădinarul aşeza, în locurile marcate, cîte un bulb.

În acest timp, detectivul Altdorf aştepta pe mica terasă pe care se putea ajunge, fără oprelişti dinspre intrarea maşinilor. Contesa l-a observat doar atunci cînd, gemînd, grădinarul s-a ridicat să aducă o nouă cantitate de bulbi.

— Dumneata cine eşti ? a ţipat surprinsă.

Cu un zîmbet umil, bărbatul a coborît grăbit spre dînsa.

— Bună dimineaţa, contesă. Numele meu, pentru moment, nu-i important. Vă pot vorbi cîteva minute ?

Herta a privit scîrbită spre Altdorf, care a scos din buzunare una din fotografiile cu Guldenburg și Carina de Angelis, întinzîndu-i-o. Contesa a privit-o, dar n-a pus mîna pe ea.

— Ce-i asta ?

— Aș zice, ultima fotografie a domnului conte.

— Să răspundeți la ce vă întreb ! Vreau să știu cine este femeia !

— În seara accidentului, contele Guldenburg a fost la Hamburg. Altdorf i-a arătat o altă fotografie, care înfățișa casa și pe băiețel. Lucrurile, spuse pe un ton confidențial, nu se întîmplau pentru prima dată. Am aflat între timp că acest copil este fructul unei legături ce a durat mai mulți ani...

Contesa Herta privea neîncrezătoare la fotografie.

— Imposibil !

— Se întîmplă și în cele mai bune familii.

— Îmi aduc aminte că te-am întrebat cine-i această femeie !

— M-am gîndit că v-ar interesa soarta nepotului dumneavoastră. Într-un fel, trebuie să-mi recuperez cheltuielile.

Contesa l-a fulgerat cu privirea, dar Altdorf a continuat grăbit :

— Carina de Angelis, ziaristă. Domnul conte i-a cumpărat o vilă la Hamburg, o vilă minunată. Tot de la el provin și lucrurile din casă, care se văd parțial și în fotografii. Sînt sigur că ne vom înțelege repede, doamnă.

— Vino în casă !

Cum se întîmpla de ani de zile, și acum contesa Christine a auzit obișnuitele zgomote în biroul soțului ei. Brusc a tresărit : Cine să-și fi găsit de lucru, atît de devreme ? Domnișoara Reinders urma să sosească abia peste o oră și, de altfel, ea avea un birou propriu. Christine

a traversat grăbită coridorul şi a smucit uşa biroului lui Martin. Înăuntru era Thomas. care golea sertarele tatălui său.

Christine a înlemnit.

— Nu te enerva, te rog ! Am vrut să te scutesc de asta.

— Am fost de acord cu propunerea bunicii, ca tu să te ocupi de afaceri la Guldenburg, dar n-am bănuit că te vei muta atît de repede aici.

— Trebuie să-mi văd de lucru, iar pentru asta am nevoie de birou. Am anunţat din timp că doresc să am această încăpere.

Într-un sertar de jos a dat peste fotografia înrămată a mamei sale şi, demonstrativ, a aşezat-o pe bordura şemineului.

— Aici i-a fost locul tot timpul, pînă ce tata a expediat-o în cel mai de jos sertar.

— Asta s-a întîmplat cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, Thomas. El n-a vorbit niciodată de mama ta.

— Îmi vine greu să cred.

— Atunci să nu crezi !

Christine s-a întors şi a părăsit încăperea.

Petzold, administratorul, a aşteptat să se îndepărteze contesa, apoi a intrat şi a pus în faţa lui Thomas cîteva acte, începînd să explice coloanele de cifre :

— Anul trecut, după cum ştiţi, domeniul a lucrat în pierdere. La fel va fi şi în anul acesta ; avem nevoie, de pildă, de două silozuri. Fabrica de bere, tîrîş-grăbiş, se menţine pe linia de plutire, dar noua linie de îmbuteliere reduce beneficiile pentru cîţiva ani.

— Dar banca ?

— Banca nu este teritoriul meu. Despre ea cereţi-i socoteală lui Schulte.

— Şi cum stăm cu balanţa ?

Administratorul a întors o filă. Thomas a citit înmărmurit.

— Nu înțeleg. Asta necesită o explicație din partea dumitale.

— Nu-s multe de explicat, domnule conte. Balanța este zero. Casa-i goală.

Într-o clipă l-a expediat pe Petzold, iar pînă ca acesta să se dezmeticească, a și auzit urletul motorului mașinii șefului.

Thomas, dezamăgit și furios gonea pe drumul de țară. Bunică-sa îl convinsese să conducă afacerile Guldenburgilor, pînă va putea să le preia Sascha. Angajat ca administrator general ! Ce dracu-i asta ? Niciodată nu existase așa ceva la Guldenburg. Întotdeauna capul familiei fusese și șeful ei. Cine era acum șeful ?

Cît a durat drumul pînă la Banca Schulte. Thomas n-a aruncat nici o privire spre peisaj. Cu dinții strînși, s-a năpustit spre Lübeck. Cum a ajuns, a năvălit val-vîrtej în clădirea cu fațadă respectabilă și a intrat la Schulte.

— Stimate domnule Schulte, nici unul din noi n-are timp de pierdut, te rog, deci, să-mi dai voie să dau buzna pe nepusă-masă. Planificata industrializare a căzut ! După mine, s-ar putea realiza, dar familia, în special bunica mea a îndepărtat ideea cu hotărîre. Din acest punct de vedere te poți liniști ; domeniul Guldenburg rămîne neștirbit. Despre asta, atît. Dar într-o direcție oarecare tot trebuie să ne orientăm. Trebuie să investim, în primul rînd, în fabrica de bere, unde este nevoie de o nouă linie de îmbuteliere.

— Domnule conte, asta-i bancă particulară, nu seif personal ! Nu se poate, doar așa, să-ți bagi mîna și să iei. Dumneata nu poți oferi garanții ferme. Averea casei Guldenburg este epuizată, deci eu nu vă pot da bani.

S-a întors spre mai tînăru-i coleg :

— Așa este, domnule Gesswein ?

Gesswein a aprobat grăbit din cap, iar Schulte a continuat :

— Asta a înţeles şi tatăl dumneavoastră, domnule conte. Credeţi-mă, nu există cîştig rapid ! Noi cîştigăm banii după moda veche : muncim pentru ei !

Thomas l-a privit gînditor pe Schulte, apoi, cu un salut politicos, s-a îndepărtat. În drum spre parcaj l-a ajuns din urmă pe Gesswein şi imediat, ca şi cum discuţiile nu s-ar fi încheiat, a adus vorba despre afaceri. Acesta a zîmbit amabil :

— Desigur, există şi metode mai moderne de a cîştiga bani. Eu, la bursă, manevrînd hîrtii de valoare, mai prind destul de frecvent cîte un pont fierbinte. Schulte, însă, nici nu vrea să audă de aşa ceva, îi dă înainte cu : „În zvonuri nu investim". Dacă aş avea bani, mi-aş investi astfel fiecare bănuţ. În cîteva zile, cineva ar putea aduna un profit de sută la sută.

În ochii lui Thomas a lucit interesul.

— Ai ceva timp ?

— Da. E adevărat, nu mult, dar cîteva minute tot am.

— Bine. Bem un păhărel şi dumneata îmi povesteşti cum stau lucrurile cu hîrtiile alea de valoare. Mă interesează ce-mi spui.

10.

Pe Kurt Kröger l-au externat din spital. Rănile i se vindecaseră, dar mustrările de conştiinţă rămăseseră aceleaşi. Continua să-şi asume vinovăţia pentru accident şi pentru moartea contelui Guldenburg, deşi ancheta poliţiei îi dovedise de mult nevinovăţia. El era însă convins că un şofer de prim rang trebuie să prevadă orice pericol în circulaţie şi să-l anuleze din timp. Or, el dăduse greş. Cum mai putea lupta cu remuşcarea ? — iată o întrebare ce rămînea fără răspuns.

Cu sufletul îndoliat gonea cu mașina de rezervă, de la castelul Guldenburg spre casa Carinei de Angelis. Pentru prima oară a oprit în față, nu la o distanță prudentă, ca altădată. A coborît și a sunat la ușă.

Cînd Carina i-a deschis ușa, a rostit tulburat:

— Sînt Kurt Kröger, dumneata nu mă cunoști. Cînd, în zilele de vineri, îl aduceam pe domnul conte, întotdeauna mă opream mai departe, acolo, la colț. Eu i-am fost șofer.

Carina, surprinsă, l-a întrebat aproape speriată:

— Și ce dorești de la mine?

— Nimic. V-am adus ceva. Pot intra? — și din anticameră a început să explice: Aș fi venit mai repede, dar am fost în spital. De la accident...

— Și tata a avut un accident, s-a amestecat în discuție, plin de importanță, copilul de nouă ani.

— De ce ați venit? a întrebat, nerăbdătoare, Carina.

Kröger a scos din buzunar o cutiuță și i-a înmînat-o.

— Domnul conte a făcut-o mai demult și cred că băiatul trebuie să o primească, mai ales acum.

— Puteați să o trimiteți prin poștă. Sau ați vrut să vedeți cum arată iubita șefului dumneavoastră?

Pe Kröger l-a supărat bănuiala, cu atît mai mult cu cît nu era adevărată.

— M-ați întrebat de ce am venit. Adevărat, el mi-a fost șef, iar eu șoferul lui. L-am respectat, dar presupun că și el nutrea aceleași sentimente față de mine. Dacă n-ar fi fost el cel care-mi asigura pîinea, probabil am fi fost prieteni. De aceea am venit. Și... pentru că nu mai am pe nimeni cu care să vorbesc despre...

— Despre ce?

— ...Ce s-a întîmplat atunci.

— A fost un accident. Încercați să-l uitați!

— Nu pot nicicum, doamnă de Angelis.

Tulburat, i-a întins mîna.

— Dacă-mi permiteţi, am să mai revin cîteodată. Vinerea. Tare m-am obişnuit în decursul anilor...

Mirată, femeia a aprobat înclinînd capul. Cînd Kröger a ieşit, a deschis cutiuţa : pe catifeaua roşie, un inel scump a lucit în lumină, purtînd blazonul familiei Guldenburg...

Pentru moment, Kurt Kröger n-a putut să-şi respecte promisiunea, fiindcă vinerî a trebuit să o ducă la Hamburg pe contesa Herta. Se temea că bătrîna bănuieşte ceva despre legătura dintre fiul ei, Martin, şi Carina de Angelis.

Au pornit de-a lungul şirului de pomi unde se întîmplase accidentul. Cu coada ochiului, Kröger a observat trunchiul rănit şi afumat.

— Ăsta este ? a întrebat, de lîngă el, contesa.

Şoferul a aprobat din cap, iar Herta a privit, din nou, încordată, înainte, apoi i-a pus o nouă întrebare.

— In ce direcţie mergeaţi ?

— Cum adică ?

— Vă întorceaţi, desigur. Îl aduceai pe fiul meu de undeva ?

— Da, de la club. Ca în fiecare vineri.

— Mulţumesc, Kröger. Şi acum mă duci la locuinţa din oraş a contelui Max !

Dr. Max von Guldenburg avea un principiu : foarte rar îşi chema prietene pe insulă. Prea mult romantism era periculos, o ştia bine. Nu voia să renunţe la situaţia comodă de burlac, nici măcar la cei cincizeci şi şase de ani ai lui. Pentru a preîntîmpina complicaţii nedorite, refugiul sigur, cînd avea cîte o aventură trecătoare, era casa special amenajată din Hamburg.

După ce a sunat, contesa Herta a auzit din interior mormăitul dezamăgit al lui Max.

— Mamă, tu eşti ?

— Ei, da, îmi dai voie înăuntru, nu-i aşa ?

Cum a intrat, a dat cu ochii de o păpuşică drăguţă, avînd pe ea o fluturare de capoţel. Deşi Max a încercat să le prezinte, nici una nu şi-a manifestat dorinţa unei cunoştinţe mai apropiate.

— O fată simpatică, i-a explicat contesei.

— Nu trebuie să-mi dai socoteală, Max. La speranţa că te vei căsători am renunţat de mult. Poate-i mai bine aşa. Altfel s-ar încurca şi mai mult lucrurile, dacă aş avea şi mai mulţi nepoţi. Şi fără asta situaţia este îndeajuns de complicată. De asta am venit.

— Spune-mi despre ce este vorba, mamă. Nimic din ce-i omenesc nu mi-e străin.

— După tine, este posibil ca Martin să fi avut, ani de zile o metresă, aici, la Hamburg ?

— De neconceput ! a exclamat teatral Max.

— Şi pe deasupra...

— Pe deasupra ?

— Are şi un copil nelegitim !

— Ce anume ? Cine ţi-a spus asta ?

— Un om pe nume Altdorf. Are dovezi, fotografii.

Max a fluierat printre dinţi.

— Păi, dacă-i aşa, atunci asta...

— N-o spune ! l-a întrerupt bătrîna. Ştiu, atunci e un scandal !

— Şi cine-i femeia ?

— O anume Carina de Angelis.

Acum Max nu-şi stăpîni uimirea :

— Asta-i bună ! Chiar Carina ? Nici nu l-aş fi crezut capabil pe Martin de un asemenea succes !

Contesa a lăsat să i se vadă indignarea.

— Te pomeneşti că o cunoşti ?

— Cum să n-o cunosc ! Şi încep să-l înţeleg, pe fratele meu. Numai ca bărbat, accentuez. Cel puţin n-a lăsat însărcinată vreo ţărăncuţă, cum o făceau, cîndva, strămoşii noştri. Carina de Angelis are stil, şi convingerea mea este că o să evite orice neplăcere.

— Eu nu vreau să mă bazez pe asta ! a spus bătrîna. Sub nici o formă, Christine nu va trebui să afle aceste lucruri, niciodată !

— Așa ceva nu se poate tăinui definitiv, mamă.

— Trebuie păstrat secretul ! O să am eu grijă ! Și acum, condu-mă la mașină, te rog, Kröger e aici, la poartă.

Max a însoțit-o jos, a sărutat-o pe amîndoi obrajii, a închis portiera și i-a făcut semn lui Kröger că poate porni.

— Acum unde să vă duc ? a întrebat șoferul.

— Acolo unde l-ai dus pe fiul meu în fiecare vineri. La club !

Kröger n-a scos o vorbă, iar contesa Herta i-a risipit orice urmă de îndoială :

— La Carina de Angelis. Adresa cred că o știi.

Așa s-a făcut că Kröger a ajuns pentru a doua oară, în acea săptămînă, la casa pe care contele Martin o renovase complet, în primăvară. Cînd s-a oprit în fața porții și a vrut să coboare, ca să o ajute pe contesă, aceasta l-a oprit printr-un gest.

— Rămîi pe loc. Nu sînt eu chiar atît de neputincioasă... Kröger știa că ea dorea să facă impresie, coborînd și mergînd singură spre casă, cu gîndul că ar putea fi văzută dinăuntru. Și a și fost, fiindcă ușa i-a fost deschisă, imediat, de către Carina.

Bătrîna a scrutat-o atent și i-a spus :

— Bună ziua ! Dumneata ești Carina de Angelis și precis știi cine sînt eu. Îmi dai voie să intru pentru un minut ?

Carina, desigur, o recunoscuse.

— Poftiți, a răspuns, și a luat-o înainte, spre camera de zi, unde a invitat-o pe bătrînă să ia loc.

— Doamnă de Angelis n-am venit să-ți fac reproșuri ! Despre aspectul moral al acestei nefericite legături, să nu risipim cuvintele. Acest aspect te privește. Am venit

fiindcă nu trebuie să se afle despre legătura dintre fiul meu și dumneata.

— De asta, contesă ? Credeți că mie mi-ar face plăcere dacă s-ar afla ? De unde știți despre mine ? De la domnul Kröger ?

— De la Kröger ? El e tăcut ca un mormînt. Un prăpădit, pe nume Altdorf, mi-a dat adresa dumitale. Sper să-l fi convins să nu mai vorbească. Eu am venit să așez la loc ordinea firească a lucrurilor, pe care fiul meu și dumneata ați răsturnat-o. Sînt dispusă să-ți satisfac pretențiile cu o sumă oferită o singură dată.

— Cred că eu înțeleg cu totul altceva prin ordine decît dumneavoastră. Ordinea dumneavoastră poate fi refăcută cu bani, a mea, îmi pare rău, nu. Nu-mi trebuie banii dumneavoastră !

Contesa a crezut că nu și-a formulat destul de clar oferta.

— Suma nu o ofer drept cadou, ci este parte dintr-un contract, prin care dumneata renunți la orice alte pretenții. Nu știu ce ți-a promis fiul meu, dar orice ar fi fost, nu a avut dreptul să o facă. După cum observ a fost darnic.

Pe Carina a cuprins-o furia, dar s-a stăpînit.

— Nici nu-mi trece prin cap să închei vreun contract. Mă bucur însă că v-am cunoscut. Martin mi-a povestit multe despre dumneavoastră, dar abia acum îi înțeleg mai bine cuvintele.

Contesa Herta s-a ridicat cu elan tinerese, făcînd ca efortul destul de mare să nu fie vizibil, și a pornit spre ușă. În timp ce ochii i se plimbau pe mobilierul din jur s-a gîndit că timp de zece ani, fiul ei venise aici, cu regularitate. În fiecare vineri.

În vestibul era să se împiedice de micuțul Martin, care, prin telecomandă, conducea un automobil jucărie direct în dulapul de hol. L-a privit pe băiețel, dar nu s-a mirat : semăna leit cu Martin al ei de odinioară.

Christine pîndea momentul potrivit pentru a vorbi, în sfîrşit, cu Susanne despre unele probleme de viaţă, subiect care pentru mai toate mamele constituie o sursă de îngrijorare ; mai ales dacă este vorba de o fată din neamul Guldenburg.

— Uitîndu-mă la vîrful nasului tău, îmi dau seama că te frămîntă ceva, a spus Nane. Vorbeşte, mamă !

— Tobias.

— Ce-i cu el ?

— Este ceva între voi ?

— Şi dacă ar fi, este numai treaba mea !

— Nu trebuie să te înfurii imediat, Nane. Şi mie îmi este simpatic. E un tînăr corect, deştept şi arătos...

— Mamă, mă provoci !

Christine a suspinat.

— Şi eu am găsit insuportabilă discuţia, cînd mama mi-a vorbit pe această temă. Acum ştiu cîtă dreptate a avut. Cînd eram de vîrsta ta, mi-a făcut curte un băiat. Era băiatul maestrului nostru de echitaţie şi tare l-am mai iubit. Într-o bună zi, însă, a plecat. Cu întreaga familie. Nu pentru că tata i-ar fi concediat, nici vorbă ! El susţinea, de obicei, că mai uşor te desparţi de o fată decît de un maestru de călărie. Au plecat de bunăvoie, fiindcă băiatul a depăşit barierele impuse de rangul său social.

Nane, plictisită, privea în tavan.

— Asta a fost demult.

— Adevărat, azi multe sînt altfel, dar ceva tot nu s-a schimbat. În ochii oamenilor, tu întotdeauna vei fi deosebită de ceilalţi.

— Numai că eu nu sînt deosebită.

— Tu treci prin orice încăpere, de parcă multe, foarte multe camere şi săli ar fi rămas în urma ta. Ai învăţat să păşeşti printre mobile în stil baroc, iar în privirea ochi-

lor tăi se vede lărgimea pămînturilor vaste, pe care ai crescut. În cuvintele tale se simte siguranța pe care ne-o dă bogăția.

Pe Nane, toate astea o lăsau rece.

— Dacă-mi dai voie, acum cobor la caii mei.

— Nane !

— Ce mai e ?

— Mi-ar place să sper că de acum încolo vei fi mai reținută în ceea ce îl privește pe Tobias Kröger !

În zilele ce au urmat, Nane, desigur, nu s-a gîndit prea mult la deosebirea socială de care îi vorbise maică-sa. Sub un copac din parcul castelului, culcată în iarbă, alături de Tobias Kröger, discuta din nou pe tema care o preocupa în ultima vreme : plecarea băiatului la Berlin, pentru a-și continua studiile.

— Nici nu-mi pot imagina că, nu peste mult timp o să pleci de aici. De ce nu mergi la Universitatea din Hamburg ? De ce ții neapărat la Berlin ?

Tobias s-a ridicat în coate și a privit-o.

— Vorbești de parcă aș pleca la Polul Nord. Berlinul e la două ore de drum.

— Cu mașina !

— Pînă atunci voi avea mașină !

— Chiar ?

— Nici eu nu rezist fără tine mai mult de douăzeci și patru de ore.

— Și mamele din Berlin au fete frumoase, s-a alintat Nane, apoi l-a cuprins în brațe și l-a tras spre ea.

Îmbrățișarea lui Tobias i-a dovedit clar că era imposibil să nu existe o dragoste adevărată, chiar dacă ei intenționau să fie doar o joacă.

Dinspre castel, doamna Kröger îi striga, dar cei doi nici nu o auzeau.

— De ce nu pot pleca cu tine ? a şoptit Nane.

Tobias a zîmbit.

— Şi caii tăi ? Şi eu am ochii negri şi gura dulce — a sărutat-o repede —, dar copite n-am, şi nici nu ştiu să nechez...

— Ia încearcă !

— Să nechez ?

Nane a încuviinţat din cap.

— Da, dă-i drumul !

Tobias a nechezat încet, a imitat sforăitul cailor şi cu nasul a început să o împungă pe Nane în obraz, ca un mînz.

Johanna Kröger a pornit să-şi caute fiul în parc şi s-a speriat cînd a auzit nechezatul. Ăsta nu-i cal, a decis ea, şi a luat-o spre copaci. La zgomotul paşilor, Nane a sărit în picioare. Tobias s-a uitat pe sub crengile curbate spre pămînt.

— E mama, a şoptit. Cum a ajuns aici ?

Nane s-a retras repede. Cînd doamna Kröger şi-a făcut apariţia, domnişoara Guldenburg deja dispăruse printre pomii din grădină. Tobias stătea în iarbă, singur.

— Nane a fost aici ? — l-a întrebat mamă-sa.

— Da. Te pomeneşti că nu-ţi place ?

Doamna Kröger s-a uitat mustrător la el, dar n-a zis nimic.

— Nu mai trăim în evul mediu, a continuat băiatul.

— Asta aşa este, Tobias. Dar asemenea lucruri n-au avut sorţi de izbîndă nici atunci, nici acum. Nu vreau să fii nefericit !

— Nu-ţi face griji din cauza mea, sînt foarte fericit şi Nane la fel.

11.

De cîte ori Christine simţea nevoia unei conversaţii, Anne Günther îşi făcea, ca prin farmec, apariţia la Guldenburg. Cele două prietene hoinăreau vreme îndelungată prin parc şi pe cîmpuri, Christine împărtăşindu-şi gîndurile în legătură cu Thomas şi bătrîna contesă.

Anne nu lua lucrurile în tragic.

— De ce te agiţi ? În locul tău aş călători, aş pleca cît mai departe. Pînă se lămuresc lucrurile aici, du-te la tatăl tău, la Viena. Sau la mare, sau la Paris.

Christine şi-a scuturat capul a neputinţă.

— Ce se dărîmă ? Castelul ? Mai rezistă două secole.

— Vai, nu mă înnebuni ! Cu tine nu se poate discuta serios.

— Mi-ar face plăcere să redevii aşa cum ai fost înainte.

Christine a rîs sec.

— Ca înainte ? E uşor de spus. Uneori, mă simt de parcă aş fi murit împreună cu Martin.

Anne înţelegea prea bine ce se petrecea în sufletul Christinei şi de aceea voia să-i spulbere orice tentativă de a deznădăjdui.

— E momentul să te transformi într-o nouă Christine, una care poate trăi fără Martin. Chiar şi numai din cauza copiilor.

— Ai dreptate, dacă nu voi fi tare, atunci nu vor rămîne doar fără tată, ci şi fără cămin. De ce n-am învăţat ceva practic ? La ce-mi foloseşte acum istoria artelor ?

— Şi ce-ar fi acel ceva folositor ?

— Priveşte în jur Anne — agronomie, economie industrială, sau mai ştiu eu ce altceva. Ceva ce-aş putea aplica aici. Numai atunci aş fi capabilă să schimb lucrurile.

Anne nu înţelegea ce voia să spună.

— Pentru cine ? După cîte ştiu, pe fiul tău nu prea-l interesează fabricarea berii. Fiică-ta se va mărita. *Pentru tine* trebuie să faci ceva. În primul rînd, să tragem o fugă pînă în oraş, să-ţi luăm ceva haine. Există şi pe negru toalete dumnezeieşti. Dacă tot eşti văduvă, să fii o văduvă frumoasă !

— Poate altădată, Anne. Azi îmi este imposibil. Sascha zboară diseară înapoi, în Anglia.

— El ce spune de toate acestea ? a iscodit-o Anne. Presupun că a înţeles că Thomas o să-şi dea aere de stăpîn...

— Bineînţeles. Dar ce-ar putea face ? Să-l provoace la duel ? Sau să se gudure pe lîngă bunică-sa ? În mod sigur că Martin n-ar fi dorit ca fiul său să-şi abandoneze studiile.

— Dar el ştie că te lasă singură şi că vei fi asaltată de intrigi !

— Ştie. Mi-a spus că va trece pe acasă de cîte ori va putea.

În locuinţa luxoasă, cu mai multe nivele, a lui Jan Balbeck, invitaţii stăteau în picioare sau aşezaţi, mîncînd şi bînd, dar era vizibil că nu prea aveau ce-şi spune. Se întîlneau frecvent pe la diferite serate, şi peste tot se comportau de parcă fiecare dintre ei ar fi fost buricul pămîntului. Şi chiar cînd catadixeau să-şi spună cîte ceva, fiecare vorbea despre sine, apelînd la opiniile altora.

— Achim m-a întrebat de unde am cumpărat mătasea asta divină şi mi-a spus că pielea îmi este nemaipomenit de catifelată.

Pe Coasta de Azur, Isabelle d' Astigny îi fusese parteneră de joc lui Thomas von Guldenburg, dar acum îşi schimbase gusturile, orientîndu-se spre Jan Balbeck,

care se pare că îi oferea mai multe decît aristocratul provincial.

Transpirat, Achim Lauritzen dansa cu Kitty Balbeck, nereușind nicicum să-i preia ritmul. Și cum atenția îi era furată în permanență de formele oferite de croiala îndrăzneață a decolteului, mereu greșea pasul. Fata îi refuzase propunerea de a-i servi ca model în atelier, de aceea își luase libertatea de a o cunoaște astfel, pipăindu-i incitantele forme pline de feminitate.

— Dumneata chiar că ești o lepădătură ! l-a respins Kitty, întorcîndu-se brusc spre Thomas Guldenburg, fiindcă noul sosit îi trezise interesul.

L-a luat de braț și l-a tras după ea prin ușa deschisă, spre o verandă largă.

— Ce dorește fratele meu de la dumneata ? Sînt sigură că nu te-a invitat fără să fi avut un scop anume.

— Mă gîndesc că vrea să continui de acolo de unde a lăsat tata treaba.

— Fii prudent ! Mă tem că nu joacă deloc cu cărțile pe față.

— Cu cine să fiu prudent, Kitty ?

N-a mai avut timp să răspundă, fiindcă, binevoitor, Achim a intervenit și l-a condus pe Thomas în camera de zi a lui Jan. Isabelle era întinsă pe canapeaua mare de piele. La sosirea lui Thomas, Jan a alungat-o deîndată.

— O cunoști pe Isabelle ? a întrebat.

— Desigur, a răspuns ironic Thomas, dar în sensul strict al cuvîntului, e o exagerare cînd afirm că o cunosc. N-am făcut altceva decît să ne iubim ca niște tîmpiți timp de cîteva săptămîni, undeva pe Coasta de Azur.

Cînd s-a așezat, Jan a dat peste pantofii Isabellei, uitați pe canapea. I-a luat și, cu un gest scurt, i-a aruncat în șemineu.

— Și așa umblă numai desculță...

Au închinat paharele pline și Jan a spus :

— Pentru interesele noastre comune !

— Mai bine pentru interesele noastre personale, domnule Balbeck. La asociere trebuie să renunţăm.

— Nu înţeleg.

— Păi, Guldenburgii se retrag din afacerea cu investiţiile industriale. Eu am susţinut-o, fiind singura idee a tatii din care aş fi avut şi eu un profit. Dar ceilalţi membri ai familiei o resping.

— Cum adică, ceilalţi membri ai familiei ?, a sărit Lauritzen. Nevastă-mea nu se opune !

Thomas s-a ridicat şi l-a privit disprețuitor.

— Evelyn n-are nici un cuvînt de spus în domeniul afacerilor.

Era deja în uşă, cînd Jan l-a apostrofat :

— Aşa n-ai să ajungi departe, Guldenburg !

Jan s-a uitat întuneçat la uşa ce se închidea.

— Crede-mă, Achim, aşa ţi-l aranjez de nu va rămîne decît atîtica ! Cu pălărie cu tot ! şi a arătat vreo doi centimetri cu degetele. Ştiai că taică-său a avut o amantă aici, la Hamburg ? Pe oţelitul Guldenburg l-a atacat rugina. Să mori de rîs !

Achim a rînjit neîncrezător.

— Amantă ? Bătrînul ? Nu, asta-i doar o bîrfă !

— Am văzut pozele, probele indubitabile. Dar să revenim la afaceri. Dumneata să fii atent la Banca Schulte din Lübeck. Află totul despre bilanţul lor, apoi despre domeniu şi despre fabrica de bere. Nu putem face treaba pe jumătate. Fiecare zi costă bani.

În acest timp, Thomas dansa cu Kitty Balbeck. Se bucurau unul de altul, fie că dansau, fie că discutau, dar cel mai mult cînd se sărutau pe terasa întunecată, sus, deasupra acoperişurilor Hamburgului.

Dr. Petzold, conducătorul fermei de animale de la domeniul Guldenburg, îi dicta direct la mașină domnișoarei Reinders.

— În cazul cumpărării în bloc a vacilor, oferim o reducere cu cinci la sută din prețul vînzării cu bucata.

— Animalele, pădurea... o adevărată licitație de lichidare, a suspinat secretara.

— Mă bucur că se întîmplă totuși ceva și intră bani în casă.

— Șeful n-ar fi permis niciodată toate acestea, a bombănit domnișoara Reinders. De cînd a murit, toate-s cu capul în jos.

— „Șeful n-ar fi permis niciodată toate acestea", a imitat-o bărbatul. Gisela dragă, acele timpuri au apus ! Și nici nu-mi pare rău ! Ridicarea unei industrii pe moșie ar fi însemnat tot un fel de licitație de lichidare, numai că în stil mare.

— Pe cînd acum vindem totul cu amănuntul. Tocmai așa ceva a încercat să evite șeful. Din păcate, aici nu înțelege nimeni că...

I-a întrerupt din dispută întoarcerea de la călărie a contesei Christine.

— Bună dimineața, dr. Petzold. Tocmai am aflat, în pădure, că tăiați patru mii de metri cubi de lemn. Mi s-a spus că dumneavoastră ați dat dispoziția. Pe mine nu m-a anunțat nimeni. Vă cer explicații.

— Îmi pare rău, este dispoziția contelui Thomas. Eu execut numai ce mi se ordonă.

— Vă rog să rețineți că, de acum încolo, aștept și cer explicații, la orice plan s-ar face, și, atenție, înainte de a se lua o decizie. V-aș fi recunoscătoare, dr. Petzold, dacă veți ține cont de aceasta. Bună ziua !

— Nu mi-o spuneți mie, a strigat în urma ei administratorul, ci contelui Thomas ! El este șeful aici.

Spre norocul lui, această necuviință n-a ajuns la urechile contesei Christine. Ea se grăbise să ajungă în aripa centrală, de unde a anunțat-o pe contesa Herta că, din dispoziția lui Thomas, se taie o importantă parte a pădurii.

De data aceasta, în mod excepțional, bătrîna doamnă a fost cu totul de acord cu nora sa și i-a promis că-l cheamă în fața ei pe nepot.

Thomas a sosit încă înainte ca Herta să-și fi terminat micul dejun.

— Mă grăbesc. Vrei să-mi vorbești ?

— Bună dimineața ! a rostit bunica, apăsat. Stai jos !

Deși n-avea chef să fie mustruluit, Thomas s-a conformat.

— Poftim, vorbește ! Care-i necazul ?

— Nu-mi place deloc purtarea ta autocratică, de parcă ai fi singurul stăpîn. Dr. Petzold taie pădurea...

Nepotul a întrerupt-o.

— Iar fabrica de bere primește o linie de îmbuteliere nouă ! Da, da ! Nu-mi permit să adun consiliul de familie pentru orice fleac !

— Deși ar fi recomandabil, fiule ! După opinia mea, acționezi mult prea repede... și nu îndeajuns de chibzuit.

— Prea repede ? Este foarte important ca familia să priceapă, în sfîrșit, că marele și atotputernicul conte von Guldenburg a reușit să aducă în pragul ruinei, tot ceea ce am moștenit de la strămoși.

Herta și-a înclinat nedumerită capul.

— Există ani buni și ani răi. În cei buni, economisim pentru cei răi, cel puțin așa a fost cîndva.

— Astăzi, e invers, bunico. În anii răi investim și în cei buni ne achităm datoriile. Scuză-mă, dar sînt așteptat

la Hamburg de cumnatul meu. Achim este cel mai bun exemplu pentru zicala : niciodată să nu faci afaceri cu rudele. Ceea ce întreprinde el şi agenţia lui, pentru publicitatea fabricii de bere, este pur şi simplu de compătimit.

Herta l-a privit şocată.

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare, dacă doreşti să pui capăt discuţiei noastre. Nici eu nu prea am timp.

În timp ce Thomas gonea spre Hamburg, contesa Herta i-a cerut lui Kröger să o ducă la Lübeck, unde-şi avea biroul Hollander, avocatul familiei. Şi cum dorea o discuţie absolut confidenţială, au convenit să se întîlnească într-un restaurant din oraşul vechi.

— Cărui fapt îi datorez această întîlnire discretă, contesă ? a întrebat, curios, bătrînul domn.

— Fiul meu, Martin, a lăsat în urma sa un fiu nelegitim.

Avocatul a făcut ochi mari.

— Vă daţi seama ce înseamnă asta ?

Contesa nu s-a formalizat.

— Şi natural, există şi o mamă a copilului, binecunoscuta ziaristă Carina de Angelis, a spus ea după ce a scotocit prin poşetă şi a scos un bileţel. Aici e adresa. Mi-ar face plăcere să vă ocupaţi cît mai urgent de această problemă.

Hollander era evident surprins de vestea acestei sporiri a familiei contelui Martin.

— Scuzaţi-mă, contesă, dar trebuie, mai întîi, să mă obişnuiesc cu gîndul. Sînteţi sigură că situaţia a durat ani ? Ştiţi, se mai întîmplă şi situaţii în care anumite femei înscenează astfel de cazuri. Poate a fost doar o aventură trecătoare, din care cineva vrea să scoată un capital.

— Nu. Băiatul e fiul lui Martin. L-am văzut : este un Guldenburg ; incredibil cît de mult îi seamănă tatălui său !.

— Şi mie ce-mi rămîne de făcut ?

— Daţi-i femeii o sumă totală. Cît doreşte, plătesc. Pun o singură condiţie : atîta vreme cît trăiesc, să nu-i mai văd, nici pe ea nici pe fiu, şi nici să nu mai aud vreodată de ei.

Apoi a adăugat pe un ton mai scăzut : Încă un Guldenburg... numai gîndul îţi face rău...

Întîlnirea dintre Thomas şi cumnatul lui, Achim Lauritzen a fost mult mai gălăgioasă şi mai puţin amicală decît se prevedea. Ostilităţile le-a început Thomas, în momentul în care a observat pe peretele biroului lui Achim afişul publicitar al berii Balbeck.

S-a apropiat de el şi i-a zis :

— Balbeck... Înţeleg că-ţi înşeli nevasta, dar şi berea noastră ? Deci, fugi după doi iepuri deodată. O faci de mult ?

— Ce vrei, să refuz o astfel de comandă ? În schimbul cîtorva prăpădite de comenzi pentru berea Guldenburg ?

— Prăpădite ! Acest lucru defineşte cel mai bine ceea ce ne oferi de ani de zile. Cum era nenorocitul ăla de slogan ? „Guldenburg pentru oamenii pămîntului !" De tot rîsul !

Achim schiţă un gest de parcă s-ar fi spălat pe mîini.

— Taică-tău n-a vrut altul, şi dacă aşa a dispus, aşa a trebuit să fac, nu ?

— Acum eu i-am luat locul !

— Şi-ţi închipui că toţi vom dansa după cum vrei tu ?

— De aia-ţi plătim agenţia, să ne oferi reclamă de calitate, care să ne sporească desfacerea. Dar tu ce faci ? Ai nemernicia să te bagi sub pielea Balbeck-ilor ! Şi nici modul cum te porţi cu Evelyn nu-mi place ! Se vede că eşti un tiran, care n-are alt curaj decît acela de a-şi vărsa

nervii, pricinuiți de insuccesele profesionale, pe capul nevestei...

Achim a inspirat adînc. Pe capu-i ras au apărut broboane de sudoare.

— Acum ascultă aici, ce nu-mi place mie ! Vă pun în legătură cu Jan Balbeck, în vederea unei afaceri, iar tu, cu comportarea ta trufașă, îl jignești la sînge. Asta-i necazul vostru, al Guldenburgilor : prea vă țineți nasul pe sus, numai că în acest fel, una-două o să vă treziți cu fundu-n baltă !

Thomas era amuzat de reacția lui Achim. A zîmbit ironic, înfuriindu-l și mai rău pe cumnatul său.

— Dacă vrei să faci ceva pentru Guldenburg, atunci binevoiește să te înțelegi cu Balbeck-ii și sprijină proiectul de industrializare ! Altfel te vei prăbuși, încă înainte de apuca să te încălzești în castelul strămoșesc !

— Fanfaron ai fost, fanfaron rămîi ! Dacă și tu vrei să faci ceva pentru Guldenburg, atunci alege : ori berea Balbeck, ori a noastră ! Ia aminte : n-am nevoie nici de tine, nici de tot neamul Balbeck.

Apoi s-a apropiat și a smuls afișul Balbeck.

— Am avut plăcerea, cumnate !

Nici nu s-a stins zgomotul ușii trîntite, că Lauritzen a și smuls din furcă receptorul, pentru a vorbi cu Jan Balbeck.

— Mie-mi pute ceva acolo, la Guldenburg ! Thomas este neruşinat de sigur pe sine. Ori au pus mîna de undeva pe bani, ori informațiile despre greutățile băncii Schulte sînt greșite ! a spus el în receptor.

— Anton Schulte este la mare strîmtoare, i-a răspuns Jan, o știu dintr-o sursă sigură, din Frankfurt. În al doilea rînd, un agent de transport ne-a informat că Guldenburg intenționează să comande o nouă linie de îmbuteliere. Pentru minimum două milioane.

— Din ce o să plătească ? a strigat Lauritzen.

— Pe mine mă întrebi ? E treaba dumitale s-o afli ! De asta te plătim !

După această convorbire, Lauritzen a format numărul contesei Herta și a început să-i descînte în receptor:

— De mult doream să-ți spun cît îl apreciez pe Thomas. Dar patru lucruri mă nemulțumesc la el : se amestecă în problemele de publicitate, la care nu se pricepe ; își conduce afacerile ca unul care habar n-are de ele ; se poartă de parcă ar avea în spate un uriaș capital de sprijin ; și face pe marele domn, venit de pe Coasta de Azur ! Adevărat, acolo i-ar fi locul !

— Altceva ? a întrebat bătrîna.

— Altceva n-am, bunico ! Pentru azi atît.

A pus jos receptorul, apoi a sunat-o pe secretara domeniului Guldenburg.

— Domnișoara Reinders ? Aici Lauritzen. M-ați îndatora nespus dacă v-ați rupe, pentru mine, puțin timp într-o după-amiază... După cinci ? În parcarea dinaintea intrării, pe autostradă.

12.

Carina de Angelis adusese acasă un pachet cu materiale de arhivă, pentru a se documenta în vederea unui articol mai amplu. Cînd a descuiat ușa cea grea, un registru i-a căzut din brațe. A fost singurul zgomot pe care l-a auzit în locuință. Martin trebuia să fie de mult acasă, dar nu-i alergase în întîmpinare, așa cum obișnuia. Geanta de școală era aruncată în anticameră, pe jos, dar copilul nu se afla nicăieri.

— Martin ! l-a chemat, uitîndu-se în camera lui, apoi a coborît în grădină. Martin, unde ești ? Neliniștită, a aler-

gat în jos, spre canal, şi de pe mal a privit în ambele direcţii. Barca, de obicei legată de un ţăruş, dispăruse. A observat-o mai departe, agăţată de o creangă aplecată mult spre luciul apei. Şi parcă se vedea şi mîna băiatului pe un bord al bărcii. Speriată, a strigat din nou :

— Martin !

În barcă nu s-a mişcat nimic, aşa că a luat-o la fugă într-acolo ; apoi, cînd malul a devenit prea abrupt, s-a lăsat în apă şi a înaintat pe fundul ei mîlos. Ajunsă la ţintă, a luat barca de frînghie şi a tras-o după ea pînă la debarcader unde a legat-o. Martin era culcat în barcă. Ţinea ochii închişi şi respiraţia îi era precipitată.

— Martin ! Ce-i cu tine ? Carina l-a scuturat pînă ce a început să-şi vină în fire. Se stăpînea ca el să nu-i vadă spaima, ba chiar a zîmbit.

— Ce-a fost asta, băieţelul meu ?

Martin a tuşit, apoi i-a răspuns cu voce slabă.

— Nimic, numai că totul s-a întunecat în faţa mea. Carina l-a luat în braţe, l-a dus în casă şi l-a culcat în pat.

— Rămîi să te odihneşti ! Eu îl chem pe doctorul Merz.

— Dar nu mă doare nimic. Şi au mai fost cazuri cînd totul s-a întunecat în faţa mea...

— Nu acum a fost prima dată ?

— Nu. Ştii la ce mă gîndesc, mămico ? Asta-i de la creştere. Precis cresc prea repede.

După ce i-a telefonat medicului, Carina s-a aşezat pe patul copilului.

— Cum îşi termină consultaţiile, doctorul Merz va fi aici şi vom şti ce ai. Şi eu am crescut repede, dar niciodată nu am simţit că se întunecă lumea înaintea mea.

— Normal, pentru că tu eşti fată ! a răspuns superior băiatul.

La sfîrșitul programului, Gisela Reinders a urcat în mașina ei și a ieșit din curtea castelului Guldenburg. A parcurs cîțiva kilometri pe drumul de țară, apoi a cotit într-o parcare din pădure și l-a așteptat pe Achim Lauritzen. Chemarea telefonică o surprinsese și, în același timp, o neliniștise. Oare de ce dorea să o întîlnească? Ce avea el în comun cu problemele domeniului? Nu-și motivase cu nimic cererea, iar ea avea obligația să stea la dispoziția celor din cercul restrîns al familiei.

N-a așteptat mult. Peste cîteva minute mașina lui Achim a virat lîngă a ei și bărbatul a sărit din ea, a zîmbit a îmbărbătare și i s-a adresat:

— Vă mulțumesc că ați venit.

— Am venit fiindcă m-ați chemat. Dar ce-i cu secretul ăsta?

— N-am vrut să vă compromit. Sînt în stare să-și închipuie că ați complotat cu mine în vreo problemă. Iar dumneata ai acceptat întîlnirea... să-ți spun de ce? Fiindcă te temi că averea Guldenburgilor, încet-încet, se duce pe apa sîmbetei. De asta mă tem și eu.

Gisela Reinders a recunoscut în sinea ei că soțul Evelynei pusese degetul pe rană. Mai mult, a aprobat dînd din cap fiecare cuvînt al bărbatului.

— Și mai știi, ca și mine, că acest faliment nu poate fi ocolit fără materializarea planului de industrializare al contelui Martin. Numai dacă... Thomas n-a inventat cumva vreun izvor de bani. Sau l-a găsit?

Secretara a șovăit un moment, apoi i-a răspuns:

— Banii îi vin din Elveția.

— De la cine?

— Habar n-am.

— Sînt sume mari?

— Da...

— Schulte, bancherul, știe de asta?

— Precis, i-a răspuns domnișoara. Banca este implicată și ea. Domnul Gesswein îl sună deseori pe contele Thomas.

— Gesswein ?

— Da, el este cel care operează cu depozitul nostru.

— Gesswein, înțeleg... Îți mulțumesc, domnișoară Reinders, că-mi împărtășești neliniștea. Am avut o spaimă teribilă că o să dăm faliment. Acum m-am mai liniștit puțin. Evelyn se va bucura de știrea cea bună.

Ultima afirmație a încîntat-o nespus pe Gisela Reinders. Dar bucuria i-ar fi zburat rapid, dacă ar fi știut ce avalanșă avea să declanșeze cu informația dată. Încă înainte de a ajunge la periferia Hamburgului, Lauritzen s-a năpustit într-o cabină telefonică, de unde a sunat birourile Balbeck, iar pe Manfred Gesswein, la Lübeck, l-a surprins agitația stîrnită în jurul său, la puțin timp după aceea.

După ce și-a făcut, în grabă, plinul la mașină, Gesswein a și pornit spre Hamburg.

Jan Balbeck a ordonat portarului de la intrarea dinspre nord ca, în momentul în care sosește musafirul de la Lübeck, să-l conducă imediat în biroul directorial.

Cînd Gesswein a apărut, Jan a și început să-i gîdile vanitatea :

— Vă rămîn îndatorat pentru că ați fost atît de amabil și, la o oră atît de înaintată, v-ați deranjat pînă aici. Avem mare nevoie de ajutorul dumitale...

— Dumneavoastră ? De mine ? De ce nu tratați cu șeful meu, cu domnul Schulte ?

Jan a zîmbit.

— Din același motiv ca și dumneata. Sau domnul Schulte știe ce manevre desfășori pe cont propriu ? A scos un bilețel din buzunarul vestei, și i-a dat citire : Banca Schulte în ultimele două săptămîni, a cumpărat și vîndut acțiuni în valoare de mai bine de 14 milioane de

mărci. Doriți și alte detalii ? Presupun că nu. Oricum, le cunoașteți îndeaproape. În ce mă privește, eu știu și cît ați băgat în buzunar : 527 de mii de mărci și 17 pfeningi. Șeful e-la curent ?

Ultimul cuvînt l-a accentuat cu ironie.

Gesswein i-a răspuns netulburat :

— Făcînd abstracție de faptul că la aceste informații n-ați fi avut dreptul să accedeți... nu înțeleg ce vă privește pe dumneavoastră ?

Jan a zîmbit triumfător.

— N-am nimic împotriva faptului că faceți afaceri pe cont propriu. Dar de ce nu vă asociați cu mine ? De mult caut un partener isteț care să mă ajute să pătrund pe piața de acțiuni. Informațiile le primesc la prima mînă, dar, din păcate nu pot face nimic. Am nevoie de cineva care, la dispozițiile mele, să cumpere acțiuni în locul meu.

Gesswein și-a exprimat neîncrederea întrucît el conta pe o afacere mare, din care, cît de cît, îi revenea și lui ceva :

— ... Înțelegeți ?

— Încă nu pe de-a-ntregul, i-a răspuns Jan, înmînîndu-i un plic alb. Poftim. Ca să vedeți cît de serioasă este propunerea. În fiecare dimineață, la ora nouă, mă sunați și eu vă comunic ce să luați și cît. Din beneficiu, zece la sută este al dumneavoastră.

Gesswein a privit discret în plic și a văzut cele cinci hîrtii de cîte o mie de mărci. Acum era gata să acționeze și pentru casa Balbeck.

Manfred Gesswein trăgea prea puțin folos din profitul pe care-l realiza din speculațiile la bursă, acesta scurgîndu-se în buzunarele lui Thomas Guldenburg. Izvorul

nesecat şi îmbietor de bani l-a împins pe conte să se lanseze cu un curaj orb în afaceri.

Cu gesturi largi, el explica în faţa maistrului berar Ambusch, planurile de reconstrucţie.

— Aşadar, dărîmăm peretele acela şi lungim hala de îmbuteliere cu cîţiva metri.

Ambusch şi-a înghiţit împotrivirea, fiind de mult adeptul unei reguli de aur, şi anume : cine are banii, acela comandă. O idee, însă, i s-a înfiripat în minte. Cu o oarecare sfială, i-a împărtăşit-o noului şef :

— Numai că, în acest caz, frontul de lucru va fi prea aproape de terenul vecinului, lucru interzis de regulile de apărare contra incendiilor.

— În cel mai rău caz, vom cumpăra o bucată din terenul vecin, şi gata !

— Cincisprezece metri.

— Cincisprezece sau douăzeci ! Ce contează, domnule Ambusch ?

— Dacă sînteţi atît de sigur pe situaţie, atunci nu contează. Ani la rînd l-am bătut la cap pe tatăl dumneavoastră pentru o nouă linie de îmbuteliere, dar niciodată nu au existat bani pentru aşa ceva. Şi acum, deodată... De unde au apărut ? Şi încă atît de repede !

— De unde ? Fortuna stă mereu alături de cei deştepţi. De aceea, Guldenburgul va înflori ! a zîmbit triumfător Thomas.

Cu Fortuna, Ambusch nu se întîlnise încă, nici nu prea se bazase pe ea, dar însufleţirea lui Thomas l-a cucerit şi pe el.

— Bine, atunci fac imediat comanda pentru linia de îmbuteliere.

— Cum ? a întrebat Thomas. N-aţi comandat-o deja ?

Ambusch şi-a plecat ochii vinovat.

— Nu încă. Am mai aşteptat. Ritmul ăsta e prea rapid pentru mine. Un cal bătrîn se porneşte greu.

— Eh, nu mai faceţi mutra asta acră ! a spus Thomas şi s-a îndepărtat cu paşi mari, trecînd pe lîngă vechea linie de îmbuteliere, spre ieşire. Pentru o dezvoltare de două milioane aţi putea măcar să păreţi mai vesel !

Maistrul berar nu s-a înseninat nici după dispariţia lui Thomas.

Thomas şi-a abandonat masca întreprinzătorului atotputernic doar în momentul cînd s-a urcat în maşina tip sport şi a pornit-o în trombă spre locuinţa unchiului său, Max. Spera din toată inima ca acesta să-i aprecieze calităţile manageriale.

A avut noroc, dr. Max von Guldenburg fiind liber în acea seară. Nu reuşise să convingă nici o fetişcană să-i ţină de urît, astfel încît sosirea nepotului i-a picat bine. Abia în maşină a aflat intenţiile lui Thomas.

— La cazinou ? a întrebat. Te gîndeşti la ruletă ?

— De ce nu ? Te invit. Ştii cîţi bani am cîştigat săptămîna trecută ? Mai mulţi decît a reuşit tata într-un an întreg !

— Te lauzi, nu-i aşa ?

— Da' de unde. Aşa arăt ? Viaţa-i un joc, unchiule Max. Iar eu am fost întotdeauna un bun jucător.

— Nu o dată am avut senzaţia că îţi extragi aşii din mînecă.

Thomas şi-a ridicat ambele mîini de pe volan.

— Contează prea puţin, atunci cînd reuşeşti să-ţi asiguri victoria !

Liftul hotelului i-a dus la ultimul etaj. Au băut cîte un pahar, au scos jetoane şi au luat loc la o ruletă. Thomas a şi pontat, fără a urmări cum se organizează seriile. Pierdea, şi grămada de jetoane scădea vertiginos. Crupierul făcea plăţi şi anunţa :

— Totul e plătit. Faites vos jeux !

Thomas a pus cîteva jetoane pe roşu şi chiar voia să se ridice, dar o mînă l-a împins uşor la loc, pe scaun.

— Kitty !

— Să-ţi aduc noroc ?

— Nu mi-ar strica.

Fata i s-a aşezat alături, pe un scaun liber, şi a urmărit ultima rotaţie a bilei, care s-a oprit în cîmpul negru.

— Vezi, a spus Thomas. Roşul e azi fără speranţă.

— A fost aşa, cîtă vreme n-am fost eu aici, i-a şoptit Kitty, şi i-a împins în faţă o pereche de jetoane de o mie. Acum încearcă !

Thomas a aruncat un jeton pe roşu.

— Accept numai sub formă de împrumut.

— De ce eşti atît de fricos ? l-a întrebat fata, şi a împins şi celelalte mii pe roşu.

Thomas s-a uitat vrăjit la bila săltăreaţă : se oprise în zona roşie.

Kitty a ridicat din umeri şi a zîmbit :

— Nu le lua ! Lasă totul acolo !

— Rămînem pe roşu ?

— Desigur.

Au mai cîştigat de două ori, iar Kitty, triumfătoare, a anunţat :

— Împreună sîntem de neînvins.

— S-ar părea că ai dreptate. Şi acum, ce facem ?

— Acum mergem la mine.

Thomas a aşteptat ca jetoanele cîştigate să-i fie împinse în faţă, i le-a înapoiat Kitty-ei pe cele datorate, iar pe cele rămase le-a împins pe negru.

— Ce mai vrei ? l-a întrebat surprinsă fata.

— Dacă iese negrul, ai cîştigat.

— Ce cîştig ? a rîs Kitty.

— Pe mine.

Fata a privit încordată rostogolirea bilei. S-a oprit pe negru.

— De necrezut... a mormăit unchiul Max, care şi-a dat seama că restul serii şi-l va petrece fără Thomas.

Kitty l-a sărutat pe Thomas, în vreme ce crupierul anunţa :

— Faites vos jeux...

După o scurtă consultaţie, doctorul Merz l-a internat de urgenţă în spital pe Martin de Angelis. Carina şi-a luat o zi liberă de la editură, pentru a-i putea fi în preajmă. A aşteptat mai bine de două ore, cu sufletul la gură, rezultatul consultului. În cele din urmă, o soră a condus-o în biroul medicului-şef de secţie.

— Ce este cu fiul meu ? Vă rog, spuneţi-mi adevărul, a întrebat tremurînd.

— Nu este bine ! Băiatul dumneavoastră are o malformaţie congenitală a inimii, o mică breşă în ţesuturi. Din păcate, i se adaugă o anghină mai veche, la una dintre valve, care a agravat mult lucrurile, aşa că este necesară de urgenţă o intervenţie chirurgicală. Dar pe moment, profesorul Dobel nu-şi asumă riscul acestei operaţii.

— Care sînt şansele de reuşită ?

— În principiu, Martin este un copil sănătos. Dar în situaţia actuală se pot ivi probleme.

— Dacă aţi fi tatăl lui, ce-aţi face ?

— L-aş transporta, imediat, în America.

— De ce ?

— V-am explicat, doamnă, că la noi nu se poate face intervenţia. Americanii sînt altfel, nu-şi pun atîtea probleme. Dacă văd o şansă cît de mică, ei riscă. În plus, au mai multă experienţă. Pe lîngă asta, mai există şi as-

pectul financiar. Pentru un asemenea caz, ei cer un sfert de milion.

— Şi cui trebuie să mă adresez ?

— Vă chem eu. Vă găsesc la redacţie sau acasă ?

— Acasă. Acum pot să-l văd pe Martin ?

— Se află la terapie intensivă. Nu e o imagine prea plăcută.

— Trebuie să-l văd !

Medicul a luat-o înainte şi a condus-o într-una din încăperile secţiei de terapie intensivă, de unde Carina şi-a văzut fiul prin sticla unui geam. Stătea întins, cu ochii închişi. Tuburi şi conductori îl cuplau la tot felul de instalaţii. Femeia l-a privit îndelung. Încet, teama i-a dispărut de pe chip şi o hotărîre de nestrămutat i-a luat locul.

— Domnule doctor, aştept telefonul dumneavoastră !

13.

Pentru grădinăritul de dimineaţă, contesa Herta îşi pusese o pălărie de paie, decolorată. De sub borul larg a spionat maşina oprită în faţa porţii cu gratii.

— Sfinte Kleofas ! Asta ce mai caută aici ? !

— Mie mi-aţi vorbit ? a întrebat grădinarul.

Cu pas ezitant, bătrîna a parcurs poteca îngustă dintre două straturi.

— Nu mă refer la dumneata. E vorba de un musafir nepoftit, pe care nu doresc să-l văd.

— Îmi pare rău, a strigat Carina din poartă, dar am fost nevoită să vin.

— Nu v-a scris avocatul nostru ?

— Ba da.

Contesa Herta și-a pierdut răbdarea.

— Atunci ce mai vreți ? Contestați ceva ? Suma este mai mult decît rezonabilă.

— Nu este de ajuns.

Contesa nu părea surprinsă.

— De asta m-am temut. Și ce sumă v-ar aranja ?

— Două sute șaptezeci de mii de mărci.

— De ce nu trei sute de mii, sau chiar un milion ?

— Am nevoie de suma asta urgent. Cred că nepotului dumneavoastră i s-ar cuveni și mai mult.

Acum bătrîna se mînie :

— Asta e părerea dumitale ! Dar vă sfătuiesc să nu exagerați ! Cu metresele bărbaților noștri, femeile de aici nu obișnuiesc să discute, mai ales atunci cînd sînt șantajate ! Veți primi exact atît cît v-a comunicat avocatul ! Nici un pfening mai mult ! Iar dacă veți mai avea obrazul să reveniți aici... sînt sigură că veți regreta ! Bună ziua !

— Dar de atunci situația s-a schimbat radical...

— În ce mă privește nu !

Contesa Herta s-a îndepărtat înnegurată printre straturile de flori, spulberînd cu bastonul pietrișul de pe alee.

Carina scutură zadarnic grilajul înalt de un stat de om. Nici nu era atît de supărată pe contesă, cît pe sine întrucît nu-i împărtășise marele ei necaz. Ar fi trebuit să înceapă cu explicarea noii situații, or, ea emisese doar pretenții. Mai putea astfel pretinde ca bătrîna să se dovedească amabilă ?

Disperată, se îndreptă înapoi, spre Hamburg.

Jan Balbeck se afla în biroul mamei sale, relatîndu-i povestea cu Manfred Gesswein, funcționarul băncii lui Schulte.

— A sosit deci, timpul, a remarcat Margot Balbeck.

— Da. Treburile merg cum nu se poate mai bine. Toate propunerile noastre i-au fost comunicate lui Guldenburg, prin Gesswein, iar el, disciplinat, a cumpărat și a cîștigat imens. Gesswein se bizuie pe noi, iar Guldenburg pe Gesswein.

— Natural că și noi am cîștigat.

— Se înțelege de la sine.

Doamna Balbeck i-a întins un telex.

— Atunci, deci, poate începe plata.

Jan a parcurs în grabă telexul și, neîncrezător, a întrebat :

— Informatorul tău este absolut sigur că englezii nu cumpără BFE-ul ? Aveam impresia că vor prelua concernul. În tot cazul, numărul acționarilor e în creștere.

— Este sută la sută sigur că tranzacțiile de vînzare nu vor duce la rezultate pozitive.

— Dar ca să nu stîrnim bănuieli va trebui să cumpărăm și noi, iar atunci vom înregistra pagube.

— Asta se poate aranja. La bursă, situația va fi anunțată cel mai devreme poimîine. Acum fiule, nu timpul lucrează pentru noi, ci noi pentru timp ! Îl convoci pe Gesswein și-i oferi formidabilul pont cu BFE-ul. El îl va chema, imediat, pe Thomas Guldenburg și acesta va mușca nada.

Cînd nimeni nu se aștepta, Kitty a intrat în biroul mamei, cărînd o grămadă de pachete.

— Am tîrguit cîte ceva. Ce-i cu Thomas ?

— Nu peste mult va trebui să-ți cauți alt prieten, i-a răspuns rîzînd Jan, aruncînd telexul pe masa mamei.

Kitty i-a scrutat atentă pe amîndoi.

— Ce pregătiți ? Plănuiți ceva împotriva lui !

Cu un aer nevinovat și binedispus în continuare, Jan, i-a răspuns :

— Noi ? De unde ai scos-o şi pe asta ?

Kitty n-a găsit deloc amuzantă situaţia.

— Lăsaţi-l în pace ! Ţin la el ! Nu-l antrenaţi în jocurile voastre dubioase, a spus, şi a părăsit înciudată biroul.

— Kitty a înnebunit ? s-a mirat Jan.

Lui Margot Balbeck i s-a făcut milă de fată, dar a spus :

— O să-i treacă. Cumpără-i o maşină nouă şi consoleaz-o dacă se întîmplă ca fiul de împărat din poveste să se transforme în broască. Iar acum, cheamă-l pe Gesswein...

Jan s-a ridicat şi a pornit spre cabinetul lui de lucru. Din uşă s-a întors.

— Hai şi tu, probabil va fi distractiv.

Margot l-a urmat. Prăbuşirea Guldenburgilor nu putea fi decît o distracţie minunată pentru casa Balbeck.

Abia ieşiseră cei doi, că apăru din nou Kitty, care, în enervarea ei, îşi uitase acolo pachetele. Le-a luat, însă imediat privirea i-a fost atrasă de telexul aruncat pe masă şi a cărui lectură îi provocase lui Jan accesul de bună dispoziţie.

Kitty a citit atentă textul, nu l-a înţeles, dar l-a memorat. Apoi, neobservată, s-a strecurat afară.

Christine era deja la micul dejun, cînd Thomas s-a aşezat la masă şi a început să mănînce cu o poftă grozavă.

— Bună dimineaţa, Christine. Cum o duci cu sănătatea ?

Buna lui dispoziţie a iritat-o. S-a hotărît să folosească orice prilej ca să menţină aparenţa păcii între ei, dar şi să-i arate fiului vitreg că nu va lua decizii după bunul plac, ci o va face părtaşă la acestea.

— Scad preţurile la cereale, a anunţat, dusă pe gînduri. Ştii cumva cu cît primim mai puţin în acest an pentru cereale ? Cu zece mărci ! E posibil aşa ceva ?

— De cînd citeşti rubrica economică ? Ia arată-mi ! şi a întins mîna după ziar.

Christine i l-a dat, indicîndu-i un articol însemnat cu roşu. Thomas l-a citit şi a conchis :

— Da, cu zece mărci. Nici eu nu-l înţeleg complet. Degeaba, preţurile pieţii mondiale se fac simţite şi la Guldenburg. Fă reclamaţie la Bruxelles, la comisia pentru agricultură, nu mie.

Femeia s-a hotărît să nu rămînă executor testamentar doar cu numele, aşa că a continuat :

— E adevărat că am acceptat, aşa cum a dorit bunica, ca tu să porţi responsabilitatea afacerilor, dar te rog să nu iei hotărîri ocolindu-ne pe noi şi să nu investeşti dacă încasările nu o permit. Mai ales cînd este vorba de ceva ce ar veni în contradicţie cu hotărîrile tatălui tău. Mi-ar face plăcere dacă ai respecta voinţa soţului meu şi după moartea lui.

— Ai fi amabilă să-mi dai şi alte exemple, dacă în ce priveşte preţul cerealelor nu-mi poţi face rechizitoriu ?

— De ce sabotezi planul lui de industrializare ? Am crezut că totul era perfectat.

— Sabotez ! Ca expresie dură ! De bani, mi-e martor Dumnezeu, am avea mare nevoie. Numai că bunica se opune, o ştii şi tu. Idealul ei de bază este : nu cedăm nici o palmă de pămînt ! De altfel, nimic nu este încă pus la punct. Partenerilor aleşi, concernul Balbeck, tata doar le-a prezentat planurile. Nimic altceva. Nu există contracte sau înţelegeri secrete, nici cu tata şi nici cu mine. Dar, mă rog... ! Pe viitor te voi ţine la curent cu toate cîte se întîmplă. Numai că asta nu va schimba cu nimic lucrurile. Deciziile vor fi dictate de o analiză atentă a situaţiei, iar nu de dreptul cuiva.

Christine tocmai se gîndea dacă deciziile lui Martin erau luate după dispoziţia de moment, sau erau rodul unor ana-

lize limpezi. Ea trăise mereu cu senzația că hotărîrile soțului ei se năşteau în mod spontan.

Nane a fost aceea care a deranjat-o din meditație : se grăbea la şcoală, dar a intrat şi aici, ca să mănînce ceva la repezeală.

— Cel puțin stai jos, i-a spus maică-sa.

Thomas a folosit prilejul pentru a face un gest frumos, familial.

— Te duc eu.

Nana s-a aşezat la masă.

— În fine, ar mai fi ceva de lămurit : dacă aş putea să plec la Sascha.

Christine s-a ridicat de la masă, deşi nici măcar nu se atinsese de mîncare.

— Nu se poate.

— Dar m-a invitat la Oxford, la concursul de canotaj.

— Eu trebuie să plătesc drumul cu avionul şi nu el. De altfel, de Paşti ai fost la Londra.

La asta Nane n-a mai avut replică, astfel încît i-a fost recunoscătoare lui Thomas cînd i-a făcut semn, grăbindu-se spre uşă.

— Ei, atunci haidem !

Afară, în maşină, fata l-a întrebat :

— Din pură bunăvoință mă duci, sau pentru a-i face în ciudă mamei ?

— Nici una, nici alta. Am treabă la Lübeck. Micul ocol pînă la şcoală nu contează. De ce te-a chemat Sascha ? E foarte important să mergi ?

— Pentru el e important. Face parte din echipajul unei ambarcații. E un concurs asemănător celui dintre Oxford şi Cambridge. Anul trecut au pierdut, dar acum susține că vor învinge. Şi dorința lui este ca măcar un membru al familiei să se afle acolo. Însă, în orice caz, nu pot înțelege de ce îşi face studiile în Anglia. În locul lui, m-aş transfera la Universitatea din Hamburg. Ar fi mai bine pentru mama. Ar avea pe cineva care să o ajute.

— Tu eşti aici.

— Mamele, cred eu, se înţeleg mai bine cu băieţii lor. Şi Anne, care o tot tachinează iar mama ascultă de ea... ca şi cum ar fi atotştiutoare. După mine, nu e bine aşa.

— Te-ar deranja dacă ţi-aş achita eu drumul pînă la Londra ?

— Ar fi superb ! a strigat surprinsă Nane.

Thomas a scos din buzunar o hîrtie de o mie.

— Atunci, primeşte-i. Biletul ţi-l plătesc eu, dar asentimentul mamei tu trebuie să-l obţii.

Fata era tulburată de impresia pe care i-o lăsase Thomas, diferită de aceea pe care i-o inoculase familia despre el. A luat banii.

— N-aş fi crezut că poţi fi atît de drăguţ. Apoi a rîs. Sau acum m-ai mituit ?

14.

Evelyn Lauritzen, care-şi avea magazinul în cartierul Hanta, a traversat pînă la cafeneaua din vecinătate, să bea un ceai.

Abia făcuse comanda că a apărut Kitty. După ce şi-au făcut complimentele de rigoare, Kitty a început să plîngă.

— Toată noaptea n-am închis ochii, fiindcă am vrut să vorbesc cu Thomas. Dar nu l-am găsit nicăieri. Nici dumneata nu ştii unde este ?

— Dacă nu-i la castel...

— Nu-i acolo... Am încercat de cinci ori. Nici secretara nu ştie pe unde umblă.

— Despre ce-i vorba ? Eu nu te pot ajuta ?

Kitty şi-a muşcat buzele.

— N-aş crede. Fratele meu şi soţul dumneavoastră îi pregătesc o festă...

— Achim ?

— Sînt sigură că Jan a pus la cale o excrocherie, pentru a-l distruge pe Thomas, şi am impresia că nici Achim nu este străin de aceste maşinaţiuni.

Evelyn şi-a pus mîna pe braţul fetei.

— Fratele meu nu-i un fraier şi este un jucător înnăscut. Cunoaşte toate trucurile. Greu de crezut că Balbeck-ii vor putea să-l păcălească.

— O subestimezi pe mama, a spus Kitty.

— Ce treabă are ea cu Thomas ?

— O, nici una. Numai că ea vrea să-i vadă la sapă de lemn pe Guldenburgi ! Şi, din întîmplare, Thomas este un Guldenburg. Să nu ne furăm singuri căciula, dragă Evelyn, fratele dumitale, ca om de afaceri, e zero. Nu-i contest viclenia, dar orice naş îşi are naşul, mai ales dacă se lasă manipulat. Mă tem că va avea un sfîrşit foarte jalnic. Trebuie să-l întîlnesc, să-l avertizez.

În acest timp, Thomas ieşea din golful Lübeck, la bordul unui yacht cu motor, care, cu puţin timp în urmă, plecase din portul Yacht Clubului şi înainta cu viteză spre nord. La timonă se afla Manfred Gesswein, îmbrăcat în haine uşoare, în vreme ce nevastă-sa, doar în bikini, era întinsă pe bancheta albă.

Thomas navigase mult în zona Coastei de Azur ; cu toate acestea în cîteva rînduri s-a văzut nevoit să se agaţe de obiectele din jur, întrucît cunoştinţele de navigaţie ale lui Gesswein, la asemenea viteze, erau insuficiente.

— După gustul meu, este prea rapidă şi prea zgomotoasă, a strigat Thomas, în bătaia vîntului.

La puţin timp, Gesswein a oprit puternicele motoare şi s-a întors spre soţia sa.

— Pregăteşte-ne ceva de băut !

Thomas a ciocănit în balustrada de mahon.

— Nu-i prea exagerat luxul ăsta, domnule Gesswein ?

E o sfidare la noua economie.

— Nu înţeleg la ce vă referiţi.

— O asemenea maşinărie este o cheltuială prea mare pentru situaţia dumneavoastră.

— Despre vaporul ăsta nu ştim decît dumneata, eu şi soţia mea. Şi dacă îl mînă curiozitatea pe careva... l-a moştenit soţia, şi gata ! a rîs Gesswein.

— Numai să meargă totul bine !

— De ce n-ar merge, domnule conte ? De unde ştiţi ? Dumneavoastră aţi cumpărat şi acţiunile lor de BFE ?

— Am relaţiile mele...

Acum vocea lui Thomas era liniştită, dar şi ameninţătoare totodată.

— M-ai sfătuit să mă implic, cu tot capitalul meu lichid. Nu cumva ai primit pontul de la Jan Balbeck ?

— Cum să nu ? Nu văd ce-i de respins în asta. Pînă acum, n-avem motive de regrete. Întotdeauna informaţiile au fost corecte. Am cîştigat, şi nu ne-a fost ruşine.

— Porneşte imediat spre mal !

— Acum ? Dar de ce ?

— Întoarce odată rabla asta, fir-ar să fie ! Trebuie să scăpăm de acţiuni ! Dumneata eşti cel mai sinistru idiot ! De o sută de ani, aşa îi înşeală cămilarii din Marrakes pe turişti ! Îi lasă să cîştige de cinci ori, apoi ei ajung să le cîştige pînă şi izmenele !

Gesswein şi-a scuturat năuc capul, apoi a vrut să facă contactul, dar motoarele nu au pornit...

Faptul că Tobias Kröger o iubea pe Nane Guldenburg (dacă putem numi dragoste sentimentele unui băiat de nouăsprezece ani pentru o fată de şaptesprezece), trezea bănuieli şi nemulţumiri atît în familia Kröger, cît şi în neamul Guldenburgilor.

Christine încerca să-şi convingă fiica, pe cît posibil, să nu-l vadă pe fiul şoferului, iar Johanna Kröger îl tot pisa pe băiat că o relaţie prea strînsă cu fata stăpînilor nu-i poate aduce decît necazuri. Adulţii se străduiau din răsputeri ca sentimentele celor doi tineri să se schimbe.

Destul de frecvent, apăreau evenimente care-l puneau la grele încercări pe Tobias. O dată, fiul vecinilor, Wolfgang von Stacken, a construit un teren cu obstacole în manej — cea mai dificilă porţiune, numită „moartea lui Pulvermann", era un obstacol foarte greu. Nane l-a abordat şi a doborît o prăjină.

— Nu direct pe mijloc ! a strigat Wolfgang. Învaţă-ţi calul să atace obstacolul puţin pieziş.

Nane a încercat din nou, şi-a îndemnat iapa cu un strigăt şi a sărit impecabil peste „moartea lui Pulvermann".

Wolfgang i-a ieşit înainte şi a oprit calul, apucîndu-l de dîrlogi.

— Excelent ! La campionatul juniorilor n-o să ai probleme ! Apoi a rîs. Dacă aş lua şi eu startul, n-ai avea şanse. Din păcate, sînt prea bătrîn pentru asta, la cei douăzeci de ani ai mei !

— Măi, bunicule ! S-ar putea să fii un călăreţ mai bun, dar eu am un cal mai bun.

— Lasă-mă să-l încerc ! a spus von Stacken.

Nane a sărit în nisip, Wolfgang a luat frîul, a încălecat şi a zburat fără greşeală peste obstacole şi, în final, cu un elegant semicerc regulamentar, a adus calul înapoi

Pe Tobias îl înfuria faptul că von Stacken stăpînea atît de impecabil iapa lui Nane.

— Fanfaronule !

Wolfgang a scuturat frîul, a dat uşor pinteni iepei şi s-a năpustit direct spre Tobias. Băiatul s-a ferit speriat, s-a împiedicat şi s-a întins pe jos, cît era de lung.

Wolfgang a descălecat, zguduit de rîs.

— Doar nu te temi de cai ?

Plin de furie, Tobias s-a ridicat dintr-o săritură, s-a uitat spre Nane, să vadă ce părere avea de toate acestea, apoi i-a strigat lui Wolfgang :

— De tine nu mă sperii !

Scurtul schimb de cuvinte a degenerat în bătaie și era greu de spus care dintre cocoșii geloși și arțăgoși a lovit primul. Nane abia a reușit să scoată calul speriat de pe cîmpul de luptă. Ciocnirea era în toi, cînd contesa Christine și-a făcut apariția în manej.

— Ce se întîmplă aici, mă rog ? Domnilor, fiți rezonabili și încetați !

Cei doi tineri s-au oprit și, discret, și-au scuturat hainele, apoi Wolfgang von Stacken a spus gîfîind :

— Iertați-mă, contesă, vă asigur că n-am obiceiul să mă bat cu slugile !

Tobias și-a ridicat din nou pumnul, dar Christine l-a privit încruntată și i-a pronunțat autoritar numele :

— Tobias !

Băiatul i-a aruncat o privire mustrătoare și, fără să salute, s-a năpustit afară din manej.

Nane a pus în mîna mamei capătul frîului, ca să poată fugi după Tobias, dar contesa, spre marea bucurie a lui Wolfgang, a oprit-o.

— Nane ! Așteaptă !

— Ce vrei, mamă ?

— Am vorbit încă o dată la telefon cu Sascha. Se pare că începe să se împace cu gîndul să mai facă doar un semestru în Anglia, apoi va veni să învețe aici.

— Bănuiam că așa o să fie, a spus Nane. Și ce este cu concursul ?

— Ar fi fericit, dacă ai fi acolo. Bine, treacă de la mine, poți pleca ! Vei primi banii pentru bilete...

— Nu trebuie să intri la cheltuieli. Thomas îmi plătește drumul cu avionul.

Christinei nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Ce-ai spus ?

— Mi-a dat o mie de mărci.

Contesa se încruntă :

— Şi asta ţi se pare în ordine ? Să-i dai banii înapoi ! N-o să sărăcim dintr-un bilet de avion.

— Nu cumva eşti nedreaptă cu el ? a întrebat Nane.

Christine nu i-a răspuns. A pornit cu paşi repezi spre ieşire.

— Du-te după ea ! a spus Wolfgang. Calul ţi-l duc eu în grajd.

Pînă cînd motonava defectă a lui Gesswein a fost, în sfîrşit, remorcată în portul de yachturi, bursa din Hamburg s-a închis. Acţiunile BFE nu mai puteau fi vîndute. Iar în ştirile de seară s-a aflat despre faptul că ruinatul concern nu era sprijinit de cei cu capital puternic. După aceasta, acţiunile abia dacă valorau ceva mai mult decît hîrtia pe care erau imprimate. În loc de o uriaşă afacere, speculanţii s-au pomenit cu o uriaşă prăbuşire.

Manfred Gesswein, care pînă atunci susţinuse în faţa lui Thomas că va salva cu orice preţ ce mai era de salvat, dispăruse împreună cu soţia.

Thomas, pur şi simplu, nu ştia ce să facă. Mintea i se golise de orice gînd. Adineauri, încă mai credea că, dintr-o lovitură va deveni multimilionar. Iar acum, unde ajunsese ? La un impas. Pierduse o sumă uriaşă.

Clătinîndu-se, s-a îndreptat spre parcare şi s-a prăbuşit în maşină. Cu mişcări automate a demarat. Aproape nu şi-a dat seama că rula deja pe autostradă. Mîna spre Hamburg ca un somnambul. A redus viteza la intersecţia cunoscută şi a cotit pe drumul de ţară ce ducea la Guldenburg. Numai cînd a trebuit să alimenteze, la o mică pompă aflată la cinci kilometri de castel, a recunoscut cîrciu-

mioara sătească, şi, brusc, şi-a revenit. A simţit că-l cuprinde o sete cumplită.

Kröger a dus-o pe Nane la aeroport. Biletul i-l reţinuse contesa Christine, prin telefon, cerînd să-i fie trimisă nota de plată. Cele o mie de mărci de la Thomas nu ajunseseră să fie folosite, putînd fi returnate donatorului.

Abia ieşise maşina pe poartă că Nane a şi abordat tema ei preferată :

— De ce nu-l lăsaţi să facă ceea ce vrea ?

— Să ghicesc, deci, despre cine este vorba ?

— Da, ghiciţi domnule Kröger ?

— Despre Tobias.

— Exact !

Kurt Kröger a tăcut, aşa că Nane a adăugat :

— Şi împotriva mea ce aveţi ?

— Împotriva dumneavoastră, contesă ? a rîs şoferul. Nimic. Mă deranjează numai faptul că tot timpul fiul meu umblă după dumneavoastră.

— De ce ?

— Sînteţi prea tînără, contesă.

— Am trecut de şaptesprezece.

— Tocmai.

— Vai, domnule Kröger, poate credeţi că Tobias nu este respectuos cu mine ? Păi să vă spun adevărul-adevărat... Eu nu sînt demnă de el ! L-aţi auzit cum cîntă la pian ? Dar nu cînd îi zboară gîndurile aiurea, ci atunci cînd se concentrează.

— Sigur, dar cu spoiala asta n-ajunge prea departe. Mamă-sa i-a băgat în cap tot soiul de prostii. Nu vă uitaţi aşa la mine, ca şi cum aş fi un tată denaturat şi rău, care habar n-are de nimic. Eu trebuie să fac ceea ce sînt convins că este corect.

— Chiar așa ? Sînteți sigur că știți tot ce se va întîmpla ?

— Natural că nu. Dar niciodată nu voi face nimic din ceea ce nu consider că este corect. Știți bine, Nane, că Tobias își va da curînd bacalaureatul, apoi va pleca la Berlin, ca să învețe mai departe. N-ar fi mai înțelept dacă ar mai aștepta puțin cu celelalte probleme ?

15.

Înainte de a intra în serviciu, Gisela Reinders făcea, în fiecare dimineață, un ocol mare prin curtea castelului, oprindu-se să controleze parcarea și grajdurile. În acea dimineață găsise acolo mașina contelui Thomas. Cheia era la locul ei și farurile încă mai pîlpîiau.

Contrar obiceiului, ușa era larg deschisă, iar domnișoara Reinders a bănuit ceva rău. A intrat în grajd, unde a izbit-o o duhoare puternică de cîrciumă. Într-o boxă liberă, pe un balot de paie, era culcat contele Thomas, dormind adînc.

După Gisela Reinders, această situație degradantă se cerea imediat remediată. S-a apropiat și l-a scuturat pe domnul administrator general, prinzîndu-l de umăr și strigînd :

— Domnule conte Thomas !, apoi mai tare : Domnule conte Thomas !

Dar adormitul nu s-a trezit, s-a răsucit numai pe partea cealaltă, cu o grimasă suferindă, ca unul pe care-l chinuiau cumplite dureri de cap.

— Domnule conte Thomas !

Acum bărbatul s-a trezit alarmat și s-a uitat împrejur. La început n-a recunoscut locul unde se afla, nici pe tînăra femeie din fața sa.

— Unde dracu sînt ?

— În grajdul de la Guldenburg.

Thomas s-a ridicat şi a rămas în picioare, prinzîndu-se cu mîinile de cap.

— Arăt de parcă aş fi dormit aici. Domnişoară Reinder, am două mari rugăminţi : dă-mi o cafea şi ceva contra durerilor de cap.

— Unde v-aţi ascuns ? Domnişoara Balbeck v-a căutat peste tot, iar bancherul Schulte m-a sunat pînă şi acasă, aproape nebun. S-a întîmplat ceva rău ?

Thomas s-a dus la adăpătoare, a deschis robinetul şi şi-a ţinut capul sub jetul puternic de apă. În acest timp, Gisela Reinders i-a cules paiele de pe spate. După ce s-a şters, Thomas s-a străduit să-şi adune gîndurile.

— A, domnişoara Balbeck ? Kitty ? Ce-a vrut ?

— Nu ştiu. Mi-a spus doar că este foarte urgent. Cu o voce de parcă era o problemă de viaţă şi de moarte.

În birou, secretara i-a făcut repede o cafea, iar în sertarul biroului a găsit o cutiuţă cu tablete. Thomas s-a uitat la ele apoi a înghiţit trei cu cafeaua. Peste cîteva minute se simţea mai bine.

Gisela Reinders a riscat din nou :

— Deci, s-a întîmplat ceva ? Vă priveşte numai pe dumneavoastră, sau şi pe noi ?

Thomas n-a răspuns decît ceva mai tîrziu, cînd deja ajunsese la uşă :

— Se poate spune şi aşa... Acum plec la ultima bătălie.

— Sînteţi în stare să conduceţi ? a întrebat neliniştită Gisela. Aţi scăpat azi-noapte fără să vi se ia permisul ?

Dar ultima întrebare Thomas n-a mai auzit-o. A urcat în maşină şi a pornit. Demarorul şi-a făcut datoria cu greu, întrucît acumulatorul era aproape descărcat.

După primele cîştiguri la bursă, Manfred Gesswein începuse imediat să facă achiziţii importante. Nu cumpărase numai yachtul cu motor, ci şi o casă pentru soţia sa.

Plin de ambiție, voia cu orice preț să se impună. Pe baza pontului aflat de la Balbeck, cumpărase nu numai pentru Guldenburg, pentru banca Schulte și pentru Balbeck, ci-și investise toți banii în lipsitele de valoare acțiuni BFE. Acum o încurcase, își pierduse și postul de la bancă. întrucît Anton Schulte îl concediase cu brutalitate. Ba îi ceruse și despăgubiri, de fapt casa, pretinzîndu-i să se mute imediat. Yachtul cu motor, de care nu știa nimeni, era un tip neeconomic de ambarcațiune și putea fi vîndut doar în pierdere.

Soția lui Gesswein a plîns toată ziua, s-a văitat și a revărsat pe capul lui o ploaie de reproșuri. Deodată ușa s-a deschis violent și în prag a apărut Thomas Guldenburg.

— Am o vorbă cu dumneata !

Din agresivitatea lui Gesswein nu mai rămăsese nimic.

— Nu prea mai avem ce discuta.

Thomas a intrat in salon, unde cutiile erau îngrămădite claie peste grămadă, în vederea mutării, iar doamna Gesswein așeza, plîngînd, lucruri în ele.

— S-au dus visele de a avea o casă a ta, așa-i Gesswein ?

— Ce vreți să faceți acum, domnule conte, să-mi sigilați mobilierul ? Mă rog, poftim ! Dar dumneavoastră ați fost cel care m-a îndemnat. Ați semnat hîrtia !

— Ești un mizerabil, Gesswein. Te-ai aruncat cu capul înainte în această afacere, pe baza pontului lui Balbeck, și ai luat șperț din două locuri. De la Balbeck și de la mine. Dacă știam că toată priceperea dumitale în ale bursei este clădită pe sfaturile lui Jan Balbeck, noi doi n-am mai fi făcut afaceri ! Nu ești decît un pîrlit de excroc ! Și nici pagubă nu mi-o pot scoate de la dumneata, fiindcă, în mod cert nu mai ai nimic. Un nimeni fără avere, ca și mai înainte. Dar îmi păstrez dreptul de a mă adresa judecătoriei.

A ieșit, pe lîngă femeie, afară din casă, iar consilierul său pentru investiții, păstrînd o distanță de siguranță, a strigat în urma lui :

— Și dumneata știi ce ești ? Nu ești cu nimic mai bun decît mine ! Un profitor lacom și incapabil. Dumneata și întregul neam de nobili degenerați.

Lui Thomas nici nu i-a păsat de cele auzite. Îl aștepta cea mai grea probă : să vorbească cu bunică-sa, cu Herta, și să meargă la Anton Schulte.

Contesa Herta stătea în fața televizorului, cînd Thomas, sub privirea uimită a cameristei, a intrat în micul salon. Pe chipul lui ultimile douăzeci și patru de ore lăsaseră urme adînci : dormise în grajd, străbătuse molozurile din șantier cînd se dusese la Gesswein, și avea în stomac o cafea și cîteva tablete.

Bătrîna s-a îngrozit la vederea nepotului.

— Dumnezeule, cum arăți ! Ai căzut pe mîna tîlharilor ?

— Da. Sîntem distruși.

Bunica a rîs cu amărăciune.

— Nu vorbi prostii ! Ce înseamnă asta ?

Thomas a început.

— Banca...

— Ce este cu banca, Thomas ? Cu așa ceva nu se glumește !

— Am riscat prea mult. M-am înșelat.

— Înțeleg că ai speculat, că ai pierdut la bursă ! Vorbește odată !

Thomas a încuviințat din cap.

— Cît, fiule ?

— Aproape totul.

Contesa Herta s-a lăsat pe spate. I se tăiase sufletul. El a continuat, poticnit :

— Am vrut... ne trebuiau bani... îmi pare rău.

— Splendid ! a spus cu voce vlăguită bunică-sa. Îţi pare rău ! Pornind de la această părere de rău, totul va fi în cea mai perfectă ordine, nu ? Nu, prietene, nu-i atît de simplu ! Averea familiei ai riscat-o în mod uşuratic, şi asta este mai mult decît o greşeală : este vinovăţie.

— Ce să fac ? Să-mi trag nu glonte în cap ?

— Crezi că scapi atît de uşor ? Vii cu mine la bancă. Acum !

— De ce ? a întrebat neputincios Thomas.

Contesa Herta s-a ridicat hotărîtă.

— Ca să salvăm ce mai este de salvat ! Gertrud ! Cheamă-l pe directorul Schulte, la Lübeck, şi spune-i că sosesc imediat !

Margot Balbeck avusese o zi istovitoare la New York. La căpătul ei, însă, făcuse totuşi o plimbare folositoare pe Broadway, privise vitrinele, comparase preţurile, fără să cumpere nimic. Numai la magazinul din hotel admirase un cordon îngust din piele de crocodil şi se tîrguise îndelung, înainte de a-l cumpăra. Vînzătoarea intrase şi ea în joc ; din preţul astronomic fixat cedase cîţiva dolari.

În apartament, doamna Balbeck s-a uitat la ceas. Era timpul să-l sune pe Jan, la Hamburg. A cerut legătura prin centrală, i-a povestit fiului ei despre dezbaterile pe marginea exportului de bere Balbeck în America, apoi l-a întrebat :

— Ei, ce mai face Thomas, puiul de conte ? Cît a pierdut ?

— El şi banca Schulte, între cincisprezece şi douăzeci de milioane.

— Cum ? Aşa de mult ? Cheamă-l pe Schulte şi prefă-te că nu ştii nimic de problemele lui. Pentru cincizeci

de hectare din domeniul Guldenburg şi pentru fabrica de bere le acoperim paguba.

— Eu, în locul lui Schulte, aş accepta oferta, a spus Jan.

— Ce-ar putea face altceva ? Să se arunce pe fereastră ? Iar dacă Schulte acceptă, atunci nici Guldenburgii nu pot spune nu.

— O.K. Cînd vii înapoi ?

— Cu avionul de mîine dimineaţă.

— Bine, pînă atunci mă lămuresc asupra situaţiei.

Jan a pus receptorul în furcă. Era foarte mulţumit de mersul lucrurilor.

Anton Schulte privea pe geam şi nu s-a întors nici atunci cînd contesa Herta şi Thomas au intrat în biroul lambrisat cu lemn de culoare închisă. Lipsa de politeţe a bătrînului domn îşi avea motivaţia în starea lui sufletească : îl cuprinsese o mînie oarbă împotriva Guldenburgilor şi a altora care, cu afaceri murdare, îi compromiseseră instituţia lui onestă.

Bătrîna bănuia ce-l macină şi nu i-a luat în nume de rău purtarea. Ştia că, acum, orice formă de ceremonial este de prisos.

— Anton ! Mai putem să ne împotrivim acestei pierderi ?

Bărbatul a răspuns fără să se întoarcă.

— Să ne împotrivim ? Avem nevoie de noroc, ca să nu ne fie închisă banca de către inspecţia financiară. Eu, personal, pot dovedi că partenerul meu a speculat la bursă fără să mă înştiinţeze. Numai că... băncii treaba asta nu-i ajută cu nimic !

— Şi atunci ce i-ar putea fi de folos ?

—Bani !

— Cîţi ?

— Optsprezece milioane !

— Şi dacă vînd totul ? Bijuterii, hîrtii de valoare, participarea la bancă, castelul ? Ar fi de-ajuns ?

Schulte s-a întors încet şi şi-a scuturat capul.

— Ţi-aş cere să renunţi ! Mulţumită acestui tînăr — cu arătătorul l-a indicat pe Thomas — nu mai sîntem o instituţie în care să merite să-ţi investeşti atîţia bani.

— Anton Schulte ! a strigat bătrîna doamnă, bătînd cu bastonul în podea. Am traversat, împreună, inflaţia şi recesiunea ! O să traversăm şi încercarea aceasta !

— Posibil. Dar fără omul ăsta de afaceri cu cap de lemn ! Şi-a lovit palmele între ele. Să conducă Guldenburgul un neştiutor care n-a mers toată viaţa mai departe de rolul de playboy ?

Thomas s-a întors pe călcîie şi, fără să schiţeze vreun salut, s-a îndepărtat.

— A fost nevoie de asta, Anton ? a întrebat rece contesa.

— Da ! Nici prin cap nu-mi trece să încălzesc la sîn un speculant ca ăsta ! Iar pe al doilea nemernic, Gesswein, l-am şi concediat.

— Dar tot n-am rezolvat nimic. Ce ar trebui să facem ?

— Treizeci de zile amînare, cred, am putea obţine. Apoi trebuie să mai obţinem un credit pe termen scurt, pe piaţa monetară. N-o să fie o distracţie ieftină ! Dobînzile, pe numai treizeci de zile, însumează mai multe sute de mii de mărci. Iar dacă se află adevărul, atunci sîntem terminaţi.

— Şi ce se va întîmpla cînd vor trece cele treizeci de zile ? Fiindcă spuneai că reprezintă doar timpul necesar unei respiraţii...

— Ori procurăm pînă atunci banii, ori contele Thomas va ajunge în spatele gratiilor, cu pachetul lui de acţiuni fără valoare cu tot !

16.

În studioul companiei de reclamă a lui Achim Lauritzen, decorul ce sugera frăgezimea spumoasă a tinereții era iluminat din plin. Fotomodelul stătea sub duș, înfășurat într-un mic prosop și abordînd un zîmbet ademenitor, destinat cumpărătorului. Ridica la vedere un săpun, iar echipa de filmare era în plină activitate. Atenția tuturor era concentrată asupra înregistrării.

Brusc, ușa grea a studioului s-a deschis și a intrat Evelyn ca o furtună. Țăcănind pe tocurile-i înalte, a traversat sala apoi a dispărut prin ușa de fier din celălalt capăt, trîntind-o cu zgomot în urma ei.

— Te bat ! a urlat operatorul. Cine-i nebuna aia care mi-a intrat în cadru ?

— Nevasta șefului.

— Și e tîmpită, sau ce ? S-a dus dracului totul ! Putem să o luăm de la început ! E o chestie, nu ?

Evelyn a apărut în biroul lui Achim aidoma demonului răzbunării însetat de sînge.

— Ce-ați făcut cu Thomas ?

Bărbatul i-a zîmbit prietenos.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Mă crezi tîmpită ? Ai înscenat o porcărie uriașă cu Balbeck, ca Thomas să intre în ea și să-și rupă gîtul. Și asta numai pentru a ajunge în rolul de înger salvator al Guldenburgilor, care și-au pierdut moștenirea ! Asta ți-e scopul, știu !

Achim a săltat din umeri, ca unul pe care lucrurile astea nu-l atingeau.

— Iubitul tău frățior, play-boy-ul de pe Coasta de Azur nu se pricepe la afaceri. Se întîmplă, așa cum bine vezi, și în cele mai bune familii. De ce vrei să arunci vina asupra mea ? Pînă și cel mai inteligent om face cîteodată

prostii. Nu l-am desemnat eu administrator general ! Eu aș fi căutat un profesionist !

— Ați fi avut voi ac și de cojocul unui profesionist ! Tu și Jan Balbeck l-ați făcut pe Thomas să intre în afacerea cu acțiunile moarte. Tu ai fost tartorul ! Tu ai tatonat terenul, la castel, folosindu-te de naivitatea domnișoarei Reinders, iar la banca Schulte, de ajutorul unei lichele pe nume Gesswein. Tu i-ai procurat toate informațiile lui Balbeck ! Tot jocul ăsta murdar a fost posibil numai datorită ție ! Ai crezut că n-o să aflu ? Și acum, că ai făcut ce ai făcut, mai crezi că se va găsi vreun Guldenburg, printre noi, care să-ți acorde încrederea ? Îți aduc la cunoștință că îmi retrag partea mea de capital din întreprinderea ta ! Poate intră în locul meu complicele tău, Jan Balbeck... Te felicit pentru alegerea făcută !

Cînd a plecat, a trîntit ușile din nou, și filmarea de reclamă pentru săpun a trebuit iarăși reluată.

Imediat, Lauritzen a chemat-o pe contesa Herta și a întrebat-o pe un ton atotștiutor :

— Ai fost la Lübeck, la Schulte ?

— De unde știi, Achim ?

— Ce să-ți răspund, bunico ? Prin alianță, sînt și eu membru al familiei. Deci, neplăceri ?

— Prea puțin spus. Cu neplăcerea m-aș putea descurca și singură. Dar s-a întîmplat o catastrofă.

Achim a reușit să-și reprime bucuria răutăcioasă din voce întrucît, pentru el, nu era, bineînțeles, o surpriză.

— Nu se poate ? Unicul tău favorit a dat chix ? Asta-i bună ! Vezi, eu te-am avertizat să te ferești de floarea aia rară de pe malurile Mediteranei !

Bătrîna nu i-a răspuns.

— Bunico ? Mai ești acolo ?

— Da, mi-ai atras atenția să mă feresc. Ca și cum ai fi știut dinainte...

— N-a fost mare lucru să prevezi catastrofa. Să speculeze numai cine se pricepe, cît de cît, la regulile bur-

sei. Thomas e jucător profesionist, dar de speculaţiile cu acţiuni habar n-are.

— Ce fel de speculaţii ?

— Haide, nu te mai preface ! Vi s-a împotmolit căruţa şi aveţi nevoie de mine. În cer, ca şi pe pămînt, nu mai e nimeni care să vă ajute. Şi nu uita : sînt soţul unei Guldenburg.

— Da, Achim, eşti. Chiar ne poţi ajuta ?

— Cum să nu ! a răspuns Lauritzen, plin de sine. Sînt gata de start, bunico !

Christine se urcase pe un scaun, apoi pe o măsuţă ; s-a înălţat cît a putut, dar n-a ajuns la cartea de pe ultimul raft. Cînd s-a auzit ciocănitul în uşă şi Kröger a intrat în biblioteca de patru mii de volume, femeia s-a bucurat şi a coborît.

— Aţi venit tocmai la ţanc. N-aţi putea să-mi luaţi de acolo, de sus, cartea galbenă cu legături de piele ?

Bărbatul s-a căţărat pe scaun, i-a îndeplinit rugămintea, apoi a încremenit brusc în faţa contesei.

— Mulţumesc. Doriţi ceva ? l-a întrebat Christine.

La început, Kröger a şovăit, dar pînă la urmă s-a hotărît.

— Sînt într-o mare dilemă şi m-am gîndit că poate mă ajutaţi.

— Atunci daţi-i drumul, domnule Kröger !

— Bine, dacă aşa credeţi. Vasăzică, un prieten al meu, căsătorit, avea un copil şi de la o altă femeie. Soţia nu ştia nimic, n-a ştiut nici cînd i-a murit soţul. Apoi băiatul prietenei soţului s-a îmbolnăvit şi acum trebuie operat în America. Şi acum vine marea problemă : mama n-are banii necesari pentru operaţie... soţia, mai bine zis văduva, ar putea plăti însă operaţia.

— Asta-i problema dumitale ? a întrebat plină de interes Christine.

— Nu. Problema mea este dacă... să-i spun toate acestea soției sau nu.

— Păi cum să nu ! Trebuie să-i spui. Fiindcă, dacă am înțeles bine, este vorba de o viață. Și copilul nu poate fi făcut răspunzător de nimic. Dar dacă soția este sau nu dispusă să ajute... asta nu pot ști.

— Dumneavoastră, ce ați face ?

— Eu, foarte probabil, l-aș ajuta pe copil.

— Atunci, vă rog să o faceți !

Pentru contesă, această replică, total neașteptată, a avut efectul unei lovituri în moalele capului.

— Domnule Kröger ! Doar nu vreți să mă înștiințați că personajul acestei istorioare, că eu... că soțul meu... ?

Bărbatul a încuviințat, dînd din cap.

— Stăpînul avea o prietenă la Hamburg. O femeie foarte drăguță. Ziaristă. O cheamă Carina de Angelis. Din legătura lor s-a născut un băiat, Martin. Acum are nouă ani și e foarte bolnav. Are o breșă în țesuturile inimii.

Christine a rîs chinuit.

— Vorbiți prostii ! Așa ceva e imposibil ! Numai imaginația dumitale a brodit astfel lucrurile !

— Uneori mai trec pe la femeia aceea, să văd ce mai face.

— O, Dumnezeule ! Ți-ar putea fi rușine !

— Dar dumneavoastră, doamnă contesă, ați spus adineauri, că băiatul nu este răspunzător de nimic...

Christine a aruncat cartea pe masă și s-a refugiat din bibliotecă, pe terasă, apoi în grădină, numai să se îndepărteze cît mai mult. În sfîrșit, și-a încetinit pașii cînd a ajuns la podul alb din lemn, de unde începea poteca spre pășunea cailor.

A făcut eforturi să-și amintească dacă anii trecuți remarcase ceva deosebit în comportamentul soțului său, ceva care să-i dea de bănuit. Și-a amintit un întreg lanț de convorbiri pe teme de afaceri, și-a mai amintit de dineele oficiale, de adunările semioficiale ale bărbaților, la club, de ședințele nesfîrșite și de întîlnirile cu politicienii. Nu

fusese nimic care să-i trezească bănuielile. Cu lumea exterioară, Martin se purtase deschis.

Femeia a trecut pe lîngă pășunea hergheliei. Cîțiva cai și-au scos capul peste gardul țarcului, și ea le-a mîngîiat boturile moi. Unde să se fi cunoscut, oare, Martin cu femeia aceea ? Ziaristă. Poate îi acordase vreun interviu. Sau fusese o cunoștință întîmplătoare ? Dar dacă copilul avea nouă ani, atunci legătura lor dura de cel puțin zece...

Pe drumul de țară a oprit un automobil. S-a auzit claxonul și Christine a privit într-acolo. Era prietena ei, Anne Günter. Și-au făcut semne, apoi Anne a coborît și a alergat spre ea, peste cîmp.

Cum a ajuns, Anne a observat imediat în ce stare sufletească se afla contesa și a întrebat-o speriată :

— Ce-i cu tine, pentru Dumnezeu ? Iar s-a întîmplat ceva ?

Abia atunci, în Christine s-a frînt starea de amorțeală ce o cuprinsese ca urmare a șocului nervos, și a izbucnit în plîns.

— Toată lumea a știut ! Toată lumea ! Numai eu nu !

— Ce, pentru numele lui Dumnezeu ?

Văzînd starea de agitație a contesei, Anne și-a spus că nu va afla ce s-a întîmplat decît într-un loc mai liniștit. Așa că și-a condus prietena spre automobil și, după cîteva minute, erau în castel. Acolo, printre hohote de plîns, Christine i-a povestit cele aflate de la șofer.

— Asta înseamnă că Martin a mințit timp de zece ani, Anne ! Parcă aud și acum laitmotivul acela cînd doream să-mi fac vreun program cu el : Îmi pare rău, dar afacerile au prioritate, draga mea. Și știi ce mă doare cel mai mult, cel mai cumplit ? Faptul că, în mod sigur, toată lumea știa de existența femeii. Șoferul, domnișoara Reinders, Petzold. Un bărbat la vîrsta și poziția socială a lui

Martin, firește, trebuia să-i ofere ceva prietenei... mamei fiului lui. Fără cheltuieli, astfel de lucruri nu merg. Iar banii trebuiau, cumva, decontați, contabilizați, sub vreun titlu oarecare. M-am lăsat dusă de nas de Guldenburgi.

— Păi, draga mea Christine... tu ai fost credincioasa soție, mama model, respectuoasa noră, onorabila gazdă a scratelor, și cine știe cîte alte roluri de „bon ton" ai mai avut... Ai întins mese pentru douăzeci și patru de persoane, ai aranjat flori toată ziua, ai avut de toate, dar satisfacții nu prea multe. Și totuși, zîmbeai întotdeauna. Pînă dincolo de orice limită...

Christine s-a întors și s-a dus la telefon.

— Nu te aprinde ! a strigat Anne.

Prietena ei a ridicat receptorul.

— Domnișoară Reinders, comandați-mi un bilet pentru primul avion spre Viena. Pentru astăzi !

— Asta nu poți s-o faci, să te retragi ca și cum te-ai refugia ! i-a atras atenția Anne.

— Ba pot ! Nu uita : tu m-ai sfătuit să o fac, și încă mai demult. Cui îi lipsesc eu de aici ? Dragei mele Herta ? Lui Thomas ? Lui Evelyn ! Lui Max ?

— Copiilor tăi !

— Nane este în Anglia, la Sascha, iar cînd va reveni, se va descurca ea și fără mine. Voi pleca pentru două săptămîni la tata, să mă vindec de această familie, și să mă răfuiesc în mine cu amintirea lui Martin... eu, credincioasa lui soție !

Și-a privit îmbrăcămintea și a început să o smulgă de pe ea.

— Iar negrul, azi, l-am purtat pentru ultima oară... eu nerecunoscătoarea noră !

Anne a tresărit.

— Christine !

— Da, le desfid ! Nu mai am nevoie de ele.

Paul Deichmann, șeful editurii, a privit șocat la cartierul de vile și s-a îndoit de capacitatea de orientare a șoferului.

— După dumneata, de Angelis locuiește aici ?

— Da, șefule.

— Dar astea sînt case una și una ! De unde poate avea ea așa ceva ?

— Probabil este bine plătită de șeful ei.

Deichmann a tușit ușor și s-a lăsat pe spate, pe banchetă.

— Oricum, faci așa cum am discutat. Intri în casă și îi predai plicul primit de la mine. Apoi plecăm.

Ajunși la vilă, șoferul a coborît, s-a dus la intrare și a sunat. În mînă ținea, ca pe un buchet de flori, plicul cu cecul ce urma să acopere posibilele cheltuieli pentru operația lui Martin.

Cînd Carina a deschis, șoferul a făcut o plecăciune rigidă, prusacă, și i-a întins plicul.

— Vi-l trimite domnul Deichmann și vă urează toate cele bune !

Odată îndeplinit ordinul, șoferul s-a îndreptat țeapăn spre mașină, iar Carina de Angelis, care-l privea uluită, l-a zărit pe Deichmann pe canapeaua din spate. Dată fiind situația, el s-a văzut nevoit să coboare.

— N-am vrut să deranjez ! a spus.

— Dar nu mă deranjați deloc. Dacă n-aveți nimic împotrivă, mi-ar face plăcere să vă invit înăuntru ! Am nevoie de cineva cu care să mă sfătuiesc...

Deichmann a observat atent gardul, holul, salonul unde era un geamantan pe jumătate făcut. Într-un colț erau îngrămădite și cîteva jucării.

Carina a ridicat plicul deschis.

— Vă mulțumesc foarte mult... dar habar n-am cînd o să-i pot înapoia...

— Deocamdată să nu mai discutăm pe această temă.

Acum preocupați-vă de băiatul dumneavoastră ! Cum se mai simte ?

— Tot așa. Dar, după opinia medicilor, trebuie să mă bucur și de asta. Pînă nu i se agravează starea, mai sînt speranțe.

Deichmann a privit-o cercetător.

— Arătați obosită și hărțuită. Ați mîncat ceva azi ? Mă îndoiesc că da.

— N-am deloc poftă de mîncare. Ce să fac ?

— Păi, dragă de Angelis, pofta vine mîncînd. Ca editor, nu-s chiar rău, dar ca bucătar sînt mai bun ! Arată-mi unde este bucătăria ! Sper să găsesc ceva în frigider care să-ți placă.

Carina s-a simțit prost : șeful ei, conducătorul marii edituri, gătea în bucătăria ei.

— De ce o faceți ? a întrebat tulburată.

Bărbatul a rîs un pic, nesigur pe el.

— Ziariștii ăștia nu știu decît să întrebe ! Dumnezeule, de ce ? Păi banii mei au încăput pe mîini bune. De asta.

17.

De mai bine de o oră, Achim Lauritzen și Jan Balbeck stăteau aplecați asupra planurilor parcului industrial. Jan îi explica chiar atunci unele detalii :

— Mai sus de autostradă, pe partea dreaptă, vin clădirile administrative și cele ale magaziilor, centrala termică, stația de transformatoare electrice și crematoriul de gunoaie. Capacitatea de funcționare este măsurată pentru circa o sută de întreprinderi.

— Cît costă ?

— Pe mine nu asta mă interesează, ci cît plătim noi pe el. Din fiecare marcă pe care o investim aici, cel mult opt, eventual zece pfeningi, ne revin nouă. Guvernul ne dă credit fără dobînzi, iar pămîntul îl primim de la Guldenburgi.

— Gratuit, a precizat Lauritzen.

— Aproape cadou, a fost de acord Jan. Hai să mergem pînă acolo cu helicopterul, ca să privim terenul de sus!

În vreme ce partenerii de afaceri ieşeau din birou, Thomas Guldenburg se afla jos, în faţa clădirii-turn a Balbeck-ilor. S-a uitat la frontonul înalt şi a observat, la marginea terasei, rotorul helicopterului lucind în soare.

A intrat în holul de primire, trecînd prin marea uşă turnantă, dar a fost oprit de portar.

— La cine doriţi să mergeţi, vă rog?

— Am o întîlnire cu domnul Balbeck. Sînt contele Guldenburg.

— Vă anunţ imediat.

Dar Thomas a şi dispărut într-unul din lifturile din spate şi a apăsat pe butonul cel mai de sus, etajul directorial. Cînd a ieşit pe uşa cu deschidere automată, s-a trezit în faţa biroului lui Jan. Încăperea era goală. De la capătul culoarului, a auzit vocea inconfundabilă a cumnatului său şi s-a luat după ea. La capătul scărilor a văzut o tablă pe care erau desenate o săgeată cu vîrful în sus şi silueta unui helicopter, indicînd faptul că drumul duce la helicodromul de pe acoperiş. A urmat indicaţia şi a observat cum Lauritzen şi Balbeck, apăsînd pe un buton, au deschis o uşă culisantă şi au ieşit pe terasă. Jan a urcat în helicopter şi a făcut pregătirile de decolare. Motorul a început să urle. Lauritzen a dat să urce, şi tocmai atunci l-a observat pe Thomas.

— Tu ce cauţi aici?

Thomas a arătat spre balustradele ce înconjurau terasa:

— Vreau să văd dacă ştii să zbori şi fără helicopter!

— Nu mai face pe nebunul !

— Iar după tine, va veni și rîndul complicelui tău Balbeck.

Jan a sărit de pe scaunul pilotului și a strigat peste vacarmul rotoarelor ce se mișcau încet :

— Dacă zboară cineva de aici...

— Atunci el este acela ! Din castelul strămoșilor ! i-a încheiat Lauritzen ideea.

Thomas nu era prea bun cunoscător al boxului, dar mîna i-a pornit cu avînt, plasînd o formidabilă lovitură în mandibula cumnatului său, astfel încît acesta s-a îndoit în două și s-a lungit pe jos.

— Șterge-o, nu face aici pe durul ! i-a strigat Jan Balbeck. Ai pierdut partida, iar cu pumnul nu vei recîștiga nimic !

— Cel puțin să am parte de o plăcere, secătură ! Știi ce pățește jucătorul care este prins cu cărți măsluite ? Asta ! Și din nou pumnul și-a reluat cursa, nimerind în mandibula lui Jan.

Nici Jan nu era boxer profesionist, dar, fiind un sportiv antrenat, a rezistat loviturii și a răspuns tot cu lovituri de pumn. Thomas s-a dat înapoi, apoi s-a lungit pe beton.

Achim s-a ridicat chinuit și l-a lovit de cîteva ori cu piciorul pe cumnatul său. Thomas, gemînd, s-a rostogolit pînă la balustrada acoperișului, de unde nici nu s-a mai putut mișca de dureri.

Lauritzen și Balbeck s-au urcat în helicopter și s-au îndreptat spre nord.

A fost o pură întîmplare că Kitty Balbeck a ajuns chiar atunci pe terasă. Continua să-l caute pe Thomas și se gîndise că poate venise la Jan. Auzind motorul helicopterului o luase la goană pe scări, iar aici...

— Thomas !

A observat că bărbatul sîngerează, și-a smuls șalul și i-a tamponat cu el arcada spartă.

Thomas o privea mijindu-și ochii și, încet-încet, a început să înțeleagă ce se întîmplase.

— Lasă-mă !

— Ce-au făcut cu tine ?

— Lasă teatrul ! De altfel, știi bine : distinsa ta familie m-a împins la faliment !

— Thomas, te implor, crede-mă. N-am nici un amestec în toată afacerea asta !

Bărbatul s-a ridicat și s-a scuturat, ca un cîine.

— Desigur că n-ai nici o vină ! Dar i-ai lăsat să o facă !

— Te-am căutat în cer și pe pămînt, dar nu te-am găsit nicăieri. Am vrut să te avertizez.

— Aha, ai vrut să mă avertizezi... împotriva familiei tale... Pentru mine asta-i prea de tot, domnișoară Balbeck !

Aproape paralizată, Kitty a privit în urma lui, pînă cînd bărbatul a dispărut.

— Dar te iubesc, Thomas ! a strigat în urma lui.

Susanne von Guldenburg se întorsese din Anglia. Concursul de canotaj, în care fratele său, Sascha, membru al echipajului de opt plus unu ieșise învingător, pierduse din importanță pentru ea în momentul în care Sascha i-o prezentase pe Peggy, prietena lui, și îi comunicase apoi că în scurt timp se va transfera la Universitatea din Hamburg.

Lu Nane i-ar fi plăcut să prezinte celor de acasă, cît mai pe larg, mulțimea de noutăți, dar împrejurările i-au stat împotrivă. Mama se afla la Viena (după cum afirma Kröger, pentru cîteva zile), bunica Herta a ascultat-o plictisită, dar era vizibil că gîndurile îi zburau în altă

parte (aproape sigur la dreptul de moştenire al Guldenburgilor), Kurt Kröger nu primise cu prea mare interes noutăţile, iar Tobias schiţase o grimasă din care dedusese că aventurile ei din Anglia îl lăsau rece. Pentru el, singurul lucru important era că fata se afla din nou acasă, şi-l interesau doar trei lucruri : cîteva ore de fericită intimitate cu Nane, admiterea la Universitatea din Berlin şi apropiatele concursuri regionale de hipism.

Dar Nane, în drum spre grajd, i-a spulberat repede elanul erotic.

— Numai după cursa de cai. Atunci da !

— Atenţie, a promite e un lucru frumos !

— Dar numai dacă voi fi învingătoare, a spus fata.

— Iar dacă nu o să fii prima, o să-ţi plîngi amarul la pieptul meu...

O frînă bruscă de maşină a scîrţîit pe platoul din faţa castelului. Nane a privit prin uşa grajdului şi, văzîndu-l pe Thomas, i-a şoptit lui Tobias :

— Ăsta a încurcat-o !

— Automobilul ? a întrebat Tobias.

— Nu. Thomas. Ca unul peste care a trecut cilindrul compresorului. În mod sigur l-a convocat bunica. De azi-dimineaţă e în birou şi studiază registrele de afaceri. Mă duc puţin dincolo. O să trag cu urechea, să văd ce se întîmplă.

— Şi eu ? s-a văietat Tobias.

— Tu pregăteşte-te pentru Berlin !

Întîlnirea dintre contesa Herta şi nepotul ei preferat a avut loc într-o atmosferă mult mai îngheţată decît s-ar fi putut aştepta Thomas. Nici măcar nu s-au salutat.

— De ce porţi ochelarii de soare, dacă vrei să-mi vorbeşti ? l-a luat Herta în primire, de cum l-a văzut. E prea tare lumina aici ?

Nepotul şi-a scos, cu reţinere, ochelarii.

— Dacă-ţi plac mai mult aşa...

Contesa a văzut arcada spartă și pata violetă de pe pometul obrazului stîng.

— Ce s-a întîmplat ? Accident ?

— Așa ceva, dar se vindecă. Și-a repus ochelarii. Nu trecem la subiect ? Am declarat falimentul și, cred, te-ai simți fericită dacă aș dispărea din Guldenburg.

— Da. Aș fi încîntată, dacă ai dispărea o vreme ! Numai că asta nu rezolvă lucrurile. Ai declarat falimentul ! Ce-i mai rău însă este faptul că trebuie să mă căcțulesc în fața cumnatului tău, să-l rog să mă ajute.

— Achim ?

— Te-ai tîmpit ? ! Ai alt cumnat ?

— În acest caz, acest intrigant își va atinge, în sfîrșit, scopul. Achim Lauritzen va fi stăpînul Guldenburgului. De-ar ști tata, s-ar răsuci în mormînt. Și Christine ce spune ? Crezi că o să rabde să i-l vîri pe gît ?

Contesa Herta a bătut poruncitor cu bastonul în podea.

— Tu n-ai dreptul să critici pe nimeni, după toate cele pe care mi le-ai făcut ! În ceea ce o privește pe Christine, ea nu-i aici. Dacă ei nu-i pasă de nimic, pe mine trebuie să mă intereseze. A plecat, jignită, la Viena. După ea, potopul. Eu mă mențin pe poziție, dragă Thomas. Am fost crescută în spiritul sacrificiului și nu m-a molipsit, încă, zăpăceala acestei epoci de decadență.

Thomas s-a îndreptat spre șemineu și a luat de acolo fotografia înrămată a mamei lui.

— Tata a înșelat-o pe prima lui soție, după care, ani la rînd, a înșelat-o și pe Christine. Ea, firește, își imaginează că noi toți știam despre asta și o arătam, batjocoritori, cu degetul. Te mai miri că a lăsat totul și a plecat ?

Bătrîna nu s-a lăsat impresionată :

— Este un lucru aparte, Thomas dragă. Voi vă purtați cu toții la fel, dacă dați de necaz : vă lăsați păgubași, nu vă pasă de obligațiile voastre și așteptați niscaiva mi-

nuni ! Responsabilitatea, pentru voi, este un cuvînt străin ! Dar dacă se întîmplă ca eu să mă ocup de ceva, nu contează ce, imediat vă sumeţiţi şi protestaţi că bătrîna Herta îşi bagă nasul unde nu-i fierbe oala ! Şi te mai miri că-i dau o şansă lui Achim. Tu deja ţi-ai jucat-o pe a ta !

Thomas a mai încercat o dată să se apere.

— A fost o posibilitate minimă ! Tata m-a dezmoştenit...

Contesa Herta şi-a agitat bastonul ca pe un paloş.

— Eroare ! Presupun că ştia bine ce face. Succesele tale în afaceri, după moartea lui, o ilustrează !

— Pe toţi sfinţii, eu ştiu că douăzeci de milioane nu se pot pierde la joc fără a fi pedepsit ! Nici nu încere să scap de răspundere. Dar am nevoie de cîteva zile, să mă mai gîndesc: Trebuie să găsesc o modalitate de plată pe potriva acelor domni care m-au trişat, şi trebuie să o fac fără să intru în conflict cu legea.

— Cît timp îţi trebuie ?

— Nu ştiu. Ideile pe muchie de cuţit nu le pot găsi cu una, cu două... Dar ştiu că aici, la Guldenburg, în mod sigur, nu-mi va veni în minte nimic.

Bătrîna l-a privit şi a suspinat.

— Ah, Thomas, cînd o să-ţi vină odată mintea la cap ?

Thomas s-a apropiat şi i-a sărutat mîna.

— Sper că niciodată. Altfel ajung şi eu ca tata. La revedere. Şi nu-l lăsa pe Achim Lauritzen să vă tragă pe sfoară.

Contesa Herta s-a ridicat şi s-a apropiat de fereastră. A văzut cum Thomas s-a urcat în maşină şi a plecat. Convorbirea se încadrase în timpul stabilit. Îndată avea să apară Achim, şi ea îl va însărcina cu administrarea generală a afacerilor Guldenburg. Îşi punea problema cîtă libertate să-i acorde acelui om, la care Martin (în această privinţă, îi dădea dreptate lui Thomas) ar fi apelat doar

în ultimă instanţă sau poate chiar niciodată. Se îngrozea cînd se gîndea la viitorul Guldenburgilor.

A rămas dusă pe gînduri pînă cînd a apărut în faţa castelului maşina lui Lauritzen. Doamna Kröger a adus cafeaua, a aranjat o măsuţă şi a dispărut în momentul în care Achim şi-a făcut apariţia în salon.

Bărbatul s-a înclinat în faţa Hertei cu un zîmbet ipocrit. Se simţea stăpîn pe situaţie — cu fiecare pas făcut, Guldenburgul devenea proprietatea lui.

— Ei, dragă bunică, acum să intrăm, fără alte tertipuri, în miezul problemei ! Amîndoi ştim că trebuie să am mînă liberă, în totalitate, fiindcă numai aşa pot să vă ajut.

— E în ordine ! Dar pentru asta mi-ar plăcea să ştiu cum îţi imaginezi tu viitorul Guldenburgului.

Lauritzen a schiţat un gest plin de elan.

— Dacă are, într-adevăr, un viitor, numai ceva anume ne poate ajuta : să lichidăm tot ce nu-i rentabil, să procurăm bani pentru acoperirea datoriilor şi să găsim noi surse de venituri.

— Astea sînt doar cuvinte mari. Am crezut că ai un plan, o concepţie clară. Trebuie să le spun ceva, cît de cît, oamenilor noştri, lui Petzold şi lui Ambusch, dacă din nou le scot din cilindru, printr-un hocus-pocus, un administrator general, precum scamatorul un iepuraş.

— Eu nu sînt vrăjitor ! s-a încrîncenat Lauritzen. Am să înaintez un plan, dar acesta, natural, nu se poate întocmi de la o zi la alta. Totuşi, am o nelămurire : ce o să spună Christine cînd eu o să poruncesc aici ?

Contesa şi-a săltat puţin bastonul.

— La Guldenburg, eu poruncesc. Tu numai conduci afacerile, iar Christine nu va avea nimic de obiectat, ca atare nu se pune problema dacă te acceptă sau nu.

La plecare, Achim a mai aruncat o săgeată :

— Natural... numai conducător de afaceri ! Acum, cînd situaţia e aproape fără speranţă... Insist să primesc mai multă putere !

Dr. Petzold, administratorul, şi maistrul berar Ambusch, primind invitaţia neaşteptată a contesei Herta la discuţii, crezuseră că va fi vorba doar de o întrevedere obişnuită şi nu de lămurirea unor chestiuni esenţiale, deşi din partea contesei-mamă se puteau aştepta oricînd la surprize.

Prima punere la punct l-a vizat pe maistrul berar, atunci cînd Herta a anunţat că noua linie de îmbuteliere nu era necesară şi comanda făcută trebuia anulată.

— Scuzaţi-mă, contesă, dar asta nu o putem face. Noua linie este aproape gata şi peste patru săptămîni o şi instalăm. Dacă renunţăm o să rîdă toată lumea de noi.

— Eu n-am aprobat cumpărarea.

— Dar contele Thomas, da. Gîndiţi-vă, vă rog, că fără noua linie de îmbuteliere nu putem creşte vînzarea. Ori tocmai de aici se naşte cîştigul. Preparăm cu mult mai multă bere decît putem să îmbuteliem.. Ani în şir, am pus stavilă vîntului care ne umfla propriile noastre vele.

— Apropo de vînt şi vele... a intervenit Petzold. Această metaforă este valabilă şi pentru domeniu. Acele iniţiative pe care contele Martin, apoi contele Thomas le-au avut, n-au fost prea gospodăreşti, ca să mă exprim respectuos.

Bătrîna doamnă s-a avîntat la contraatac.

— Dumneata i-ai dat sfaturi stăpînului, sau mă înşel ? Eşti specialist, nu ?

— Contesă...

— Ştiu ce vrei să spui şi, întîmplător, îmi pot imagina că ai dreptate. Numai că situaţia s-a schimbat. Trebuie să aleg între bancă, pe de o parte, sau domeniu şi fabrica de bere, pe de alta. Am optat pentru banca Schulte, fiindcă fără ea nu putem păstra nici domeniul şi nici fabrica.

— Avem nevoie de o concepţie nouă, care să schimbe totul din temelii ! a apreciat Petzold.

— Îmi iei cuvîntul din gură. Deocamdată, domnul Lauritzen va avea controlul problemelor de afaceri. Vă rog să-i îndepliniți ordinele, iar pe mine să mă anunțați despre tot ce se întîmplă ! De ce vă uitați așa la mine ? Ce te-a îndîrjit, Ambusch ?

— Chiar domnul Lauritzen ? ! Am putea să ne descurcăm și fără astfel de administratori. Dacă...

— Un moment !, a strigat contesa Herta. Nu ai gîndit lucrurile pînă la capăt. Administratorii pot fi dați afară, dacă dau faliment. Nu aș renunța cu dragă inimă la dumneavoastră sau la domnul Petzold, în cazul cînd ați lua hotărîri nefaste pentru Guldenburg. Așa că n-ar fi înțelept dacă v-aș încărca cu o asemenea răspundere, domnule Ambusch !

Thomas se învîrtea prin magazinul surorii sale ca un cumpărător care nu reușește să se decidă. Se uita la modelele de îmbrăcăminte rafinată, de parcă cu greu și-ar fi putut imagina un trup de femeie drapat în ele.

— Cu ce te pot servi ? a întrebat bine dispusă, Evelyn. Apoi, observînd fața stîlcită, mascată de ochelari, a fratelui său, a adăugat :

— Ce sport practici mai nou ? Boxul ?

— Da.

— Dar, după cum văd, n-ai învins.

— Nu. Înfrîngeri pe toate planurile. Herta m-a concediat, sau eu mi-am dat demisia... Alege varianta care-ți convine. În afară de asta, vreau să-mi iau rămas bun de la tine. Trebuie să mă retrag undeva, să-mi pot alcătui un plan ca lumea pentru a-l distruge pe Balbeck și pe soțul tău.

— M-ar interesa cît de substanțială a fost partea lui Achim în această afacere.

— L-au cumpărat Balbeck-ii. Ca momeală, i-au servit posibilitatea de a face campania de reclamă a berii Balbeck. În schimb, el ne-a vîndut pe noi, adică propria-i familie. Tot ce a putut afla pe linie de afaceri, a raportat imediat Balbeck-ilor, și astfel au putut alcătui un plan foarte precis împotriva noastră. Atît a amețit-o pe domnișoara Reinders, pînă cînd aceasta, fără să-i bănuiască intențiile, i-a dezvăluit numele escrocului de Gesswein. Cu ajutorul acestuia mi-au pasat mie ponturile de bursă, care la început mi-au adus bani mulți, după care m-au ras complet. Iar eu, tîmpitul, mi-am dat seama prea tîrziu. Cred că nu te vei simți ofensată dacă am să-i sucesc gîtul bărbatului tău.

— Ai mînă liberă ! Și eu aș avea motive pentru asta. Unde vrei să pleci acum ?

— Înapoi, în Franța, pe Coasta de Azur. Dar pentru asta am nevoie de bani. Mi-ai putea împrumuta cîteva sute, pentru cheltuielile de drum ?

— Chiar nu mai ai nimic ?

— La Zürich, mai am ceva în cont. Pentru început o să-mi fie bun de capital.

Evelyn a deschis seiful și i-a înmînat o mie de mărci.

— Sper să-ți ajungă. Unde te pot căuta ?

Thomas și-a băgat banii în buzunar și a sărutat-o pe obraz.

— La Cannes. La Baptiste. În locul obișnuit. În cafeneaua lui, ca de obicei, îmi iau micul dejun.

18.

Fața lui Max von Guldenburg s-a luminat cînd a deschis ușa locuinței lui din Hamburg. Îl căuta o tînără fată. Era nerușinat de frumoasă și exact de tipul celor pe care le visează burlacii tinzînd spre șaizeci de ani. Luat prin

surprindere, Max uitase că e nebărbierit şi numai cu un halat de baie pe el.

Fata a zîmbit strengăreşte, ceea ce Max a luat-o ca pe un semn de bun augur. Deodată a auzit vocea nepotului său, Sascha, care l-a prăbuşit din al şaptelea cer.

— Hello, Max ! Ţi-o prezint pe prietena mea Peggy ! Vom merge la Guldenburg, dar am dorit să mă informez mai întîi de la tine cum stau lucrurile acolo. Dar, desigur... te poţi bărbieri şi îmbrăca.

Pentru Max, siguranţa nepotului era jenantă.

— Cît e ceasul ?

— Nu vreau să te sperii, a spus Sascha, dar acum, pentru cei mai mulţi hamburghezi, a trecut deja de prînz !

Max a dispărut în baie, pentru a-şi recîştiga înfăţişarea de domn binecrescut. Cînd a reapărut, s-a prezentat ceremonios lui Peggy.

— Dr. Max von Guldenburg, Mă bucur de cunoştinţă. Ce-i cu tine aici, Sascha ? Ai chiulit de la colegiu ?

— Sînt în vacanţă. Iar Peggy cîntă într-o formaţie engleză, care va prezenta programele la Musikhalle. Dar acum m-ai putea lămuri ce naiba se întîmplă acasă ? Mama este la Viena. Am vorbit cu ea la telefon şi am senzaţia că este dărîmată.

Max nu a reacţionat la întrebarea lui Sascha. S-a uitat pătrunzător la Peggy, şi din nou a făcut apel la farmecul lui de bărbat matur.

— Sînt sigur că dumneavoastră ne-aţi putea face o cafea excepţională. Am cunoscut cîndva o tînără englezoaică, care nu era nici pe jumătate atît de frumoasă ca dumneavoastră şi totuşi făcea o cafea acceptabilă. În bucătărie găsiţi toate cele necesare. Sînteţi un înger ! Vă mulţumesc anticipat.

Cînd fata a ieşit, a continuat întorcîndu-se spre nepotul său.:

— Nu cred că o interesează problemele familiei noastre. Aşadar, fii atent : Thomas a speculat la bursă şi a pierdut tot capitalul lichid al Guldenburgului, inclusiv participarea la bancă. Adică, faliment pe toată linia. Bunica ta l-a pus pe liber. Acum, Achim salvează ce mai poate fi salvat.

— Achim ? a sărit Sascha. Nu crezi că am şi eu un cuvînt de spus ? Mama şi cu mine...

— Caută să înţelegi ! Achim Lauritzen nu-mi este nici mie agreabil, dar e un bun om de afaceri. Şi acum Guldenburgul are o nevoie arzătoare de aşa ceva. Falimentul e în prag.

Sascha s-a aşezat uluit pe canapea.

— De asta a fugit mama la Viena ?

— Să fiu sincer, m-aş bucura dacă mama ta ţi-ar spune de ce a făcut-o.

— Unchiule Max, nu te lăsa rugat ! Spune-mi ce ştii ! De la mama aud numai aluzii ceţoase : „Voi reveni, numai cînd îmi voi clarifica unele lucruri." La cine se referă ? La Thomas ! La Achim ? La bunica ? La Nane ? La mine ? Mie nu-mi spuneţi chiar nimic ?

— E vorba despre Martin...

Lui Sascha i s-a pus un nod în gît.

— Papa ? ! Vorbeşte odată !

Max a încercat să-şi cumpănească vorbele :

— Cred că l-am cunoscut mai bine pe tatăl tău, decît oricare dintre voi. Nu a fost aşa cum l-au văzut ceilalţi membri ai familiei. Dincolo de personalitatea lui se ascundea un om obişnuit : avea şi lipsuri şi slăbiciuni. Aş zice, slăbiciuni omeneşti. A avut o amantă, aici, la Hamburg... De fapt, amantă este o expresie greşită. Cum din

această relație s-a născut un băiețel, care-i aproape de zece ani, iar relațiile n-au luat sfîrșit decît odată cu moartea tatălui tău, femeia îi este mai curînd o a doua soție decît amantă. Înțelegi ?

— Cine este femeia ?

— O binecunoscută ziaristă, Carina de Angelis.

— Zău ? ! Chiar de ea ducea lipsă ?

— E foarte frumoasă, o ființă din cale-afară de atrăgătoare.

— Știu, nene Max.

— Și din cîte pot aprecia, dragă Sascha, și tatăl tău a fost un om deosebit de atrăgător... unul după care întorceau capul femeile.

— Și, desigur, galant ! a ricanat Sascha.

— Cum să nu. Dar asta-i o trăsătură de familie. Acestea sînt, conte Alexander, noutățile de la Guldenburg. Cum te simți acum ? Îl condamni pe tatăl tău ?

— Nu, a fost viața lui, poate a avut și motive, și în plus, nici nu mai e printre noi. Nu-l pot măsura cu etalonul, nu-l pot condamna. Și tocmai de aceea cred că voi zbura pînă la Viena.

Sîmbătă dimineață, Anton Schulte aștepta surescitat vizita lui Achim Lauritzen, care-i fusese anunțată la telefon, cu puțin timp înainte, de contesa Herta. Ea îl mai anunțase că de acum înainte individul avea să conducă afacerile Guldenburgului. Enervarea șefului băncii a crescut și mai mult odată cu apariția lui Lauritzen, care, fără jenă, se comporta ca un partener egal.

— Sper că aveţi motive temeinice ca să mă vizitaţi la sfîrşit de săptămînă, s-a adresat Schulte, pe un ton acru.

— La telefon nu se pot aranja lucrurile, iar pînă luni nu pot aştepta. Ca şi dumneavoastră, de altfel.

— Vă înşelaţi ! Eu pot aştepta. Am văzut unii ca dumneata venind şi plecînd, dar eu am rămas tot aici.

Lauritzen îşi deschisese mapa şi tot cotrobăia prin ea.

— Nu a fost hotărîrea mea să scot Guldenburgul din faliment. Contesa Herta m-a *rugat;* cum desigur ştiţi ! I-a înmînat lui Schulte un dosar. Vă aduc o ofertă de la Balbeck, pe care urmează s-o acceptaţi. Este renumitul fir de pai de care te agăţi cînd apa îşi ajunge pînă la gît, altfel spus, cînd controlul financiar aşteaptă la uşă.

În timp ce citea, Schulte, trecîndu-şi mîna prin părul alb, murmura pasajele textului, ca pentru sine. În cele din urmă, a îngăimat :

— Treizeci de milioane ?

— Exact, domnule Schulte ! Treizeci de milioane. Atît apreciază Balbek participarea la banca dumneavoastră !

— Ce vă face pe dumneavoastră şi pe patronii dumneavoastră să presupuneţi că eu o să-mi dau acordul ? a întrebat Schulte lovind cu degetul arătător schiţa de contract. Cu aceasta, Guldenburg ar ajunge la cheremul lui Balbeck.

Lauritzen l-a contrazis energic :

— Contele Martin este mort ; cu vînzarea moşiei, cei din Guldenburg pot să-şi salveze cel puţin pielea. Şi dumneavoastră, domnule Schulte, ieşiţi cu faţă curată ! Primind un partener puternic, banca dumneavoastră nu se va mai afla la ananghie şi Guldenburgul va putea fi salvat prin parcul industrial.

— Asta nu ! Niciodată !...

— Uşurel, domnule Schulte ! Cred că ar trebui să mai cugetaţi. În mod cinstit, am dorit să vorbesc cu dumneavoastră înainte de a vorbi cu familia.

— Mulţumesc ! Şi acum plecaţi, vă rog !

Însă Lauritzen nu dădea nici un semn că ar fi intenţionat să plece. Îşi continua peroraţia pe acelaşi ton ironic.

— Ah, da, acum înţeleg ! Vreţi să fiţi singurul proprietar. „Banca Schulte" sună mai bine decît „Schulte & Co." În acest caz, planul meu de salvare a Guldenburgului este inoportun.

— Dispăreţi imediat, domnule Lauritzen !

Dar Achim se dovedea a fi imperturbabil.

— Recunoaşteţi că am dreptate ! Bunul şi vechiul prieten al familiei a aşteptat ca Guldenburgilor să li se termine oxigenul. Îmi sînteţi chiar simpatic ! De ce vă enervaţi ? Nu uitaţi : dacă vreţi să aveţi banca numai pentru dumneavoastră, atunci o să aveţi nevoie de mine. Vă urez o sîmbătă frumoasă, domnule Schulte !

Margot Balbeck amesteca fără chef salata de raci pe care i-o servise fata din casă. Kitty, în schimb, mînca cu o poftă deosebită.

— Ce planuri ai acum ? a întrebat-o Margot.

— Cum se face că te interesezi de mine aşa, deodată ? De obicei, nu-ţi pasă ce fac, ce simt sau ce gîndesc.

— Mă străduiesc să-ţi înţeleg sentimentele.

Kitty rontăia o bucată de pîine prăjită.

— Într-adevăr, te ţii de glume...

— Îmi permiţi totuşi, să te întreb ce ai de gînd ? a întrebat-o din nou Margot, neintimidată de tonul fiicei sale.

— Îl voi căuta...

— Pe Guldenburg ?

— Exact !

— Asta numai şi numai ca să-mi faci în ciudă !

Kitty s-a ridicat enervată.

— Mamă, lumea nu trebuie să se-nvîrtească numai în jurul tău... Îl iubesc pe Thomas ! Să-ţi fie clar ! O să-l caut şi o să-l găsesc, chiar dacă te-ai da peste cap şi oricîte hăţe în roate mi-ai pune...

— Şi, mă rog, unde-ţi începi căutările ?

— Undeva, pe la Nisa sau Cannes. Am primit de la sora lui, Evelyn, o adresă. O să poţi consulta din cînd în cînd extrasele mele de cont şi atunci o să ştii unde mă găsesc.

Kitty s-a îndepărtat fără să salute, trecînd prin faţa lui Jan, care tocmai apăruse. După seria de uşi trîntite, doamna Balbeck s-a convins că fiica ei părăsise casa.

— Iarăşi a cuprins-o nebunia ? a întrebat Jan.

— Ce-ai făcut cu Thomas Guldenburg ?

— Cum, ce-am făcut cu el ? Îmi permiţi să-ţi amintesc că a fost ideea ta...

— Kitty mi-a povestit că l-ai bătut. Asta n-a fost ideea mea şi, de altfel, nu era în program.

— Aşa s-a întîmplat...

— Să vezi şi să nu crezi. S-a întîmplat ca domnii Balbeck şi Lauritzen au bătut măr un concurent. Un gest

într-adevăr elegant. Iar acum Kitty aleargă plîngînd după el. Asta-i tot ce-ai realizat.

Jan şi-a turnat un pahar cu vin şi a zîmbit ironic :

— Şi pentru asta îţi faci griji ? ! Kitty nu se dă în vînt după cei înfrînţi, se plictiseşte urgent de ei. O vreme o să alerge după el, apoi va renunţa. Fii sigură de asta !

— Dragul meu, nu te pricepi la femei ! Lucrurile stau exact invers. Tipii victorioşi sînt şi plicticoşi de moarte. Pentru noi femeile, cei înfrînţi sînt periculoşi, pentru că au nevoie de noi. Şi în această situaţie nu putem spune nu.

La aceste cuvinte, a fost rîndul lui Jan să schimbe subiectul.

— Acest Offenbach din guvernul landului a spus „nu" de îndată ce a aflat de construirea cîtorva uzine chimice în parcul industrial plănuit. După el, localnicii vor protesta cu siguranţă.

— Partidului său trebuie să-i fie indiferent acest lucru. În ultimă instanţă nu numai industria chimică poluează. Nu există industrie curată.

— Şi atunci ? Nu observi că ţine palma întinsă ? Vrea bani şi dacă-i vom da, atunci nu va mai avea nici un fel de obiecţii.

Margot Balbeck s-a scuturat îngrozită.

— Nu vreau să mă amesteci în treaba asta ! Ne riscăm poziţia dacă se află. De asemenea şi Offenbach.

— Nimeni nu e sfînt pe lumea asta. Pun pariu că individul a supt şi de la bătrînul Guldenburg. O să-i fixez o întîlnire. Pot să mă comport ca şi cum tu n-ai şti nimic.

— Tratezi lucrurile cu prea multă uşurinţă. Eu nu ştiu nimic despre ce tot plănuieşte Lauritzen ăsta al tău, în afară de bătăi. La ce rezultat a ajuns cu Schulte, cu Guldenburgii ?

— Mamă, dar nu poate să facă minuni... Trebuie să ai puţină răbdare !

— Păcat ! După cum îi judec eu activitatea, ar fi fost de dorit să le facă.

Sascha şi Peggy ajunseseră la Guldenburg cu puţin timp înainte de începerea concursului de călărie. Mergînd spre grajduri, băiatul a zărit-o pe Nane într-unul din ele, şeşălîndu-şi calul. Cînd privirile celor doi fraţi s-au întîlnit, amîndoi au avut acelaşi sentiment : ştiau exact tot ce se întîmplase.

— Ai telefonat la Viena ? l-a întrebat Nane.

— Da...

— Şi ? Ai vorbit cu mama ?

— De vorbit, am vorbit, dar n-am aflat nimic de la ea, ci de la unchiul Max.

— Să mă duc iar să vă fac o cafea ? a întrebat Peggy rîzînd.

De-abia în acea clipă Nane a sesizat prezenţa tinerei englezoaice :

— Vai, Peggy, scuză-mă... Nu mi-am dat seama ! Ce bine că ai venit şi tu ! Dar ce e cu cafeaua ? La aceste cuvinte pe Sascha l-a pufnit rîsul, iar Nane a privit-o uimită pe cealaltă : — De ce vrei s-o faci tu ? Aici e specialitatea doamnei Kröger.

— Cînd am fost la unchiul Max, dînsul m-a trimis la bucătărie să prepar o cafea, fiindcă dorea să-l informeze pe Sascha despre ultimele noutăţi ale familiei... Acum nu vă jenaţi de mine ! Aveţi cumva în castel vreo cameră

de tortură sau ceva subterane, cu schelete și fantome, pe care le-aș putea vizita ?

— Îmi pare rău, Peggy. Nu-ți pot satisface dorințele : camera de tortură este spațiul frigorific, iar fostele subterane găzduiesc centrala termică. Totuși, putem să-ți arătăm camera ta.

— E și vreo stafie ? a întrebat Peggy, încercînd să pară serioasă.

Sascha a privit rapid împrejur, ca să se asigure că nu-l va auzi nimeni :

— Da. Contesa Herta, care locuiește în propriul ei castel !

— Ești răutăcios ! strigă Nane. Dacă bunica ar ști cum vorbești de ea !

După ce au condus-o pe Peggy în cameră, Nane l-a tras deoparte pe Sascha :

— Tu cunoști povestea de la unchiul Max. Eu am tras cu urechea la discuția dintre Thomas și bunica. Știu tot ! Îmi venea să urlu, dar n-am vrut să-i fac tatei această plăcere. Totdeauna am crezut că el și mama se iubesc. Pentru mine, ei formau o pereche ideală.

— Se pare că tatăl nostru a păstrat cea mai mare discreție asupra acestei relații. Știi cum a denumit-o unchiul Max pe femeia aceea ? „Soția a doua" ! Și rezultatul acestei relații este foarte interesant. Avem un frate. Puștiul trebuie să aibă cam zece ani.

Pentru Nane, situația nu era chiar atît de simplă :

— Și mama știe despre asta ? Eu, în locul ei, aș înnebuni.

— Bineînțeles că știe. Altfel n-ar fi plecat așa, pe nepusă masă, la tatăl ei. Dar dacă tot îmi ceri părerea,

găsesc că această comportare a ei e destul de stupidă. Nu schimbă nimic...

Nane intuia mai bine situaţia :

— O înţeleg. Vrea să ia o anumită hotărîre...

— Dar cum ? Discutînd cu bunicul ? Mă faci să rîd. I-am spus unchiului Max că o să plec la Viena. Dacă ea nu ştie clar ce vrea să facă, va trebui să ne obişnuim cu ideea de a ne descurca singuri. Cel mai bine să începi de acum : sus pe cal ! Arată lumii ce poţi !

În trap uşor, fata a călărit spre ceilalţi participanţi la concurs, care îşi plimbau caii în spatele unei tribune de lemn. Fanioanele şi steagurile fluturau. Chioşcurile cu bere şi cîrnaţi fuseseră asaltate de spectatori, care nu vedeau în acest concurs regional o manifestare sportivă, ci mai curînd o posibilitate de a se ospăta în voie. La unele standuri se ofereau echipamente de călărie, obiecte de uz casnic, unelte şi dulciuri.

Pe terenul pentru cursa cu obstacole, ofiţerii ce se ocupaseră de organizare alergau de colo-colo. Fotografii se postaseră la obstacolul dublu şi la rivieră, sperînd ca în acele locuri să prindă pe peliculă cele mai spectaculoase imagini. Un sanitar şi un poliţist local încercau să-şi alunge plictiseala făcînd diferite pariuri ; prin difuzoare se auzea din cînd în cînd, o voce răguşită care anunţa clasamentul; se transmiteau muzică şi spoturi publicitare ale firmelor care sponsorizaseră turneul. Copiii ţipau, cîinii lătrau, cineva de la chioşcul cu bere rîdea strident.

Lîngă băncile arbitrilor, pe o masă acoperită cu o broderie albă, erau înşirate, unul lîngă altul, premiile strălucitoare ale viitorilor cîştigători — cupe, pahare şi pocale argintate, medalii şi decoraţii.

Contesa Herta a coborît din maşină şi, ca în fiecare an, a renunţat la locul ei din tribuna oficială. Kröger i-a adus un scaun pliant comod, aşezîndu-i-l la umbră.

După vreo oră, a apărut și unchiul Max. A cercetat cu atenție spectatorii și s-a strecurat printre rînduri către șoferul Kröger. Cînd a ajuns în spatele lui l-a bătut pe umăr :

— Ai timp o clipă ?

Kröger a exclamat bucuros :

— O, contele Max ! Pentru dumneavoastră, întotdeauna. Ce vreme minunată pentru călărie ! Oare micuța noastră va cîștiga, ce credeți ?

— Și dacă nu cîștigă, nu-i nici o nenorocire ! Este, totuși, primul ei concurs. Acum, despre altceva e vorba. Fiți atît de bun să facem cîțiva pași împreună. Am cîteva scurte întrebări să vă pun.

— Ce vă interesează ?

După ce nu mai puteau fi auziți, contele Max a spus :

— O cunoașteți pe Carina de Angelis...

— „Cunoscut" e prea mult spus. Am fost la ea, din cînd în cînd.

— Bine, oricum ar fi... Este adevărat că această doamnă i-a făcut o vizită mamei mele ?

— Așa este. Și contesa Herta a gonit-o. Nici măcar n-a vrut să asculte ce probleme o frămîntau pe doamna de Angelis.

Unchiul Max a privit în direcția primului concurent, care începuse să treacă peste obstacole.

— Are nevoie de bani, nu-i așa ?

— Da, pentru că Martin — așa-l cheamă pe fiul contelui Martin — trebuie să fie operat în America. Săptămîna viitoare. Costă al dracului de scump și ea n-are acești bani. De ce credeți că a venit doamna de Angelis la Guldenburg ? E din cale-afară de disperată și dorea s-o roage pe mama dumneavoastră să-i acorde un sprijin financiar.

Nu e săracă, dar oricum, nu poate face rost de un sfert de milion. Băiatul are o breșă în peretele despărțitor al inimii și o deficiență de valvă. Acum se află într-o clinică universitară... Cred că familia s-a purtat urît cu această femeie...

— Numai contesa-mamă ?

— Nu, și contesa Christine.

— Asta înseamnă că doamna de Angelis a fost și la cumnata mea.

— Nu, eu i-am spus contesei, dar ea și-a ieșit din fire. Presupun că asta a determinat-o să plece în călătorie la Viena.

— Uimitor ! a murmurat unchiul Max, dar remarca lui nu viza comportarea doamnelor Guldenburg, ci familia „ilegală" a fratelui său Martin.

Contele Max a dat un ocol manejului, în căutarea contesei Herta pentru a-i povesti neîntîrziat noutățile auzite de la Kröger. A găsit-o la umbra unui copac, stînd pe un scaun și sprijinindu-se în nelipsitul baston.

— Max, ce faci aici ? a strigat ea văzîndu-l.

— Ce să fac, mamă ?

— Vrei să-ți vezi nepoata învingînd ?

— Ai ghicit. Și asta, înainte de a pleca la o conferință în America.

— Să nu-mi spui că trebuie să predai...

— Exact, la Universitatea din Berkeley. Asta îmi va lua două zile. În continuare, voi merge pentru cîteva zile pe Coasta de Est.

— Încă o conferință ?

Max își căuta cuvintele potrivite pentru a-și continua minciuna. Pînă la urmă n-a reușit și s-a resemnat cu adevărul.

— N-am nici o conferință. Vreau să mă îngrijesc puțin de băiat, deoarece cred că cineva din familie ar trebui s-o facă.

Simțind cum i se urcă sîngele la cap, ea a strîns bastonul mai puternic.

— Care băiat ?

— Băiatul lui Martin. Cum vezi *tu* situația, asta te privește. Eu, însă, nu pot să-ți împărtășesc ideile, nu pot să procedez ca și cînd el n-ar exista. În afară de aceasta, mă tem că nu va mai trăi mult timp.

— Ai putea să te exprimi ceva mai clar, Max !

— Fiul lui Martin e bolnav grav și trebuie operat în America. O operație foarte scumpă și plină de riscuri.

— Și eu de ce nu știu nimic despre asta ?

— Bună întrebare, mamă ! Carina de Angelis a fost la tine, dar tu n-ai ascultat-o, ci ai trimis-o la plimbare. Foarte simplu... Te-a jignit, cumva ?

Fața Hertei se schimbase — contesa era șocată de cele auzite.

— M-am gîndit că vrea să mă șantajeze. O, Doamne !

— Bine că-l evoci pe Dumnezeu. Niciodată nu-i prea tîrziu să te rogi...

În mod neașteptat, chiar după o poticnire, Susanne von Guldenburg cîștigase turneul de călărie al landului. Familia era mîndră, dar și emoționată în același timp. Nane își admira premiul, simțindu-se puțin cam stînjenită. Wolfgang von Stacken, care se dădea drept antrenorul lui Nane, vrusese să pună sechestru pe ea, dar privirea fetei era îndreptată fără nici un dubiu asupra lui Tobias, fapt ce îl enervase cumplit pe Stacken. Nu-i rămăsese altceva decît să schițeze un salut cu mîna ridicată.

După festivitatea de premiere, cînd primarul îi înmînase cupa de argint, Nane s-a retras, vrînd să hoinărească cu Tobias pe la grajduri.

— Nu te-am felicitat cum trebuie pentru victorie ! a spus băiatul.

— Ba da. Cînd am plecat de-acolo...

— Am zis : *cum trebuie.*

— Atunci trebuie să recuperezi imediat, a pretins ea închizînd ochii, aidoma unei pisici care vrea să fie mîngîiată.

Tobias a cuprins-o în braţe şi a sărutat-o îndelung, cu pasiune, pînă cînd fata s-a rezemat de el, respirînd din greu :

— Există sărutări la care să mai şi poţi respira ?

— Trebuie să ne dăm silinţa să învăţăm ! a spus el şi a luat-o de la început.

Apoi, căţărîndu-se peste gard, au alergat plini de voie bună pe păşune, spre pădure, aŭ glumit pe seama luminii lunii, care tocmai apăruse pe cer şi a umbrei sale lungi, ce aducea cu o fantomă.

— Am putea să ne aşezăm, a propus Tobias.

Nane a privit împrejur.

— Unde ? Chiar aici ? Atunci luna o să vadă într-adevăr totul !

— Ce ai de gînd ? a întrebat el, făcînd pe naivul.

— Vreau să mă simt protejată...

Nu ştia exact ce anume dorea Nane şi de aceea i-a cedat iniţiativa, mergînd în urma ei. Cînd s-a aşezat pe iarbă şi şi-a înconjurat genunchii cu braţele, atunci şi-a dat seama că acel loc nu se deosebea cu nimic de cel pe care-l propusese mai înainte.

Nane a privit gînditoare spre lună și a șoptit :

— Această zi n-o voi uita toată viața ! De ce nu te așezi lîngă mine ? Hai, vino !

Tobias nu se lăsă prea mult rugat. O cuprinse cu gingășie în brațe, sărutîndu-i tîmplele, urechile și gîtul arcuit.

— Ar fi fost frumos, dacă tata m-ar fi văzut cum am călărit... S-ar fi bucurat nespus. Și maică-mea ar fi fost foarte fericită. Totdeauna erau aici, iar acum, dintr-o dată, am rămas singură. Dar dacă mă gîndesc bine, tatălui meu îi păsa numai de el însuși, iar mama se complăcea în roluri care nu i se potriveau. Tata nu se va mai întoarce niciodată, iar mama a plecat la Viena, din anumite motive. Eu sînt singură, dar sînt liberă, înțelegi asta ?

El a înțeles-o exact, cu mintea și dorința unui tînăr de douăzeci de ani. S-a simțit apărătorul fetei, dar cînd Nane s-a lipit de el, dorința lui de a o proteja s-a transformat în setea de a o cuceri. Nane și-a împletit brațele în jurul gîtului lui, l-a sărutat și l-a tras încet, spre ea, în iarbă. Totul se contopea într-un sărut infinit, apoi buzele lui au simțit durerea mușcăturii și, astfel, apropierea prietenoasă s-a transformat într-o pătimașă pasiune, dezlănțuită sub razele lunii...

19.

Nu se putea spune în mod cert ce-l determinase pe contele Max s-o sune pe Carina de Angelis. Poate încercarea de a dovedi că nu toți membrii familiei Guldenburg erau din același aluat. Sau, poate, se simțea ca un ultim cavaler al acestui neam ?

Acest telefon putea însemna orice, dar în primul rînd s-a dovedit a fi un fel de vizieră lăsată, pentru a-l proteja de orice atacuri posibile.

Cînd Carina răspunsese şi el se prezentase, femeia păstrase o clipă de tăcere. Apoi îşi revenise.

— Pe moment, am avut senzaţia c-ar fi el... De ce vreţi să-mi vorbiţi ?

— De-abia astăzi am aflat de la şoferul lui Martin că băiatul este bolnav.

— Pe contesa Guldenburg n-a interesat-o acest lucru. De ce v-ar interesa pe dumneavoastră ?

— Pentru că vreau să vă ajut. Într-adevăr, eu nu m-am înţeles prea bine cu fratele meu, dar presupun că şi el ar fi făcut acelaşi lucru pentru mine...

— Cu siguranţă că n-ar fi făcut asta pentru dumneavoastră ! a răspuns Carina distantă. Martin nu prea vă simpatiza... Cu toate acestea, oferta dumneavoastră mă onorează şi vă mulţumesc, dar, din păcate, veniţi prea tîrziu ! Editorul meu mi-a procurat banii pentru operaţia din America. Am aşteptat să se elibereze un loc în clinică. Plecăm săptămîna viitoare.

— Pot să vă fiu de ajutor într-un fel oarecare ? Mă voi afla în aceeaşi perioadă pe Coasta de Est.

— Sînt obişnuită să mă descurc şi singură ! Încă o dată, multe mulţumiri !

Ea a închis şi Max a privit consternat receptorul, ca şi cum ar fi ţinut în mînă o broască rîioasă.

Între timp, Sascha o mîhnise nespus pe prietena lui cumpărîndu-şi biletul spre Viena chiar în ziua concertului formaţiei lui Peggy. Ea nu-i putea înţelege graba.

— Nu înţelegi că vreau să te am lîngă mine la prima mea apariţie pe scenă aici, în Germania ? îi spusese fata cu lacrimi în ochi.

— Nu se poate... îmi pare rău ! E mai important să ajung urgent la Viena !

Peggy însă făcea parte din categoria acelor tinere cu personalitate, care nu acceptă în nici un chip ca iubiții lor să le aşeze pe aceeaşi balanţă cu mamele. Din acest motiv, nu putea fi de acord cu ideea lui Sascha : „întîi mama şi după aceea eu". Aşadar, amîndoi plecaseră spre aeroportul din Hamburg îmbufnaţi şi taciturni.

De-abia cînd Kurt Kröger a oprit în faţa portalului hotelului „Bellevue" şi Peggy a coborît, după ce îl salutase morocănoasă pe Sascha, acesta şi-a regăsit glasul :

— Îmi permiteţi să vă întreb ceva, domnule Kröger ? Ce părere aveţi despre situaţia de-acasă ?

— Trebuie să răspund neapărat ?

— Nu vă pot sili...

— Consider situaţia... cam încurcată.

— Răspunsul este, într-adevăr, foarte diplomatic, domnule Kröger. Să presupunem că dumneavoastră ar trebui să decideţi cine să conducă Guldenburgul. Pe cine aţi propune ?

— Pe mama dumneavoastră, firește !

— Dar ea n-are nici cea mai mică idee despre afaceri şi agricultură !

— Da, aşa e, dar în schimb are o minte sănătoasă şi inimă bună. Mă gîndesc că se poate atinge succesul chiar şi fără să fii viclean şi lipsit de scrupule...

— Şi credeţi că salariaţii noştri ar recunoaşte o conducere care se bazează numai pe inimă bună şi pe minte sănătoasă ?

— Desigur. Pentru sfaturi profesionale există oameni competenţi : Ambusch şi Petzold. Ca şi înainte !... Domnişoara englezoaică mi-a dat două bilete pentru reprezen-

ție. Cînd i-am luat cele două geamantane din mașină... a schimbat Kröger subiectul.

— Ei, minunat ! Dați-le lui Tobias și Nane. Lor le place o astfel de muzică...

— Cînd pleacă avionul ?

— La zece și jumătate. Ajungem la timp, domnule Kröger.

Achim Lauritzen ajunsese la castelul Guldenburg cu o jumătate de oră întîrziere. Agale, s-a îndreptat spre clădirea administrației și a deschis ușa camerei în care se afla domnișoara Reinders.

— Bună ziua, domnule Lauritzen. Dînșii v-au așteptat mult timp... au început fără dumneavoastră. Contesa Herta...

— Fără mine, aici nu începe nimic ! Ar fi bine ca fiecare să aibă asta în vedere !

A înaintat spre camera în care se ținea consiliul și a ascultat la ușă, înainte de a o deschide. La o masă mare ședeau Ambusch, dr. Petzold și contesa Herta. Ea l-a măsurat cu răceală pe Lauritzen :

— Sper că această apariție tardivă să nu fie tipică pentru felul dumitale de a conduce afacerile !

— Mai am și altă profesie ! i-a răspuns el morocănos. Or să fie niște schimbări. Schimbări radicale ca urmare a bilanțului mizerabil. Cu domnii Ambusch și Petzold n-am deocamdată nimic de discutat. Ce trebuie să spun mi se pare a fi potrivit numai pentru o discuție între patru ochi cu dumneavoastră, contesă Herta ! Vă rog domnilor !

Cei doi au părăsit încăperea fără să-l învrednicească pe Lauritzen măcar cu o privire.

— Nu te poți purta astfel cu cameraii ! l-a dojenit bătrîna doamnă. Lucrează de mulți ani pentru noi !

— Ei, asta-i acum ! Trebuie să-l concediem pe Ambusch imediat. E prea scump ! Guldenburg cheltuiește la fiecare sticlă de bere cu patru pfeningi în plus. Ambusch are dreptate : o nouă instalație ar mări într-adevăr producția, dar cine finanțează această instalație ?

— Schulte !

— Schulte vă lasă baltă ! Balbeck i-a oferit să preia, pentru treizeci de milioane, cota de participare Guldenburg la bancă. Este cu zece milioane mai mult decît valorează ! Ce mai aveți de zis ?

— Schulte nu va permite aceasta ! a strigat revoltată contesa Herta, și adăugînd : A refuzat, nu-i așa ?

— Da, dar nu ca să vă ajute, ci pentru că nu are ce oferi sau nu vrea să-i ofere lui Balbeck. Întrucît Guldenburg nu poate plăti datoriile lui Thomas, n-are de ales. Sau dumneata pierzi totul : fabrica de bere, herghelia și banca. Cu ceea ce rămîne, nu poți nici măcar să încălzești castelul.

Contesa Christine se duse la aeroport să-și întîmpine fiul. Zveltă, îmbrăcată cu mult gust, avînd o nouă coafură, se simțea cam stingherită în sala de așteptare. Sascha o văzuse imediat și constatase că mama lui arăta minunat : odihnită, întinerită, optimistă, mai liberă. Toate astea să fi fost doar rezultatul zilelor petrecute la bunicul ?

— Un asemenea ten îl întîlnești doar la fete ! o complimentă Sascha îmbrățișînd-o.

— Mă bucur c-ai venit ! Însă doresc să știu ce te aduce. Doar nu...

— Atunci, hai să bem o cafea ! Nu e cazul ca bunicul să ducă grija treburilor noastre.

Ea l-a privit speriată.

— S-a întîmplat ceva ?

— Nu, încă nu, făcînd abstracție de faptul că bunica l-a pus pe liber pe dragul ei Thomas...

— Cum așa ? !

Sascha n-a răspuns, ci a făcut semn unui taxi, care i-a dus pînă în centrul orașului. De-abia la o măsuță, la Cafeneaua Demel, a reluat discuția :

— Habar n-am ce-ai făcut la castel și cu ce te-ai ocupat în ultima vreme. Nu pot să judec nimic, deoarece mă aflam în Anglia. Dar din întrebările tale deduc totul ; se pare că ți-ai dat silința să scapi de orice răspundere...

— Sascha, te rog !

Dar băiatul a continuat :

— Tata nu te-a inițiat în afaceri, te-a ținut departe de toate. De una singură, n-ai putut face nimic. Acum te consideri jignită pentru că tata te-a înșelat...

— Sascha ! a țipat Christine, gata să izbucnească în plîns.

— Nu e cazul să mă certi, nu mai sînt copil ! O femeie, la vîrsta ta, nu se poate închide în sine ca o mimoză, numai pentru că fostul ei soț avea o amantă. Uită asta ! Trebuie să începi viața din nou ! Nu aici, la Viena, ci la Guldenburg. Ai permis să ți se ia totul, întîi de bunica Herta, de Thomas și acum de acest Achim Lauritzen, care dorește și el o bucată cît mai mare din prăjitură. Acest om nu are gînduri curate... Vino acasă !

O clipă, Christine a șovăit între datoria pe care o avea, de care îi amintise fiul ei, și libertatea și liniștea sufletească după care tînjea atît de mult. Apoi, s-a hotărît :

— Aici înseamnă pentru mine acasă, aici am prieteni. Dincolo nu cred c-o să pot să mă încred din nou în oameni. Toți au știut : Kröger îl conducea la ea, Petzold iscălea lunar cecuri și Reinders înregistra totul în contul publici-

tăţii. Bunica a participat şi ea la minciună, iar Max a locuit în apropierea acestei femei.

Sascha a bătut prevenitor cu degetul în masă.

— Să fim atenţi ca nu cumva asta să devină ideea ta fixă, contesă Christine ! Ai renunţat la îmbrăcămintea de doliu după cum văd. Atunci poţi să începi prin a uita totul. Cum ar fi ? Am putea începe împreună. Termin cu studiul...

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Tatălui tău i-a părut rău toată viaţa că n-a studiat...

— Ah, din nou *el* e modelul ! Nu mamă, situaţia este acum complet alta. Fiecare a crezut că Thomas, fiind cel mai mare dintre fii, va rămîne singurul moştenitor şi de aceea am început studiul, aşa cum stă scris în statutul familiei. Dar Thomas n-a moştenit şi, în afară de asta, planurile lui au eşuat. N-am de gînd să-l las pe Achim Lauritzen să-şi facă de cap la Guldenburg. El administrează pentru propriul lui buzunar, iar pe Evelyn o ţine doar ca legitimaţie de intrare.

— Guldenburg, mereu Guldenburg ! a strigat Christine dînd din cap.

— Nu aşa tare, mamă ! Ne aud toţi !

Ea a continuat pe un ton mai scăzut.

— Să facă ce vor ! Eu n-am fost niciodată întrebată. Pentru bunica, eu am însemnat garnitura a doua, iar pentru Martin am fost întotdeauna doar pe planul doi.

— Nu poţi face răspunzător tot Guldenburgul pentru eşecul tău ! a contrazis-o Sascha. Şi tu ai avut contribuţia ta...

— Hai termină odată ! Cum vorbeşti cu mine ? Eu m-am sacrificat pentru toţi, toţi aţi contat pe mine, pentru toţi...

— Draga mea, tu ai fost mama ideală și doamna casei. Dar nu ți-ai exprimat niciodată părerea. Ți-ai trăit viața alături de un om care timp de zece ani a avut o relație extraconjugală, dar n-ai observat nimic. Sau ți-a fost teamă să observi, deoarece atunci s-ar fi prăbușit lumea ta luminoasă...

Fața Christinei se înroșise de mînie, dar și de rușine. Privea fix în ceașca ei, gata să sară în sus și să fugă pe stradă.

— Nu se vorbește așa cu o mamă! a șoptit ea.

— Cineva trebuie să te scuture... Și un fiu matur este chiar persoana indicată, a dojenit-o Sascha, zîmbindu-i apoi încurajator. Dă cel puțin din cap, dacă nu vrei să spui „da"!

Christine a încuviințat din cap. Aprobase, în sinea ei, totul. Sascha s-a bucurat:

— Ei, vezi?! Trebuie să te întorci la Guldenburg! Noi amîndoi vom fi în stare să descurcăm ițele. Altfel pierdem totul! Tata m-a desemnat ca moștenitor, te rog să nu uiți asta! Iar dacă vrei neapărat să studiez mai departe, atunci va trebui să iei toate afacerile în mîinile tale. Ai încredere în tine! Spune ceva!

Christine a mai înclinat încă o dată capul, încă nehotărîtă.

— Deci, da!

Ea a confirmat din nou.

Sascha a îmbrățișat-o tandru, iar ea, în sfîrșit, a rostit buimăcită:

— Atunci nu e totul pierdut!

Plin de elan, el a sărutat-o fericit. Cei prezenți la Cafeneaua Demel se minunau văzînd cum tînărul acela străin-

gea la piept o femeie nespus de frumoasă, dar care îi putea fi mamă...

— De altfel, nu te surprinde nimic la mine ? a întrebat ea, cu răsuflarea tăiată.

Sascha a privit-o cu atenție. Întrucît obișnuia să folosească un machiaj simplu, nu găsea nimic neobișnuit la ea. Și nici coafura nu și-o schimbase.

— Ți-am mai spus : nu mai porți doliu. De fapt, negrul nici nu-ți stătea bine...

20.

Tobias Kröger aștepta în fața gimnaziului. Își dăduse întîlnire cu Nane și era nerăbdător să apară mai repede : îi pregătise o surpriză și era sigur că fata o va gusta din plin. Cînd Nane a ieșit, a întîmpinat-o, s-au sărutat și au pornit. După cîțiva pași, însă, fata a simțit că ceva nu era în regulă. Tobias devenise agitat deoarece ea nu observase nimic deosebit în fața porții liceului.

— De ce ești așa nervos ? l-a întrebat. Mă privești mereu pe furiș. Ce e ?

Tobias s-a arătat profund decepționat.

— N-ai observat nimic ?

— Ce ? a întrebat Nane, ușor speriată. Nici un bănuia la ce se referea Tobias.

— Mașina !

— Care mașină ?

Era foarte mîndru în sinea lui de achiziție : un vechi Volkswagen, un gîndăcel, parcat la marginea străzii, a cărui caroserie fusese lăcuită de mai multe ori, în timp

ce ambele aripi din față erau vopsite cu grund și probabil că fuseseră montate de curînd.

Nane a privit-o sceptică și fără prea mare entuziasm.

— De unde ai luat chestia asta ?

— Ei bine, de la o benzinărie...

— Și spune-mi, te rog, cît te-a costat ?

— O mie două sute. Jumătate am și achitat-o. Are un radio de primă clasă, un casetofon și patru difuzoare.

El și-a imitat tatăl, deschizînd supus ușa și ajutînd-o să urce. Nané a intrat în acest joc și a zîmbit.

— Mulțumesc, Kröger !

— Unde dorește contesa să meargă ?

— La castelul meu.

— Prea bine ! La care : la cel roz-trandafiriu sau la cel albastru-azuriu ?

— La cel aurit, Kröger.

Pe drum, a ieșit din joc și-a întrebat :

— Și cum o să plătești restul ?

— Știi, transport bere pentru Ambusch. Pînă la începutul semestrului o scot la capăt într-un fel.

— Tatăl tău știe ?

— Nu. Probabil că-și va da seama. De altfel, sînt banii mei. Și, în afară de asta, cu automobilul ajung mai repede și mai ieftin de la Berlin pînă aici și retur. Îți dai seama, nu ?

Cînd au ajuns în curtea castelului, cei doi s-au întrebat unde vor parca „mașinuța" cea nouă. Nane susținea s-a parcheze în așa fel, încît să nu poată fi văzută imediat de Kröger. În schimb, Tobias era de altă părere :

— Trebuie să se-mpiedice de ea ! Vino la noi să mîncăm împreună.

Şi, parcă intuind dorinţa fiului său, Kröger a ieşit din casă şi, zărindu-i, s-a îndreptat spre ei. A înconjurat maşina, aruncîndu-i priviri dispreţuitoare. Manevra bătrînului era observată de tineri prin geamurile lăsate, siţia devenea stînjenitoare.

La masă, Kröger nu i-a adresat nici un cuvînt lui Tobias. Abia cînd şi-a terminat supa, a mormăit :

— Al cui e hîrbul ăsta de afară ?

— Maşina este de clasă, a început să explice Tobias. Motor de schimb, baterie nou-nouţă, anvelope noi...

— Are şi radio cu casetofon, a completat Nane.

Kröger şi-a privit soţia plin de amărăciune.

— Ai auzit ? Stimabilul tău fiu şi-a cumpărat maşină !

— Poate te uiţi puţin la aprindere, tată !

— Mai bine spune-mi cît ai plătit pe hodoroagă ?

— O mie două sute...

— Prea scump. De la cine ?

— De la Eugen, de la benzinărie.

— Atunci să repare el şi aprinderea...

Kröger s-a ridicat, a mers spre cuier şi a scotocit prin buzunarele hainei sale. După o clipă, găsise ce căuta.

— Hei, voi doi, mi-a dat englezoaica lui Sascha două bilete pentru spectacolul muzical. Tînăra domnişoară nu-şi prea mai face iluzii cu Sascha, deoarece el n-a vrut să meargă la concertul de rock. A luat în nume de rău faptul că a plecat la Viena tocmai acum.

— Şi aşa n-am impresia că era cine ştie ce între ei..., şi-a dat cu părerea Nane. Mulţumesc pentru bilete, domnule Kröger. V-a spus Sascha cumva cînd se întoarce ?

— Mîine, cu primul avion. Mă duc să-l iau de la aeroport.

— Sînt curioasă dacă reuşeşte să schimbe părerea mamei. Dumneavoastră ce credeţi ?

Kröger i-a ținut soției sale farfuria, pentru ca ea să i-o poată umple.

— Eu aș spune așa : cu toții trebuie să ținem pumnii strînși ca s-o aducă pe contesa Christine. Ar fi o binecuvîntare !

Călătoria cu mașinuța cea colorată spre Hamburg a reprezentat pentru Nane o plăcere, mai ales fiindcă radioul reușea să acopere zgomotul motorului și al țevii de eșapament. Mai apoi, timp de două ore, atmosfera din sala de concert fusese electrizantă. Show-ul lui Peggy avea succes la public, dar la sfîrșitul spectacolului tineretul s-a arătat, totuși, dezamăgit deoarece formația engleză nu voise să acorde nici un bis. Nane și Tobias părăsiseră sala ca s-o aștepte pe Peggy la ieșirea din scenă. Acolo însă se afla o mașină a poliției. Tobias s-a fîsticit.

— Aici pute ceva !

— Poate polițiștii vor să-i apere de fani, și-a dat Nane cu părerea.

— Dimpotrivă ! Privește, întreaga formație a fost arestată !

Muzicanți au fost îmbrînciți spre duba poliției. Doi polițiști au adus-o în cele din urmă și pe Peggy, căreia îi puseseră cătușe.

— Peggy ! a strigat Tobias.

Fata, s-a oprit și a întors capul, dar, în aceeași clipă, unul dintre instrumentiștii formației s-a smucit și, eliberîndu-se din strînsoarea polițiștilor, a dispărut fulgerător în întuneric. În jurul lor se strînseseră tot mai mulți curioși care vociferau și împiedicau urmărirea „evadatului".

Peggy l-a recunoscut pe Tobias și i-a strigat repede ceva, înainte ca ușa dubei să se trîntească în urma ei.

— Ce-a spus ? a întrebat Nane.

— Din cît am înțeles, să-l chemăm pe tatăl ei. Îl cunoști cumva ?

— Nu l-am văzut niciodată. Sascha, însă, cred că-l cunoaște !

— Dar el e la Viena !

— Poate nu știi că, în urmă cu niște ani, a fost inventat telefonul ! l-a ironizat ea. Iar Sascha va trebui să ia legătura de urgență cu avocatul nostru. Hai vino, să mergem acasă !

Achim Lauritzen măsura cu pași nerăbdători antecamera lui Jan Balbeck. Secretara acestuia, exasperată la culme, a încercat totuși să se arate politicoasă :

— Ați putea aștepta și în sala de conferințe. Domnul Balbeck se află la centrala de expediție și va sosi cît de curînd !

Lauritzen n-a băgat în seamă propunerea, ci a continuat să patruleze între ușă și fereastră, pînă cînd a apărut Balbeck, care l-a luat cu el în birou. Secretara a răsuflat ușurată.

— Ați venit neanunțat, domnule Lauritzen! Arde ceva?

— Dimpotrivă ! Afacerea s-a pus în mișcare. Cred că bătrînă contesă a mușcat momeala. Nici n-avea de ales, nu-i așa ? De la Schulte poate primi, pentru partea ei, doar un pachet de acțiuni fără valoare, pe cînd de la dumneavoastră treizeci de milioane, cu care și-ar plăti datoriile.

— E gata contractul ?

Lauritzen a schițat un gest nepăsător.

— Ala-i doar o formalitate... Totul merge ca pe roate ! Banca e pe ducă, poate chiar și fabrica de bere, deci tre-

buie să accepte parcul industrial pentru a putea supraviețui...

— Mda, nu e rău ! Dumneavoastră o știți mai bine. Ar fi minunat să fie așa...

— Un moment, domnule Balbeck ! Conform înțelegerii, eu am pregătit terenul, acum e rîndul dumneavoastră. Dacă nu-mi semnați contractul, nici eu nu voi aranja ca al dumneavoastră să fie semnat !

— N-aveți încredere în mine ?

— „Poți să ai încredere în Allah, și cu toate acestea să îndrugi gogoși" sună o veche zicală orientală. Dacă eu rezolv treburile murdare la Guldenburg în locul dumneavoastră, atunci vreau și eu partea mea cînd va porni marea afacere !

— La parcul industrial, vreți să spuneți ?

— Corect ! Administrația Guldenburgului și direcțiunea parcului — într-o singură mînă. Bineînțeles, mi se cuvine și un procent din participare : zece la sută !

Balbeck a avut senzația că visează :

— Zece la sută ? !...

— Cei de mirare aici ? Dumneavoastră primiți șaizeci la sută, pentru că *eu* v-am procurat terenul. Contele Martin dorea să participe cu cincizeci de procente. Și nu uitați ceva : la Guldenburg, acum, *eu* sînt șeful !

Pe Coasta de Azur, Thomas von Guldenburg își redobîndise vechea formă. Își cîștiga existența practicînd diferite jocuri de noroc și frecventînd deseori ruleta. Nu se putea spune că-i mergea rău : noptile juca, iar ziua se odihnea. Între Monaco și St. Tropez, o mulțime de artiști ai vieții trăiau ca el, făcîndu-și din jocurile de noroc o pro-

fesie. Thomas poseda suficient capital ca să poată miza pe sume mari la cazinoul din Monte Carlo. Se afla în camera de hotel și tocmai se gîndea la o anumită strategie, cînd telefonul a sunat slab sub perna care-l acoperea.

Și-a privit ceasul, s-a aplecat peste marginea patului, a pus deoparte perna și a mormăit în receptor. Apoi a ascultat cu atenție relatarea recepționerului și a răspuns:

— Nu, nu sînt aici pentru această doamnă ! Spuneți-i c-am murit !

A pus receptorul și a privit în gol. În cele din urmă s-a ridicat și a deschis ușa balconului, uitîndu-se în stradă.

Kitty tocmai se urcase într-un taxi.

Thomas nu-și imagina că va reuși să scape atît de ușor. Bănuia că în curînd urma să se împiedice din nou de ea. Nu înțelegea intențiile celor din familia Balbeck : de ce i-o puseseră pe Kitty pe urme ? De unde aflase ea locul unde se ascundea ? De la Evelyn ?

Cînd, după cină, a mers la cazino, Kitty îl aștepta acolo. Thomas a găsit-o cuceritoare, dar a salutat-o cu răceală.

— Ești ultima persoană pe care aș fi dorit s-o văd aici!

În timp ce își cumpăra jetoanele, Kitty i-a răspuns, sigură pe ea :

— Fără mine, n-ai nici o șansă ! Amintește-ți de prima noastră întîlnire la ruletă.

— Pînă acum, m-am descurcat și fără tine. În afară de asta, detest faptul că familia Balbeck se amestecă în viața mea particulară.

Kitty i-a zîmbit dulce, cu toate că înghițea cu noduri răutățile lui.

— Vrei să joci sau vrei să mă ocărăști ? La masa de acolo sînt două locuri libere. Hai, vino !

Thomas a pus jetoanele acolo unde îi recomandase Kitty Şi a cîştigat. După o oră, în faţa lui se ridicase o stivă înaltă de jetoane.

— E-n regulă ! Şi acum, domnişoară Balbeck, luaţi-vă cîştigul şi mergeţi frumos acasă, la mămica şi la fraţior. Vă doresc o seară frumoasă ! i-a urat Thomas în timp ce se ridica de la masă.

Kitty l-a urmat, lăsînd jetoanele pe loc.

— Înainte de a mă jigni, ar trebui să-mi asculţi povestea.

— O cunosc prea bine !

— Ascultă-mă odată ! Cînd am descoperit că Jan îţi pregăteşte o cursă, împreună cu nenorocitul ăla, am încercat tot timpul să dau de tine. Dar nu te-am putut găsi nicăieri. Întreab-o pe sora ta, întreab-o pe secretară. Am telefonat întruna. Apoi a fost prea tîrziu. N-am mai putut face nimic... Vocea lui Kitty a devenit o şoaptă :

— Thomas, te iubesc ! Te rog, nu mă lăsa !

Faţa bărbatului s-a destins. Rîzînd, a apucat-o de braţ, a dus-o înapoi la masa de jos şi i-a ţinut politicos scaunul pînă cînd ea s-a aşezat. Şi, în vreme ce crupierul spunea : „Rien ne va plus !“ ea a împins cu un zîmbet larg, toate jetoanele pe roşu.

Chelnerul de la etajul respectiv a bătut discret în uşă şi a spus încet :

— Micul dejun, doamnă !

Kitty a deschis şi a tras căruciorul cu mîncare. L-a împins pînă la pat şi, ciocnind vesela cu tacîmurile, a făcut un zgomot infernal. Dar Thomas continua să doarmă adînc, cu un sforăit uşor.

Kitty i-a vîrît sub nas un corn crocant.

— Ei, e cineva acasă ? Ce viaţă trîndavă ! Pînă dimineaţa în cazino, şi apoi întreaga zi leneveşti în pat ! Eu vreau să fac plajă. Monte Carlo mi-a ajuns pînă peste cap. Hai să mergem la St. Tropez ! Acum avem suficienţi bani.

— Cîţi ? a întrebat bărbatul somnoros.

— Nu i-am numărat, dar geamantanul este pe jumătate plin.

— Rămînem pînă se umple tot. Am găsit un filon bun.

— Nu ! Eu îţi aduc noroc numai dacă sînt fericită ! Şi dacă vom continua în felul ăsta precis devin nefericită. Ce vrei să faci cu atîţia bani ? Să-i pierzi din nou ?

— Am nevoie de capital pentru a mă socoti cu fratele tău...

— Numai la asta te gîndeşti ? Uită-l pe Jan ! Mă ai pe mine. Iar dacă vrei să-l înfurii pe Jan, n-ai decît să te însori cu mine...

Thomas s-a ridicat în coate.

— Asta ţi-ar conveni ! O să ajungă el la mîna mea ! Dar şi tu m-ai putea ajuta.

— Cum ?

— O să vedem noi, cînd o să fim din nou la Hamburg. Am nevoie, de exemplu, de unele informaţii, pe care mi le poţi procura. Acum însă vreau să mai dorm puţin.

Kitty s-a întins şi ea alături.

— Bine, poţi să rămîi în pat, dar de dormit nu poate fi vorba.

Achim Lauritzen venise să-şi ia soţia de la magazin. Aceasta tocmai vorbea la telefon, cînd şi-a făcut apariţia. Bărbatul i-a luat receptorul din mînă şi l-a pus în furcă.

— Ești nebun ? a strigat furioasă Evelyn.

— Cînd vin eu, încetezi cu convorbirile, e clar ?

Apoi a scos o scrisoare din buzunar și i-a fluturat-o pe la nas.

— Ce e asta ? De la avocații familiei ? ! De fapt, ce-i în capul tău ? •

— Ți-am spus că-mi retrag banii din firma ta. Întrucît nu te-ai sinchisit, îți fixez un termen de plată.

— Ăia nu sînt banii tăi, ci banii noștri, și firma e a noastră. Dar, mă rog, poți să ți-i primești ! Sînt curios însă ce-o să faci cu ei. Dacă ai de gînd să-i ajuți pe cei de la castel să iasă din încurcătură, te-aș sfătui să n-o faci. În primul rînd, este prea puțin pentru a astupa găurile, în al doilea rînd, e prea mult ca să-i azvîrli pe fereastră și în al treilea rînd... S-a ridicat brusc în picioare. Și-n al treilea rînd, *Eu* conduc afacerile la Guldenburg, iar, în acest caz, banii tăi ajung tot la mine. Pricepi ?

— Se vede că bunica s-a senilizat, dacă te-a numit pe tine administrator. Îmi vine să rîd !

Lauritzen tremura de mînie cînd i-a răspuns :

— Da, poți să rîzi ! Din prima zi ai rîs de mîine, dar azi nu mai ai acest drept. Astăzi, eu sînt deasupra ! Atunci, mîndria și respectul meu față de mine însumi au avut mult de suferit. Dar ceea ce a rămas este suficient pentru cei din neamul Guldenburg. Și acum, te rog să mă urmezi la castel.

— Pentru ce ?

— Din cauza transformărilor ! O să ne mutăm acolo. Cu o voce ironic-părintească, a adăugat : Îți redau căminul !

Pe drum, Evelyn a tăcut cu încăpățînare. Achim nu-i dădea nici o atenție : îl preocupa gîndul de a deveni stă-

pîn la Guldenburg. Cu puţin înainte de a ajunge, a încercat s-o lămurească :

— N-am de gînd să gonesc pe nimeni de aici. Aripa stîngă stă goală de ani de zile şi dacă cineva se apucă serios de treabă, statul îi va plăti cu siguranţă modernizarea şi îngrijirea unui veritabil monument arhitectonic...

După ce a parcat maşina, Lauritzen i-a dat instrucţiuni Evelynei :

— Tu uită-te la încăperi ! Deocamdată, am de vorbit cu intendenţii. Vin şi eu mai tîrziu.

Evelyn a urcat în fugă scările exterioare pînă în hol, de unde se putea ajunge în toate aripile castelului. Deodată, s-a trezit faţă în faţă cu Christine. De mirare, Evelyn a început să se bîlbîie :

— Dar cum ? Tu... vreau să zic, tu eşti aici ? Şi Sascha este ? Mă gîndeam că te afli... că vă aflaţi la Viena...

— După cum vezi, dragă, sîntem aici şi nu la Viena !

— Hallo ! a salutat-o Sascha pe Evelyn.

— Dar cum vine asta ? Aşa, deodată ?

— Sascha m-a adus înapoi...

Băiatul şi-a îmbrăţişat mama şi i-a şoptit, făcînd abstracţie de prezenţa Evelynei :

— Acum am s-o şterg. Trebuie s-o scap pe Peggy, chiar dacă ar fi să alerg de la Ana la Caiafa. Avocatul Hollander se ocupă deja de caz.

— Crezi că va reuşi ceva ?

Sascha a ridicat din umeri şi s-a grăbit să plece.

Evelyn încă nu-şi revenise din emoţie.

— Atunci o să ne descurcăm cum vom putea mai bine, căci, după cum stau lucrurile, va trebui, deocamdată, să locuim sub acelaşi acoperiş...

— Cum stau lucrurile ?

Evelyn şi-a căutat cuvintele :

— Eu n-am nici o vină ! Achim a fost numit şef şi vrea să se mute aici. Crede că prin asta îmi face o plăcere.

— Unde e Achim ?

— A spus că trebuie să vorbească cu intendenţii. Ar dori să extindă aripa stîngă, ca să-şi mute agenţia de publicitate aici.

— Iar tu îl ajuţi ?

— Ce am eu de-a face cu asta ? Bunica l-a numit, dar voi de ce înghiţiţi povestea asta ? Eu am vrut să divorţez. Chiar în ziua de dinaintea accidentului, tata a fost de acord. Şi cu toate acestea, încă n-am scăpat de el. Nu mă întreba de ce !

— De ce dramatizezi, Evelyn ? Voi de mult nu vă mai sinchisiţi unul de celălalt, de ce să nu convieţuiţi...

Evelyn a surîs tristă.

— „Să convieţuim“ ? ! Nu, la noi asta n-a fost posibil niciodată. Cu fiecare zi, ne-am înverşunat din ce în ce mai mult. Acum însă îi servesc drept momeală în faţa celor din familia Balbeck.

Domnişoara Reinders scria procesul-verbal al conferinţei, în care Lauritzen prezida în stilul unui stăpîn atotputernic. Deranja în special faptul că, deşi nu se pricepea la problemele de specialitate, el intervenea fără reţinere.

— Cu dumneavoastră vorbesc, domnule Ambusch. Aţi anulat comanda pentru instalaţia de îmbuteliere ?

Maistrul berar şi-a scuturat capul.

— Instalaţia a fost comandată şi va fi livrată. Altfel punem cruce avansului plătit.

— Deci totuşi vreţi s-o obţineţi cu forţa. În cazul acesta o să plătiţi dumneavoastră !

— Asta-i doar o glumă...

— Dar nu una care provoacă rîsul, domnule Ambusch ! Cum vreţi să-l întreceţi pe Balbeck, cu cei optzeci de mii de litri pe zi ? Asta nu mai e optimism, ci uşurinţă condamnabilă...

Dr. Ambusch s-a ridicat nervos şi a împins cu degetul în direcţia lui Lauritzen, în timp ce se îndrepta spre ieşire.

— O să vă spun şi eu ceva acum ! Aţi venit cu cifre şi cu sloganuri sofisticate ca să jucaţi rolul marelui salvator, dar în realitate vreţi să ne înfundaţi şi mai rău ! Sînteţi în cîrdăşie cu Balbeck ca să ne distrugeţi. În această regiune, sîntem singura fabrică de bere autonomă şi aşa vom rămîne. Chiar dacă eu voi fi nevoit să transport berea.

Lauritzen s-a aşezat picior peste picior, dorind să lase impresia unei destinderi totale.

— O să faceţi exact ce vă spun, domnule Ambusch !

În drum spre uşă, Ambusch s-a oprit în faţa lui Petzold.

— Nici tu n-o s-o duci mai bine. Cînd s-o înfiinţa parcul industrial, atunci o să ţi se permită să coseşti iarba şi să mături locurile de parcare. Atît !

Apoi s-a întors din nou spre Achim :

— Treaba contesei dacă acceptă aşa ceva, dar eu nu vă voi permite să-mi porunciţi la mine în fabrică !

— Atunci va trebui să vă găsiţi alt loc de muncă, domnule Ambusch ! Domnişoară Reinders, vă rog să consemnaţi în procesul-verbal : domnul Ambusch refuză orice colaborare cu noul administrator general.

Ambusch s-a uitat dispreţuitor la Lauritzen şi a ieşit.

— Şi acum, dumneata, domnule Petzold. Cînd sosesc vehiculele pentru transportat animalele ?

— Domnule Lauritzen, Ambusch este aici de patruzeci de ani !

— Asta-i exact cu douăzeci mai mult decît ar fi trebuit ! V-am întrebat ceva.

— Cum doriți... Ajunge un telefon.

— Fixați o dată de livrare a vitelor. Și ce e cu caii ? Pentru herghelie, putem obține un preț bun...

— E posibil, cu toate că, în cazul unei licitații, cîștigul este o chestiune de noroc.

Lauritzen frunzărea printre acte.

— Poate aș putea găsi un cumpărător pentru întreaga herghelie.

Petzold nu s-a putut stăpîni :

— Probabil tot Balbeck ?

Ochii lui Lauritzen căpătaseră sclipiri periculoase.

— Fiți, vă rog, precaut, domnule Petzold. Dacă vreți să căutați motiv de ceartă, spuneți-mi ! Și acum aveți grijă ca animalele să dispară cît mai repede !

S-a ridicat și, fără să salute, a părăsit încăperea. Pașii săi răsunau afară, pe coridor. Se îndrepta spre hol, fiindcă dorea să inspecteze aripa stîngă a castelului. Își imagina ce efect electrizant vor exercita asupra clientului unei moderne agenții de publicitate, castelul baroc, galeria cu podium pentru muzicanți din marea sală, precum și biblioteca străveche. Ceva cu totul extraordinar...

Nu s-a putut adînci prea mult în plăcuta-i fantazare, fiindcă o zări, la una din ferestrele coridorului de legătură, pe Christine, alături de Evelyn. A încercat să se stăpînească și a salutat-o cu o bunăvoință exagerată. Christine i-a răspuns reținută.

— Evelyn ți-a povestit, desigur, totul. Bineînțeles, poți să locuiești mai departe în corpul central !

— Te pomenești că trebuie să-ți și mulțumesc pentru asta ? a întrebat Christine pe un ton înțepător.

— Nu-i cazul ! Numai să nu-mi cauţi ceartă. Acum trebuie să urmărim acelaşi scop, să tragem cu toţii la acelaşi car.

Christine a rămas calmă.

— În direcţia pe care o vrei tu, dacă am înţeles bine !

Lauritzen a măsurat-o condescendent şi s-a întors spre Evelyn :

— Păi, nu-i o nebunie ? Omul încearcă să vă ajute, şi uite ce capătă în schimb... Apoi s-a uitat din nou la Christine : Sper că nu sînteţi atît de nobili pentru a nu pune, împreună cu mine, umărul la treabă, fără să vă fie teamă că vă murdăriţi ! Eu, în orice caz, nu mă tem !

Christine n-a considerat necesar să-i răspundă. A înclinat doar capul spre Evelyn şi i-a lăsat acolo. Achim, însă, a strigat în urma ei :

— Dacă nu-ţi place aici, Christine, poţi să te întorci la Viena !

Pentru prima oară, Evelyn a simţit o sinceră simpatie pentru mama ei vitregă. Ar fi îmbrăţişat-o din toată inima.

21.

Jan Balbeck îl aştepta în faţa parlamentului landului pe Offenbach, care era considerat drept promotor al viitorului parc industrial. În orice caz, acesta pusese o condiţie categorică, şi anume ca discuţiile despre proiect să nu fie purtate în clădirea oficială. Pentru Balbeck, acesta era un semn că găsise un partener docil.

Offenbach a coborît scările venind în întîmpinarea lui Jan cu braţele deschise.

— Ce plăcere să vă văd ! Dar trebuie să vă comunic ceva neplăcut : nu vă bucuraţi prea devreme ! Un sprijin pentru o investiţie de două sute de milioane nu este un

fleac. Pentru acest proiect, o mulțime de oameni vor trebui să-și dea semnătura. Ne lipsește tocmai contele Guldenburg, care cunoștea fiecare om important.

— Eu vă am pe dumneavoastră, dragă domnule Offenbach !

— Multora le-ar fi plăcut mai mult defunctul conte. Nu mi-o luați în nume de rău, dar chiar trebuie înglobată atît de multă chimie în parcul industrial ? Contele vorbise de o industrie curată și, din cîte cunosc, există unele contracte avantajoase. Unde sînt acestea ?

— Dragă domnule Offenbach, pe mine nu mă interesează ce a fost, ci numai înțelegerea pe care o avem între noi, acum.

— Știu, știu, domnule Balbeck, și aveți noroc, deoarece partidul nostru are nevoie de această dezvoltare industrială pentru campania electorală. Dar dacă trebuie să fie și chimia... asta nu-mi prea place !

Jan Balbeck a scos un plic gros din buzunar, pe care l-a depus discret în mîna lui Offenbach.

— Dragă prietene, asta poate-ți alungă scepticismul !

Offenbach a pipăit plicul și, simțind foșnetul banilor, a șoptit speriat :

— Dar, domnule Balbeck, totuși, nu aici !

Jan se și întorsese și se îndrepta spre mașină, lăsîndu-l pe Offenbach complet siderat.

— Pe săptămîna viitoare, domnule Offenbach !

Sascha aștepta în holul judecătoriei, în fața unei uși. În sala mică se ținea un proces preliminar, în cazul lui Peggy și al colegilor ei, la care participa și Hollander, avocatul casei Guldenburg.

N-a durat mult timp pînă cînd ușa sălii de ședință s-a deschis și a apărut Hollander cu o figură nu chiar senină.

— Nu-i nimic de făcut, Sascha. Judecătorul a decis detenţie preventivă, întrucît în geanta lui Peggy a fost găsită heroina. Fiind cetăţeană străină, există pericolul ca acest lucru să cîntărească greu.

— Şi ce se aude cu cauţiunea ? Cam cît ar putea fi ? a întrebat Sascha disperat.

— La averea tatălui lui Peggy, judecătorului i s-a părut derizorie orice presupusă cauţiune. O să facem recurs, bineînţeles !

— Dar Peggy nu se droghează. O cunosc de mult şi aş fi observat asta. Cum a ajuns heroina în geanta ei ?

— Pînă nu aflăm adevărul, lucrurile stau rău pentru biata fată, a spus Hollander. Şi tatăl ei ?

— E în drum spre Germania. Dar oare el o poate ajuta ? Cum ?

Hollander a extras un formular din servietă.

— Ăsta e permisul lui de vizită la închisoarea de instrucţie.

Lauritzen şi Evelyn aveau fixată o întîlnire cu Margot şi Jan Balbeck la hotelul „Vier Jahreszeiten". Pe drum, Achim a început să-şi sfătuiască soţia cum să se comporte în prezenţa rivalilor.

— Vorbeşte numai dacă eşti întrebată ! Nu bea înainte nici un aperitiv, şi nici vin sau coniac ! a încheiat cînd au ajuns în faţa hotelului.

— Atunci poţi să te duci singur !

Achim a prins-o de braţ.

— Tu ai fost invitată în mod special, aşa că o să apari ! În afară de aceasta, în mod excepţional, te vei comporta aşa cum ai fost învăţată !

Evelyn s-a eliberat din strînsoase şi a intrat în restaurant cu un pas înaintea lui. Rochia ei extravagantă

făcea senzație. Femeile șușoteau, iar bărbații se uitau după ea. Chelnerul i-a condus la masa rezervată și Evelyn se așeză astfel încît să poată avea o privire de ansamblu asupra întregului restaurant.

— Un aperitiv, stimată doamnă ?

Ea i-a surîs lui Achim, înainte de a comanda :

— Un „Cherry", vă rog !

Achim a comandat o sticlă cu apă minerală și, după ce chelnerul s-a îndepărtat, a amenințat-o în șoaptă :

— Dă-i înainte tot așa !

— Exact asta am de gînd !

El s-a uitat la corsajul rochiei și a strîmbat din nas.

— Încheie-ți nasturele de sus ! Îi piere cheful de mîncare cui te privește ! Sau crezi cumva c-o s-o dai gata pe doamna Balbeck cu sînii tăi !

Imediat s-a ridicat, fiindcă îi văzuse venind pe Margot Balbeck și pe fiul ei. După salut, Jan i-a strecurat o vorbă :

— Eu trebuie să plec repede. În sfîrșit, am ajuns la o înțelegere cu Offenbach.

— Atunci să discutăm ce-i de făcut, pentru că în timpul mesei nu-mi place să discut afaceri ! a anunțat doamna Balbeck.

— Totul se desfășoară conform planului ! i-a asigurat Achim. Soția mea și cu mine ne vom muta la Guldenburg. Agenția mea de publicitate, de asemenea.

Jan, trăgînd cu ochiul la decolteul Evelynei, i-a sugerat lui Lauritzen :

— Atunci invitați-l pe Offenbach și pe colegii lui de partid, iar eu voi veni cu partenerii mei din domeniul industriei. În felul acesta, cele două părți se vor cunoaște mai bine...

Achim și-a plecat capul golaș, evitînd să-și privească interlocutorul.

— Cu plăcere, dacă găsiți că e folositor ! Mă gîndesc, totuși, că situația cu industria chimică a devenit o obsesie. Chimia are asupra oamenilor un efect cam sumbru, iar un politician nu acceptă așa ceva.

Jan a surîs, frecîndu-și degetul mare de cel arătător.

— Aceasta nu este o problemă politică, ci una pur matematică... Care s-a și rezolvat.

Lauritzen a rînjit și el.

— Deoarece am ajuns la număratul banilor, n-ați dori să cumpărați o fabrică de bere ? V-aș oferi una, cu personal cu tot.

— Te gîndești cumva la Guldenburg ? a sărit ca arsă Evelyn. Ai înnebunit ?

— Orice întreprindere nerentabilă e ca un balast ! a spus Jan Balbeck. Găsesc că soțul dumneavoastră nu e novice în afaceri, ba se pricepe chiar foarte bine.

Evelyn s-a uitat mînioasă la el.

— „Balast" ?! Poate pentru dumneavoastră ! Pentru mine însă înseamnă oameni. Știți cumva de cînd e domnul Ambusch la noi ? De cînd m-am născut ! Și înaintea lui a fost tatăl lui. Jumătate din personal trăiește la castel din generație în generație.

Achim a surîs forțat.

— Tocmai această harababură e problema !

— Cît vreți pentru fabrica de bere ? a întrebat doamna Balbeck.

— Mai întîi trebuie să vorbesc cu familia. Cît ați oferi ?

Evelyn n-a mai suportat mai departe, s-a ridicat și cu vocea sugrumată i-a șuierat soțului :

— Mă mir că te mai suportă pămîntul ! Asta numiți voi afaceri ? După mine, este o porcărie de ultimă speță !

A părăsit masa și, traversînd salonul, a dispărut după ușă.

După cîtva timp, Margot Balbeck a enunțat pe un ton sec :

— De mult doream să vă cunosc soția, domnule Lauritzen. În sfîrșit, am avut ocazia...

Anne Günther practica un sport pe care Christine nu-l considera prea feminin — deltaplanismul. Dar, oricum, nu vorbea prea des despre această ciudată pasiune a ei.

Christine s-a îndreptat spre locul unde se aflau uriașele zmee, pentru a o întîlni. A avut noroc, căci Anne tocmai aterizase și acum se odihnea la soare.

— Cum a fost astăzi ? a întrebat Christine.

— Cu rafale...

— Și mie mi s-a întîmplat la fel..., a spus Christine, așezîndu-se pe un șezlong.

— Povestește-mi !

— Preastimata noastră bunică i-a dat lui Achim împuterniciri depline, fără să mă întrebe. Pe deasupra, ăsta vrea să se mute la castel cu toată agenția de publicitate. Mi-a spus că, dacă nu-mi convine, pot să plec. N-aș vrea să-i fac pe plac acestui maimuțoi de circ. Ai rîde de mine dacă te-aș întreba ceva ?

— Prostii ! Întreabă-mă !

— La Viena, un vechi prieten m-a cerut în căsătorie. Trebuie deci, să mă decid. Dacă rămîn aici, vreau să-mi asum eu răspunderea. Dar dacă voi răspunde pentru Guldenburg, atunci va trebui neapărat să acționez așa cum ar vrea Herta sau Achim. Trebuie să mai existe și o altă cale. Dar care ? Înainte treburile mergeau altfel. Oamenii lăsau *natura* să lucreze pentru ei, nu numai mașinile sau chimicalele.

— Christine, tu m-ai întrebat, deci îți răspund ce aș face eu. M-aș ocupa de bărbatul de la Viena, și nu de agricultură.

În fața ochilor Christinei se derulau toate orele petrecute la Viena, toate discuțiile, închipuindu-și un viitor care ar fi urmat să se desfășoare foarte departe de Guldenburg. I-a atins umărul Annei și s-a ridicat.

— Mă duc la ea !

— La cine ?

— La Herta. Sînt o Guldenburg, mi-am dat seama de asta ! Și voi rămîne așa, acum mai mult ca oricînd. Mă conduci ?

— Ei bine, hai ! Sper că știi ce te așteaptă...

— Încă nu, dar mai rău nu poate să fie.

Kröger i-a deschis ușa automobilului și Christine a sărutat-o pe Anne pe obraz.

— Mulțumesc pentru sfat !

— La naiba ! Tu faci tocmai contrariul !

Christine a coborît geamul.

— Exact. Dar pentru a face contrariul, trebuie să știi care este părerea celeilalte părți, nu-i așa ?

Sascha avusese noroc : vorbitorul închisorii era pustiu. În afară de el și de Peggy, numai gardianul se mai află acolo.

Fata a zîmbit palid.

— Ca la cinema, nu-i așa ?

— Ai nervii tari ! Ce s-a întîmplat exact ? Cum a ajuns drogul la tine în geantă ?

— Andy mi l-a vîrît, cînd a venit poliția. El a șters-o. Eu a amețit...

— Dar trebuie să-l găsim pentru a te scăpa pe tine... Unde ar putea fi ? Gîndește-te bine, Peggy. Are pe-aici vreo fată ? L-a vizitat cineva la repetiții ?

— Da, o tipă tînără, blondă. Totdeauna plecau cu mașina ei...

— Ce fel de mașină ? Veche, nouă ? Culoare ? Marcă ?

Pe obrajii lui Peggy s-au rostogolit două lacrimi. Se vedea că întrebările lui Sascha o dureau.

— Verde și destul de veche, cred...

Băiatului i s-a făcut milă de ea, astfel că a continuat mai domol :

— Și numărul ? Ai observat sau ai reținut, din întîmplare, numărul ?

Ca arsă, Peggy a strigat :

— O mașină de Hamburg. 2211 ! 22 noiembrie e ziua mea de naștere. Am reținut bine, deci !

— Ești magnifică ! s-a însuflețit Sascha, sărutînd-o cu foc.

Gardianul s-a făcut că n-a observat nimic.

Peggy i s-a adresat pe un ton plîngăreț :

— Și acum ce vrei să faci ?

— O să te scot de aici ! Să nu-ți fie frică, Peggy !

Contesa Herta tocmai își lua ceaiul de după-amiază cînd a apărut Christine. Bătrîna doamnă a început imediat să o descoasă :

— Te-ai întors de cîtva timp de la Viena. Ce mai e pe la Guldenburg ? Te-ai înțeles cu Achim ? Dorești un ceai ? Cu siguranță dorești un ceai ! Gertrud, adu, te rog, încă o ceașcă ! Acum așează-te și povestește-mi !

— Să mă-nțeleg ? Nici prin cap nu-mi trece ! El ordonă și alții trebuie să asculte. În afară de asta, vrea să se mute în aripa stîngă.

— Dacă serviciul monumentelor plătește renovarea, de ce nu ? Martin a încercat treaba asta vreme de ani de zile, dar n-a reușit. Castelul este suficient de mare pentru toți.

— Am auzit de la Petzold că Achim vrea să vîndă toate vitele. Găsești că asta e în ordine ?

— Dacă altfel nu se poate...

— Și Ambusch se teme că Achim vrea să renunțe la fabrica de bere în favoarea lui Balbeck. Guldenburg va fi o filială Balbeck.

— Prostii ! s-a enervat bătrîna doamnă. Întotdeauna ai avut ceva împotriva lui.

— Nu te enerva ! Nici tu nu l-ai agreat pînă acum ! Dar știu și cine ți-a influențat părerile — Anton Schulte ! Ți-e frică pentru bancă. După opinia ta banca reprezintă siguranța, dar casa și domeniul sînt mai importante pentru mine !

— Ascultă o femeie bătrînă, Christine ! Fără bancă nu există nici casă, nici domeniu.

— Eu așa ceva nu permit ! Chiar dacă m-ați exclus dintre voi, și eu sînt o Guldenburg, exact ca tine ! Și un lucru mi-este clar prin moartea lui Martin : *Încrederea în tine însuți și în trecut devine importantă numai atunci cînd ești ispitit să renunți la ea !* Nu atunci cînd totul merge bine. Voi prelua moștenirea împreună cu Sascha, așa cum a vrut Martin, și voi lupta pentru ea... în interesul copiilor mei !

— Tu și copiii tăi ! a explodat contesa Herta. Tu l-ai înstrăinat pe Thomas de tatăl său. Tu ai îndemnat-o pe Evelyn la căsătoria cu acest parvenit ! Și pe soțul tău l-ai împins în brațele acelei femei !

Bătrîna doamnă a început să se sufoce, și-a dus mîna la inimă, căzînd cu fața pe măsuța unde se afla serviciul de ceai, și s-a prăbușit pe pămînt. Cești și farfurioare sparte zăngăneau ascuțit.

Christine a sărit îngrozită. Auzind horcăielile soacrei sale, cuprinsă de panică, a strigat-o pe menajeră :

— Gertrud, vino, te rog ! Sună-l pe doctorul Günther ! Repede !

22.

Margot Balbeck făcuse un duş cald, apoi se aruncase în piscină înotînd cu înverşunare, aşa cum proceda în fiecare dimineaţă, cam de vreo săptămînă, de cînd, urcîndu-se pe cîntar, constatase că avea cu două kilograme mai mult.

Jan s-a oprit pe marginea bazinului şi i-a strigat :

— Asta-i bună, doar nu m-ai pus să vin cu noaptea-n cap ca să te admir cum te scalzi !

— Trebuie să vorbesc cu tine ! a gîfîit maică-sa.

— Nu aveai timp la birou pentru asta ?

— Nu chiar...

— Atunci treci la subiect !

Margot a înotat pînă la marginea piscinei şi s-a sprijinit cu coatele pe ea.

— Ieri m-a sunat Offenbach. Părea complet distrus. Mi-a zis că toată chestiunea cu Guldenburgul a căzut. Şi mie nu-mi spune nimeni nimic !

— Desigur că există unele probleme, dar nu sînt de nerezolvat. Mă ocup eu de asta ! Pînă atunci, totul va decurge normal şi, oricum, Lauritzen se menţine pe poziţie...

— Asta nu-i o explicaţie, Jan !

— Da, dar acum contesa Christine se va face luntre şi punte pentru Sascha al ei. Se pare că vrea să intre în afaceri...

— Puţin îmi pasă cine conduce Guldenburgul şi îmi este perfect egal cine iscăleşte contractul. Principalul e ca acest lucru să se-ntîmple cît mai curînd.

Făcînd cîteva mişcări ample cu braţele, Margot s-a aruncat din nou în apa clară a piscinei, strigîndu-i lui Jan :

— Totul înaintează prea încet. Avem nevoie de bani !

— Mamă, dar asta-i o noutate ! Pînă acum te-ai comportat de parcă milioanele nici nu contau, numai să-ţi

atingi scopul suprem, acela de a le veni de hac Guldenburgilor. Şi tot timpul am avut impresia că o făceai din plăcere.

Doamna Balbeck reveni la marginea bazinului.

— Contractul de export pentru America nu este încă perfectat. Exportul de bere în Spania pare să devină falimentar. Asta înseamnă că vom avea un deficit la desfacere între paisprezece şi douăzeci de milioane. Deci avem nevoie urgentă de acest al doilea suport şi de aceea proiectul industrial trebuie să fie transpus în practică cît mai repede posibil.

— Nu te teme, se aranjează !

Doamna Balbeck a ieşit din apă.

— Pentru mine, acest cuvînt e prea nesigur. N-avem voie să dăm greş şi de aceea m-am hotărît să te despovărez de o parte din această grea afacere. „Omul tău de încredere", Lauritzen, să fie prezent la ora zece în biroul meu, cu tine cu tot ! Ştii, încep să am senzaţia că asist la reprezentaţia unei trupe de amatori.

— Îţi sînt recunoscător pentru încrederea acordată ! a ţipat Jan, indignat. Cîtă vreme totul a decurs normal, nici măcar nu mi-ai mulţumit. Cum apar însă necazuri, eu sînt de vină ! Asta nu-i deloc corect !

Margot a intrat la duş, dar din uşă a adăugat zîmbind :

— Dacă într-o zi vei fi singurul autorizat să semnezi pentru berea Balbeck, atunci vei avea desigur şi pe cineva care să plătească oalele sparte... Aşa e în viaţă, Jan. Pe curînd !

A urcat pe cîntar, dar succesul semnalat de acesta era minim. De aceea s-a decis ca la micul dejun să bea numai un pahar cu apă minerală şi să mănînce un ou. Dieta îi provoca un sentiment de imponderabilitate corporală şi suplete sportivă, astfel încît, odată ajunsă la serviciu, i-a făcut semn cu mîna chiar şi portarului, cînd acesta i-a deschis uşa liftului destinat şefilor. A preferat însă să urce pe jos pînă la etajul opt.

În camera de primire o aștepta președintele Offenbach care nu reușea să pună de acord programul partidului său cu banii cu care fusese mituit. Nu era greu să descifrezi pe chipul lui îngrijorarea.

Explicîndu-i doamnei Balbeck că, din păcate, nu toată fracțiunea îi împărtășea ideile, a adăugat :

— Este normal să fim interesați în investiții, dar nu este atît de simplu să obții în consiliu aprobarea pentru două sute de milioane de mărci.

— Eu nu sînt un binefăcător, precum contele Guldenburg, firește..., s-a strîmbat Margot.

— Nici nu am plecat de la această presupunere. Desigur, dacă aș fi știut că doriți să construiți întreprinderi chimice...

— Atunci n-ați fi acceptat banii de la noi ? Acum e prea tîrziu ! V-ați implicat în afacere și veți face ceea ce vi se va cere ! Gîndiți-vă la viitoarele alegeri !

— Numai la ele mă gîndesc zi și noapte. Dar mai e ceva : Deoarece frecventez familia Guldenburg de ani de zile, am sondat puțin terenul în ceea ce o privește pe contesa Christine. Printre altele, am avut impresia că vrea să intre în acțiune...

— În ce sens ?

— Ca succesoare a soțului ei și ca șef al consilului de familie. Cu siguranță ne putem aștepta la destule surprize. Nu numai noi, ci și consiliul de familie !

Interfonul a bîzîit și doamna Balbeck a apăsat pe tastă.

— Ce mai e ?

— Domnul Lauritzen a sosit chiar acum la fiul dumneavoastră ! a anunțat-o secretara.

Offenbach a făcut o mișcare bruscă, dîndu-se înapoi. Fața i-s-a albit ușor.

— Lauritzen ?! N-aș dori să-l întîlnesc aici. Cine știe ce ar gîndi despre mine... Nu am deloc încredere în el !

— Nici o grijă, e omul nostru !

— Să vă audă Dumnezeu, doamnă Balbeck ! Dar, vă implor, nici o declarație imprudentă ! Dacă se află ceva, s-a zis cu noi amîndoi ! a oftat Offenbach, în vreme ce dădea să iasă pe o ușă laterală.

— Din partea mea nu există pericole, domnule Offenbach ! Cînd voi mai avea plăcerea să vă întîlnesc ? întrebă Margot, amuzată.

— Cît de curînd ! a asigurat-o el, făcîndu-se nevăzut.

Margot Balbeck a trecut în biroul fiului ei, unde Achim Lauritzen a întîmpinat-o plin de sine.

— Bună ziua, stimată doamnă ! Chiar îi comunicam fiului dumneavoastră că totul decurge conform planului.

— Din păcate, n-am aceeași impresie. Dacă nu voi avea cît de curînd ceva concret la mînă, vreau să spun contractul pentru cele cincizeci de hectare de teren, neghiobul de Offenbach renunță. Și, după cîte am auzit, văduva contelui Martin a intrat în lupta pentru putere.

— Ea și puterea ! Stimată doamnă, puternică este cealaltă — contesa Herta, dar pe ea am reușit s-o manevrez cum am vrut. Și în fond, ce ar putea Christine să întreprindă ? Să cîștige la loto ? Să-și vîndă bijuteriile ? Ei sînt falițI, și asta o știe prea bine. *Noi* sîntem singura lor salvare !

— Balivernele astea le auzim de săptămîni întregi. N-aveți o poveste mai bună ? Offenbach a fost la mine. Ce-i cu consiliul de familie ?

— Cum ? Ce-nseamnă asta ? a întrebat Lauritzen, luat prin surprindere.

— Christine Guldenburg vrea să convoace consiliul de familie. N-ați fost invitat ? Cînd ați fost acolo ultima oară ? Offenbach a încercat să adulmece cîte ceva, dar contesa Christine nu i-a oferit nici o informație.

Lauritzen s-a strîmbat :

— Christine ! O femeie care are toate șansele să devină isterică ! Nu înțeleg, totuși, scepticismul dumneavoastră. Eu vă aduc pe tavă banca Guldenburg, și tot eu

o să vă ofer fabrica de bere şi terenul pentru parcul industrial ! Ce mai vreţi ?

— Nu vreau numai vorbe frumoase, ci fapte ! l-a întrerupt tăios Margot, apoi a apucat la întîmplare cîteva hîrtii din corespondenţa lui Jan şi i le-a vîrît lui Lauritzen sub nas. Poate nu înţelegeţi exact ce vreau : Acte ! Contracte ! Semnături !

Mînioasă la culme, a trîntit hîrtiile şi a ieşit. Odată ajunsă în biroul ei a apăsat pe buton şi a spus în difuzor :

— Faceţi-mi legătura cu editorul Paul Deichmann.

I-a prezentat bărbatului întregul proiect de industrializare folosind exact aceleaşi cuvinte utilizate odinioară de contele Martin. La sfîrşit, a adăugat :

— Este inclusă şi o fabrică de profil chimic.

— Tot ce-mi spui e foarte interesant, dragă doamnă Margot, dar ce nevoie ai de mine ?

— N-am nevoie propriu-zis de tine, ci de presă !

— Eu nu reprezint toată presa.

— Ai jumătate din ea, Paul. Dacă mă sprijini, atunci pot obţine totul. Este vorba de cinci mii de locuri de muncă. Dacă vrei, te iau şi pe tine ca partener, cu zece la sută. Pămîntul este în mîna mea, şi banii şi guvernul, şi...

— Dacă opinia publică se opune, nu poţi face nimic ! a repezit-o Deichmann. Mă tem că ţi-ai propus ceva care în ziua de astăzi nu mai poate fi impus...

Doamna Balbeck a rîs triumfător.

— Asta ai mai spus-o şi cînd a trebuit să preiau fabrica de bere. Nu, dragul meu, de tot ce mă apuc eu trebuie să izbutească !

Contesa Christine stătea la biroul soţului. Pusese în faţa lui Petzold şi a lui Ambusch cîteva hîrtii pe care le umpluse cu coloane de cifre. Ambii bărbaţi priveau puţin cam ironic calculele profane, dar Christine nu le-o lua în nume de rău.

— O să vedem, domnilor, cine rîde la urmă. Știu că e greu pentru o femeie ca mine să-l convingă pe un specialist. Dar, domnule dr. Petzold, te rog să mă asculți. Deci m-am întrebat de ce creșterea intensivă a animalelor nu ne aduce beneficii : pentru că noi tratăm vacile ca pe niște mașini de înaltă productivitate de lapte și carne. Le furajăm cu nutreturi mult prea scumpe, le pompăm cu medicamente scumpe și le ținem în grajduri care ne costă o avere.

— Dar, în schimb, avem cea mai mare producție de lapte din întreg districtul, a precizat Petzold.

Ambusch l-a privit chiorîș.

— Guvernul ar fi mulțumit dacă am produce mai puțin sau n-am produce nimic avînd în vedere supraproducția de unt.

Christine a aprobat din cap.

— Mie mi-e indiferent dacă o vacă sau două laolaltă dau douăzeci și cinci de litri de lapte. Ceea ce avem din belșug e pășunea. Să lăsăm vitele să pască în aer liber, iar de pe restul de terenuri să recoltăm furaje pentru iarnă. De ce să mai cumpărăm ceea ce putem produce noi înșine ? A ciocănit cu degetul pe hîrtie. Am terminat calculele la adunări, rezultatul e totdeauna pozitiv.

Ambusch a verificat calculele Christinei, în mod tradițional, cu rigla de calcul.

— Aveți dreptate, nu-i o idee rea ! Mă întreb de ce nimeni pînă acum nu s-a gîndit la așa ceva.

Dr. Petzold s-a simțit jignit în amorul propriu.

— Hermann, ce înțelegi tu din asta ? Doar eu nu-ți cer să îmbuteliezi berea cu polonicul ! Dar la ce-i bună toată discuția asta ? Vineri, oricum, cireada va fi dusă. Domnul Lauritzen a și găsit un cumpărător. Îmi pare rău, contesă !

Pe contesă a cuprins-o disperarea.

— Îți vine să înnebunești ! Avem tot ce e necesar, dar pînă la urmă unde ajungem ? Domnule Ambusch, ce să fac ?

— Faceți numai ce credeți că este bine ! Oricum, pe mine puteți conta, chiar dacă reușiți sau nu !

— Ce vorbești ?! s-a răţoit Petzold la el. Mie administratorul mi-a ordonat să fac această vînzare. Nu stîrni în doamna contesă speranțe deșarte.

Christine i-a pus calmă mîna pe braţ.

— Aveți dreptate, dar asta nu înseamnă că eu n-aș avea dreptate... Am vrut numai să știu ce gîndiți despre propunerea mea înainte de a se întruni consiliul de familie.

— Licitația va avea loc peste trei săptămîni, dar cireada va fi dusă vineri.

— Asta ați mai spus-o, domnule Petzold. O să vedem însă dacă se va întîmpla chiar așa.

Contesa Herta stătea în pat, conform prescripțiilor, cu patru perne la spate ; pe genunchi avea o tavă cu micul dejun. Nu se atinsese de nimic și se uita fix la peretele din fața ei.

Cînd a intrat fata, ea a arătat spre tavă.

— Ia asta de aici, Gertrud, și adu-mi, te rog, costumul albastru închis cu dungi.

— Nu !

— Ce înseamnă asta ?

— Dr. Günther a dat ordin expres să fiu atentă să nu vă sculați.

— Interesant ! Atunci, mai nou, lucrezi pentru dr. Günther ? Nu mă supăra ! Dr. Günther spune asta mereu ! Dacă o să mai rămîn în pat, atunci o să mă-mbolnăvesc cu adevărat.

— Și ce să-i spun, dacă vine azi la prînz ?

— Nimic. Atunci mă vîr iute în pat ! Acum trebuie să iau aer.

Gertrude a ajutat-o să se scoale din pat și apoi să se îmbrace. Bătrîna doamnă se cam clătina atunci cînd mergea prin cameră. Dar după ce și-a luat bastonul, a ieșit,

ţinîndu-se mîndră, în grădină şi de acolo pe pajişte. Uneori se oprea şi, mulţumită, respira adînc. Scăpată de tirania medicală şi de sub grija Gertrudei, era din nou propria-i stăpînă.

Încă din tinereţe adora să se plimbe pe poteca dintre cele două castele, dar în ultimii ani o parcursese rar, fiindcă grija continuă a membrilor familiei, sau a personalului, o aşezase cînd în trăsură, cînd în maşină, şi astfel străbătea distanţa dintre cele două domenii.

Primii doi kilometri parcurşi pe potecă au dus-o printr-o pădure în care, odinioară, în plină vară, se găseau ciuperci. Dar în ultima vreme era lipsit de sens să le caute. Chiar la începutul sezonului apăreau pretutindeni automobile din Hamburg, iar ciupercile din pădurile Guldenburg erau rapid recoltate. Contesa Herta se supăra în fiecare an că orăşenii se apucau de treabă fără nici o pricepere şi nu cunoşteau toate ciupercile comestibile : zbîrciogii, vinetele verzui, ciuperca-pîlnie şi bureţii dulci erau consideraţi otrăvitori, fiind călcaţi în picioare.

La marginea pădurii se mai găseau doar cîţiva mesteceni străjuind poteca şerpuind printre păşunile întinse. În cele din urmă, drumul se lărgea în apropierea parcului Guldenburg.

Christine, care tocmai inspecta grajdurile şi celelalte anexe gospodăreşti, a crezut că are vedenii cînd, dintre copaci, s-a ivit bunica în toată măreţia ei şi părînd a se bucura de cea mai bună sănătate. A luat-o la fugă în direcţia ei şi a ajuns-o gîfîind, dar contesa-mamă nici nu se gîndea să se oprească din mersul ei ţanţoş.

— Dr. Günther a spus să te cruţi şi să stai în pat. Nu e de glumit cu inima. Oricînd poţi face un atac de cord.

— Dr. Günther spune acelaşi lucru de zece ani de zile. Ce s-a mai întîmplat pe aici ?

— Trebuie să vorbesc cu tine, dacă tot ai venit !

— Nu crezi că am vorbit destul ?

—. Te rog, trebuie să fim unite ! Aici nu e vorba doar de interesele tale.

— Nu sînt ale mele, ci ale Guldenburgilor...

— Cu toţii sîntem Guldenburgi. Nu pot să cred că eşti de acord ca animalele şi terenul să fie risipite !

Bătrîna doamnă a strigat cu încăpăţînare :

— Mai am trei săptămîni ca să pot plăti datoriile lui Thomas ! Altminteri, banca îi va aparţine ori numai lui Schultz, ori doamnei Balbeck care va deveni noua asociată. Fără bani, nu ne putem menţine moşia !

— Dar înainte am trăit şi fără bancă, şi fără milioane !

— Ce ştii tu din ce-a fost înainte ? Te-ai interesat tu vreodată de afaceri ?

— Nu, şi asta a fost marea mea greşală. Dar nu numai a mea ! Voi v-aţi străduit din răsputeri ca să mă ţineţi departe de treburile voastre — tu şi soţul meu ! Dar Martin ne-a lăsat *nouă* moştenirea, şi *noi* o vom prelua !

Bătrîna doamnă s-a întors pe călcîie, pornind înapoi, dînd să se-nţeleagă că această convorbire o considera încheiată.

Christine a strigat în urma ei :

— Voi convoca consiliul de familie ! Dacă tu nu vrei să colaborezi cu mine, să sperăm că măcar familia o vei respecta.

Contesa Herta s-a oprit brusc şi s-a întors încet. Iritată, a întrebat :

— Familia ? Cine-i familia ? Max, zănatecul doctor ? Thomas, cartoforul ? Evelyn, alcoolica cu stări depresive, împreună cu soţul ei cel lipsit de caracter ? Doi copii răzgîiaţi şi o casnică ? Asta a devenit familia noastră !

— Ai uitat pe cineva ! i-a răspuns tăios Christine. Pe tine ! O bătrînă încăpăţînată şi plină de voinţă ! Noi singuri ne-am format aşa cum sîntem... dar încă ne putem schimba !

23.

În urma a două convorbiri telefonice, avocatul Hollander a reușit să afle a cui era mașina verde cu care pleca Andy, cîntărețul de rock, cînd se terminau repetițiile. Pe fată o chema Brigitte Claasen.

Sascha se afla în fața unei uși de la etajul trei al unei case dărăpănate. O carte de vizită pe care stătea scris Claasen era prinsă cu o pioneză. Soneria nu funcționa. De cîteva ori a bătut în ușă, dar nu i-a deschis nimeni. Și-a apropiat urechea de gaura cheii și i s-a părut că aude o oarecare mișcare în locuință. Atunci, bătînd puternic cu pumnul, a început să strige :

— Andy ? Deschide ! Știu că ești înăuntru ! Deschide odată ! Sau vrei să chem poliția ?

Nici un răspuns. S-a așezat mai sus, pe trepte, și a așteptat. Ceva trebuia să se-ntîmple. Cîndva, cineva, tot trebuia să intre sau să iasă pe această ușă.

După un sfert de oră de așteptare, a auzit poarta deschizîndu-se și pe cineva urcînd pe scări. A apărut mai întîi un cap blond zbîrlit și apoi fata în întregime. Era îmbrăcată modern însă puțin cam șleampătă, avea o față palidă și cearcăne în jurul ochilor. În mînă ținea o sacoșă de la supermarket.

Sascha și-a făcut apariția numai după ce fata deschisese ușa. A intrat odată cu ea în apartament și a trîntit ușa după sine.

— Îmi permiteți ? Eu sînt Sascha și vreau să vorbesc cu Andy.

— Ei, ai greșit adresa ! Aici nu e nici un Andy !

Din micul antreu Sascha a privit în dormitorul în dezordine, unde, pe o saltea, zăcea Andy. Era într-o stare deplorabilă. Tot corpul îi tremura — era în plină criză. L-a privit pe Sascha, dar nu era sigur că-l și recunoscuse.

— Nu vă holbați așa ! Tocmai trebuie să-și ia tabletele...

Sascha a intrat în bucătăria nespus de murdară și dezordonată, a găsit un pahar pe care l-a spălat și l-a umplut cu apă. Fata s-a lăsat în genunchi, a ridicat capul lui Andy, i-a vîrît cîteva tablete în gură și i-a turnat apă pe gît. Automat, Andy a înghițit.

— Sper că știți ce faceți ! Trebuie să meargă la un medic. Cunosc unul..., a început Sascha.

— Nu vrea ! l-a întrerupt fata.

— Trebuie ! Și așa poliția îl caută pretutindeni. Andy, Peggy are nevoie de tine ! Ea stă la răcoare și tu ești cel vinovat !

— Am nevoie numai să iau o priză, a bolborosit Andy, numai o priză...

— Dar e complet terminat ! a strigat Sascha. Aveți un telefon ?

Ea s-a uitat neputincioasă la bărbatul ce se legăna pe saltea și i-a arătat lui Sascha un fotoliu negru pe care se afla telefonul.

— Dar la răcoare nu o să primească nimic...

Sascha a dat din cap și a format numărul lui Hollander.

— Aici e Guldenburg. L-am găsit pe Andy la adresa pe care mi-ați dat-o. Domnule Hollander, vă rog să veniți și aduceți-l cu dumneavoastră și pe dr. Günther, dacă se poate ! Vă aștept aici...

Ideea venise de la Nane și Tobias fusese întru totul de acord, întrucît cu tărăboanța sa — pe care-o numea Oldtimer — avea posibilitatea să facă din nou o plimbare mai lungă prin oraș.

— Vreau s-o văd și eu pe femeia cu care tatăl meu are un copil ! spusese Nane.

— Și ce obții cu asta ?

— Îmi satisfac curiozitatea, pur și simplu...

Cînd au ajuns pe strada cu vile din Hamburg, au privit îndelung casa Carinei de Angelis ; chiar în momentul în care Nane vroia să coboare şi sub un motiv oarecare să sune la sonerie, uşa s-a deschis şi unchiul Max a ieşit.

— Lumea e plină de minuni ! a exclamat Tobias. Ce-o face el aici ?

— Poate că ea are vreo slăbiciune pentru noi, cei din familia Guldenburg...

A sosit un taxi şi Max a plecat.

— Acum mă duc eu la ea ! a spus Nane.

— Găseşti că e potrivit ? Ce vrei să-i spui ? „Eu sînt fiica amantului dumneavoastră". Cum ar suna ?

— Nu fi stupid ! Dar aş vrea să ştiu cum arată, să văd ce-a găsit tata la ea. Mă întorc imediat !

Tobias s-a lăsat să lunece în scaun cît mai adînc, şoptind :

— Mi se pare insuportabil !

Nane a traversat grădina şi a sunat. Carina a deschis şi a întrebat, puţin mirată de prezenţa tinerei :

— Poftim, ce doriţi ?

— Oh, scuzaţi-mă ! Am sunat greşit...

Carina şi-a încreţit fruntea.

— Aici nu există decît o singură sonerie. Nu poate fi confundată... O clipă, sînteţi Susanne von Guldenburg, V-am văzut fotografiile. Nu doriţi să intraţi ?

Nane s-a înroşit şi a dat din cap.

— Am vrut să ştiu cum arătaţi...

— Şi ? Cum arăt ?

— Cum să vă spun... acum pot să-l înţeleg pe tatăl meu...

Carina s-a retras un pas şi făcînd un semn cu mîna a invitat-o să intre.

— Doar nu vă e frică să-mi călcaţi pragul, nu-i aşa ? Deci, hai, veniţi ! Tatăl dumneavoastră mi-a povestit multe despre copiii lui. Şi fratele dumneavoastră... Studiază în Anglia, nu ?

— Nu. A venit la universitatea de aici. Bine, acum o să plec. M-am purtat cam prostește, nu-i așa ?

— Da' de unde, Suzanne ! Nici nu vă gîndiți la așa ceva. Mi se pare normal că ați venit... Și eu aș fi făcut cu siguranță același lucru, dar poate din alt motiv. Din mînie. Nu sînteți supărată pe mine ?

Nane nu se simțea în largul ei. Vizita căpăta, dintr-odată, o altă turnură decît se așteptase ea.

— Supărată ? Nu știu...

— Vedeți, relația noastră — a tatălui dumitale cu mine — s-a desfășurat cam ciudat... Guldenburgul era căminul, iar eu eram o ușă din spate, ieșirea în caz de incendiu. Dar apoi a venit copilul și tatăl dumneavoastră a vrut, să fie credincios tuturor, mamei dumneavoastră și vouă, copiilor. Dar și mie. Familia n-ar fi aflat niciodată nimic, dacă fiul meu, Martin, n-ar fi fost atît de bolnav.

— Ce are ?

— Boală congenitală de inimă. L-au operat în America, dar nu se știe dacă va fi vreodată sănătos cu adevărat.

— Pot să-l văd ? a întrebat Nane încet.

Carina a șovăit.

— Cred că doarme... Veniți !

A luat-o înainte și a deschis încet ușa camerei. Martin dormea. Pe frunte îi luceau broboane de transpirație. Respirația îi era rapidă. Nane s-a aplecat asupra lui și l-a privit îndelung. Expresia feței ei era blîndă, total relaxată.

— De necrezut ! a șoptit ea. Seamănă cu tata !

Afară, în hol, înainte de a pleca, i-a spus Carinei :

— Mai am o mică întrebare. De ce a fost unchiul Max la dumneavoastră ?

Carina nu și-a putut stăpîni un surîs.

— Cred că suferă de un soi de mustrări de conștiință. Dorește să se facă în permanență folositor. A călătorit chiar în America, m-a încurajat la clinică și s-a îngrijit

de mine, în timp ce Martin a fost operat şi era la reanimare.

— De necrezut ! a exclamat Nane. Unchiul Max ?

— Iar acum s-a oferit să fie profesor la domiciliu, întrucît Martin nu va putea frecventa încă mult timp o şcoală publică. Vrea să ne procure chiar şi un computer...

Nane era din ce în ce mai uimită.

— Nici nu ştiu ce să spun. Am observat că uneori inventează tot soiul de chestii, ştiu că este cel mai inteligent din familie. Are cîteva titluri de doctor. Dar nici unul din noi nu-şi închipuia că este un om atît de bun şi generos, capabil de asemenea fapte.

— Tatăl dumneavoastră nu prea îl avea la inimă...

— Mama îmi spunea că tata a suferit din pricină că a fost nevoit să-şi întrerupă studiile, trebuind să preia de tînăr Guldenburgul, iar Max a putut să studieze mai departe.

Carina a încuviinţat din cap.

— Cu siguranţă, acesta este motivul. Îmi pot imagina că tatăl dumneavoastră l-a invidiat pentru viaţa lui tumultuoasă de holtei. Max nu era obligat să poarte vreo responsabilitate pentru alţii. Şi putea să-şi permită această poziţie, întrucît cecul de la Guldenburg sosea întotdeauna punctual.

Totul a decurs aşa cum îşi imaginase Sacha. La o oră după ce Andy a fost interogat şi a fost dus în secţia clinică a închisorii, Peggy a fost eliberată. Jack Brinkley, tatăl ei, sosise la Hamburg cu toată suita de colaboratori, exact în momentul cînd totul fusese deja rezolvat.

Sascha l-a invitat imediat la Guldenburg.

— Dacă mîine dimineaţă vă veţi scula la ora patru, vă garantez o vînătoare bună, i-a promis el.

Dimineaţa, Jack Brinkley s-a prezentat punctual în hol. Sascha a deschis dulapul unde se aflau armele, l-a

lăsat să-şi aleagă o puşcă de vînătoare şi i-a pus în tolbă o cutie cu alice. Peggy s-a trezit şi ea şi toţi trei au pornit-o prin pădurea umedă spre locul de vînătoare.

— Într-o jumătate de oră, vor veni cerbii lopătari, a şoptit Sascha arătînd spre pajiştea dintre cele două păduri tinere. Dacă a aflat şi el de venirea noastră, ţapul va veni cu siguranţă pentru dumneavoastră. O.K. !

Brinkley deschisese culata, pusese două cartuşe şi ridicase siguranţa. Cînd ţapul a apărut, a pus arma la ochi şi a ţintit.

— Frumos exemplar ! a exclamat Peggy încîntată.

Din două, trei sărituri ţapul a dispărut.

Sascha s-a uitat la ea :

— Peggy dragă, aici nu e Disneyland şi nici o grădină zoologică.

Brinkley a descălecat.

— M-am gîndit că nu ar fi fost bine să aducem cu noi o femeie.

— Cred totuşi că este îngrozitor să-l omori ! a răspuns Peggy.

— Dacă sînt prea mulţi cerbi lopătari, ar putea strica pădurea, a explicat Sascha. Nu mai există lupi care să menţină un echilibru şi de aceea, din cînd în cînd, trebuie să-i împuşcăm.

— O.K. ! Data viitoare o să dorm fără să-mi pese de ceva şi dacă vreţi, puteţi să omorîţi tot ce mişcă.

— Leit maică-sa, a bombănit Brinkley. Nu ar fi trebuit să vorbeşti cu ea înainte de micul dejun.

Cînd a auzit cuvîntul „micul dejun" fata a căpătat imediat o mină veselă.

— Şi apoi vom călări, nu-i aşa ?

* * *

Micul dejun fusese aranjat pe terasa castelului. Christine îşi făcuse unele notiţe într-un carnet aflat lîngă far-

furia ei. Johanna Kröger adusese cafetiera plină și luase biletul cu instrucțiunile pentru bucătărie.

— Diseară vom fi opt persoane, a anunțat-o Christine. Asta înseamnă o reuniune familială.

— Și familia Brinkley ?

— Nu vor fi la întrunirea noastră de familie. Dar acum puteți face o omletă cu șuncă, deoarece vînătorii noștri or fi înfometați.

Pe Johanna a pufnit-o rîsul.

— Care vînători ? N-am auzit nici o împușcătură.

— Chiar și vînătorii nenorocoși flămînzesc, Johanna !

Ca scos din cutie, Achim a apărut pe terasă, grăbit. Și-a pus mapa cu acte pe scaunul de lîngă Christine și apoi s-a așezat.

— 'Neața. Bine că te-ntîlnesc ! Trebuie să plec imediat.

Evident. Christine s-a enervat.

— Voi avea plăcerea să te văd în fiecare dimineață ?

— Numai dacă nu se poate altfel. Dar oricum, nu pot dormi în grajd. Toată noaptea am lucrat cu Petzold. Diseară vreau să apar în fața familiei și să anunț catastrofele financiare. Ca tine. Nu este chiar atît de rău ! Vinderea vitelor și licitația hergheliei vor mai aduce cîte ceva. Acum trebuie să obținem un preț rezonabil și pentru fabrica de bere — atunci, nu ne-am mai găsi la ananghie. Ar mai rămîne banca, iar în cazul în care aș semna contractul cu Balbeck...

— Și pe asta tot astă noapte ați decis-o ?

Lauritzen a băut o gură de cafea, a mușcat dintr-un sandwich și a răspuns mestecînd :

— În privința asta sînt complet de acord cu Herta, și presupun că nici tu n-ai avea nimic împotrivă, dacă aș încerca să salvez Guldenburgul.

— Asta numești tu salvare ?

— După cum este bine cunoscut, eu acționez din însărcinarea și cu acordul familiei !

— Asta o vom vedea în această seară !

Lauritzen și-a împins tacîmul cu dispreț.

— Deschide bine urechile ! Încă n-ai priceput că veți fi pierduți dacă nu se întreprinde nimic. Fabrica de bere este înglodată în datorii și bancherul vostru, Schulte, așteaptă să vă rupeți gîtul ! — Ei bine — după astă seară poate că voi avea liniște pentru a putea lucra cum se cade.

Și-a luat mapa și s-a grăbit să plece fără să mai salute.

Camioanele ce urmau să transporte animalele s-au oprit în fața grajdurilor de vite și a țarcurilor. Ușile glisante s-au deschis, au fost puse grilajele, s-au pus rampele de încărcare pentru ca vitele, pe drumul neobișnuit de la troacă în remorcă să nu aibă posibilitatea să fugă. Șoferii și cîțiva muncitori mînau cireada cu strigăte și cu lovituri puternice. Vitele mugeau disperate. Zgomotul era infernal.

Christine s-a speriat și a privit la ceas. O clipă, s-a uitat în jos spre grajduri și, deodată, s-a îngrozit. Și-a adus aminte că este vineri, ziua anunțată de Petzold pentru transportul animalelor.

S-a îmbrăcat cu iuțeală în jeans și pulovăr, și-a pus o jachetă de piele și s-a grăbit să meargă în camera lui Sascha.

— Vino, i-a strigat, pune ceva pe tine ! Trebuie să-l împiedicăm pe Achim să încarce tot efectivul de vite.

Primele animale erau deja mînate spre camioane.

— Și ce rezolvăm cu asta ? Vrei să ne ridicăm toată familia în cap ?

În răspunsul ei, Christine s-a folosit de cuvintele contesei Herta.

— Care familie ? Din cine constă ea ? Poate ce a mai rămas din familia Guldenburg ! Așa va pricepe că nu sîntem dispuși să le înghițim pe toate astea. Voi face ceea ce consider că e bine...

Au fugit, prin castel, în curte şi s-au cățărat pe unul din tractoare. Sascha a rotit dispozitivul de încălzire a motorului Diesel şi apoi s-a îndreptat în partea cealaltă a staulelor.

Încă de departe Christine a început să strige :

— Încetaţi ! Animalele rămîn aici !

Administratorul, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, s-a întors, fără însă a reacţiona.

— Dr. Petzold, a ţipat Christine şi mai tare, spuneţi-le oamenilor să se oprească imediat !

— Asta n-o pot face. Domnul Lauritzen a ordonat acestea şi termenul era cunoscut de mult.

Christine a alergat la oamenii de pe rampa de încărcare.

— Descărcaţi imediat animalele !

Sascha a sărit peste grilaj şi a vorbit cu muncitorii care, în cele din urmă, au încetat să mai scoată vitele din grajduri.

Contesa Christine l-a găsit în sfîrşit pe conducătorul transportului.

— Gata ! Încetaţi încărcarea !

— Dar cine sînteţi dumneavoastră de fapt ? a întrebat acesta.

— Christine von Guldenburg.

— Da, aşa o fi, dar misiunea mea e clară. Scoase din haină un formular : Am aici trei sute şaptesprezece capete de vite de luat şi de livrat. Şi exact asta trebuie să fac. Administratorul dumneavoastră, Lauritzen, a iscălit. S-a dat o comandă regulamentară.

Christine i-a luat dovada din mînă şi i-a rupt-o.

— Cred, doar, că vi s-a părut ! Vă rog, deci, să descărcaţi !

Omul s-a uitat împrejur şi a bombănit :

— Bine, în fond sînt vitele şi banii dumneavoastră. Domnule Petzold, îmi sînteţi martor. Şi adresîndu-se oamenilor săi, le-a ordonat : Oameni buni, sînteţi liberi !

Jack Brinkley și fiica sa călăreau pe pajiște, apropiindu-se de camioane. Christine le-a strigat :

— Veniți să ne ajutați ! Animalele trebuie scoase din camioane !

Întreaga cireadă a fost descărcată și mînată înapoi la grajduri.

— Aici e ca în Vestul sălbatic ! e exclamat cu bucurie Brinkley.

Dar Christine nu avea chef de rîs.

— Trebuie să mergem spre pajiștea de jos ! Și acolo se încarcă vite !

Această muncă istovitoare a durat peste o oră, pentru că oamenii de la întreprinderea de transporturi nu s-au amestecat. Ei au curățat numai camioanele, au împins rampele de încărcare și au plecat după aceea. Chiar și dr. Petzold s-a urcat în mașină și s-a înapoiat la castel.

Cînd a ajuns în birou a chemat-o pe domnișoara Reinders.

— Repede, Gisela, trebuia să dăm de domnul Lauritzen și apoi de contesa Herta !

— De ce ești atît de agitat ? Ce s-a-ntîmplat ? De abia am venit.

— Hai, hai repede ! Contesa Christine face pe nebuna.

Jan Balbeck se foia iritat prin Agenția lui Achim Lauritzen și-i tot căuta nod în papură :

— Te porți ca și cum ai avea treburi pînă peste cap ! Dar ce se-ntîmplă de fapt ? Nimic ! Nimănui nu-i pasă de dumneata !

— Dragă domnule Balbeck nimic nu se face cu grabă. Totul merge excelent. Diseară veți primi contractele.

— Diseară ? E prea tîrziu. Offenbach vine peste patru ore.

— Ei și ? Acest măscărici de partid ? Duceți-l cu vorba pînă mîine !

— Dumneata nu vei fi capabil să-mi dai o asigurare fermă nici măcar pentru mîine ! La dumneata totul e numai trăncăneală ! Nimic palpabil ! În schimb, te pricepi grozav la reclamă !

— Dar, domnule Balbeck, vă enervaţi degeaba. Am de partea mea majoritatea : Contesa Herta, Max Guldenburg, Thomas şi Evelyn. Aceştia sînt patru. De cealaltă parte se află Christine Guldenburg cu copiii ei, Sascha şi Susanne. Deci, trei ! N-am cum să dau greş !

A sunat telefonul. Lauritzen a ridicat receptorul şi, ducîndu-l la ureche, a început să-şi dea importanţă :

— Asta trebuie să o recunoaşteţi, domnule Balbeck !

Era clar că voia să-i ia ochii celui care sunase.

— Ce doriţi, domnule dr. Petzold ? Sînt într-o discuţie importantă... Ce ? Vin imediat !

A trîntit receptorul, strigîndu-i lui Balbeck :

— Trebuie să plec urgent ! Îmi pare rău !

— Spune-mi, ţi-ai pierdut minţile, domnule Lauritzen ? Vin în mod special la dumneata...

Lauritzen era deja la uşă.

— Afacerile sînt afaceri, domnule Balbeck, asta ar trebui s-o înţelegeţi.

Lauritzen a coborît treptele în trombă, s-a azvîrlit în automobilul său şi, nepăsător la orice restricţie de circulaţie, a traversat oraşul, intrînd pe autostradă. Distanţa dintre Hamburg şi Guldenburg a fost parcursă într-un timp record. S-a oprit în curtea castelului şi s-a năpustit în biroul lui Petzold.

Intendentul tocmai vorbea la telefon cu întreprinderea de transporturi.

— Bine, dacă insistaţi, suportăm noi cheltuielile, dar atunci veniţi mîine din nou. Nu pot să aştept pînă săptămîna viitoare...

— Dă telefonul încoace ! a urlat Lauritzen, smulgîndu-i receptorul din mînă. Aici e Lauritzen ! Deci, ca să fie clar ! Cheltuielile le suportaţi dumneavoastră. Aţi

primit o împuternicire, dar dacă oamenii nu sînt în stare să o îndeplinească, asta nu e vina mea ! Fără amenințări ! O să luați vacile, și asta încă mîine !

A trîntit receptorul la loc, moment în care Petzold a început să se justifice.

— Ce puteam să fac ? Contesa a rupt comanda.

— Așa ? Asta a făcut ? Serios ? Mă bucur ! Și ce ați făcut dumneavoastră ? Ați aplaudat-o ?

— Să fim rezonabili, domnule Lauritzen ! S-o fi lovit sau s-o fi legat ? Eu sînt numai un salariat.

— Corect ! Și de la un salariat aștept ca acesta să îndeplinească ordinele conducerii ! Iar de la omul care, se zice, este mîna mea dreaptă, aștept ceva mai mult curaj ! Știți ce este asta ? O să vă fac mîine un desen... Acuma însă trebuie să-i explic contesei pînă unde se întinde sfera ei de autoritate.

L-a lăsat pe Petzold stană de piatră și, cu pași mari, s-a îndreptat către corpul central al castelului. În hol l-a întîlnit pe Sascha. A trecut prin fața lui fără să salute.

— O clipă, Achim ! Încotro ?

— La Christine ! Ai ceva împotrivă ?

— Da. Momentan, nu primește pe nimeni.

— Pe mine o să mă primească.

— Să nu-ți închipui că aici ești o persoană privilegiată. O să aștepți pînă cînd te va primi.

Thomas și Kitty se aflau de o săptămînă în Hamburg, dar nu-și înștiințaseră familiile. Ambii spionau, fiecare în altă mașină închiriată, observîndu-i pe toți vizitatorii ce se perindau în casa Balbeck.

Kitty regreta viața amuzantă de pe Coasta de Azur și, plictisindu-se să tot aștepte, să stea la pîndă, l-a luat pe Thomas la întrebări :

— Aș dori să știu, totuși, pe cine aștepți și la ce sînt bune toate astea ?

— Trei sau patru oameni mă interesează : Achim Lauritzen, deputatul Offenbach, eventual Manfred Gesswein şi Anton Schulte. Vreau să aflu ce discută cu fratele tău. Toţi tînjesc să-şi ia cîte o porţie respectabilă din tortul care se numeşte Guldenburg.

— Şi eu ce trebuie să fac ?

— Tu eşti personajul principal.

— Ei, nu mai spune !

— Ştii ce e asta ?

Ea s-a uitat nedumerită la obiectele cenuşii sferice, nu mai mari decît o bucată de zahăr.

— Nu mai face pe misteriosul ! Ce sînt chestiile astea ?

— Microfoane ! O să le plasezi în biroul lui Jan şi al mamei tale şi în felul acesta o să putem auzi ce se vorbeşte...

— Ai înnebunit ? Eu vrei să fac asta ?

— Ei, dar cine ? Tu eşti fiica şefei, pe tine te cunosc toţi şi deci nu stîrneşti bănuieli. Adineaori am observat că mama ta s-a-ntîlnit cu editorul Deichmann şi s-au dus să ia masa împreună, iar Jan tocmai a părăsit şi el clădirea. Deci birourile sînt goale. N-o să te deranjeze nimeni, cînd vei monta „ploşniţele". Mi-ai promis că o să mă ajuţi.

Kitty a făcut o grimasă ca şi cum ar fi vrut să-şi retracteze cu plăcere această promisiune.

— Şi cum vrei să le pun ?

Thomas i-a dat cutiuţa.

— Cîte două în fiecare cameră. Sub birou şi în colţul unde stă vizitatorul. Nu trebuie decît să scoţi folia şi să lipeşti „ploşniţa", astfel încît nimeni să nu observe ceva. Restul îl fac ele. Cînd eşti gata, facem o probă. Nu spunem nume. Tu numeri rar de la unu la zece, astfel ca eu să pot să aranjez receptorul. Ai înţeles ?

Kitty a încuviințat din cap, a luat o sacoșă de plastic avînd imprimată reclama unui salon de modă, a pus înăuntru cutia și a dispărut pe intrarea principală.

Thomas a cuplat receptorul la casetofon, și-a imaginat traseele pe care trebuia să le parcurgă Kitty prin casă și prin birouri, apoi a pornit banda.

După patru minute, a auzit-o pe Kitty numărînd pentru prima dată : un, doi, trei, patru, cinci...

A reglat înregistrarea la maximum și a așteptat ca Kitty să numere a doua oară. La scurt timp, vocea ei a răsunat în difuzor. După alte patru minute se afla din nou lîngă el în mașină.

— Ai fost grozavă ! a lăudat-o el.

— Și dacă le descoperă cineva ?

— Deocamdată nu trebuie să ne temem de așa ceva, întrucît nimeni nu le caută.

— Și cum vor decurge lucrurile mai departe ?

— Frumoasa mea, ți-aș recomanda să iei un taxi și să te duci la hotel ca să dormi puțin. Eu rămîn pe loc pînă cînd am să descopăr ceva.

— Dar trebuie să mănînci ! și-a manifestat ea îngrijorarea.

Thomas a arătat înspre partea cealaltă a străzii.

— Aici găsesc destule localuri.

— Și dacă trebuie să te duci știi tu unde ?

— Atunci o să merg pînă la vreo cîrciumă. Îți bați capul cu tot soiul de nimicuri, draga mea...

24.

Contesa Christine și Jack Brinkley erau de părere că Peggy și Sascha se înțeleg excelent. Tata Jack, magnat posedînd cîteva ziare și posturi T.V., se și familiarizase puțin cu gîndul de a avea drept ginere un conte.

Între tineri, în ajunul plecării lui Peggy, a avut loc o serioasă divergență de opinii, fiindcă fata nu voia să înțeleagă de ce era necesar ca Sascha să părăsească universitatea din Oxford, pentru a studia mai departe la Hamburg.

— Dacă rămîi aici... ce se schimbă cu asta ?

— Este nevoie de mine aici, Peggy. Și tu te poți transfera !

— Dar prietenii, orchestra ? De ce să mă apuc eu aici ?

— Și Beatles și-au început cariera la Hamburg.

— Și bunicul meu a fost fermier, dar asta nu înseamnă că voi fi și eu ! i-a maimuțărit fata accentul, a batjocură. Am crezut că mă iubești !

Băiatul i-a răspuns fără plăcere :

— Da, desigur, dar...

— Dar ce ? Nimic altceva nu mă interesează. Iar problemele voastre absolut deloc.

— Lasă, Peggy... asta nu o poți înțelege.

— O, înțeleg prea bine. Nu mai ești Sascha al meu, ci domnul conte. Totul e frumos aici, castelul, moșia. Dar valorează chiar atît, încît să renunți la orice altceva ? Lumea întreagă stă deschisă în fața ta !

Sascha a privit în jos, și-a domolit vocea.

— Altceva este important. Nu eu și lumea, ci Guldenburg, care a fost construit pentru mine, pe care l-au sporit strămoșii mei.

— Vai, cît te invidiez ! i-a tăiat-o Peggy.

Sascha a continuat neclintit :

— Dacă nu sînt în stare să duc mai departe și să păstrez asta, atunci tot ce-au făcut ei pînă acum a fost degeaba.

— O.K., O.K., a spus fata. Tatăl meu a realizat totul singur. Dar nu pentru mine, ci pentru sine însuși. Niciodată nu m-ar obliga să-i calc pe urme. I s-a agățat de gît,

l-a sărutat pe gură și a aruncat, ușuratică : Dar dacă tu vrei, tata ar putea cumpăra castelul și mi l-ar da cadou de nuntă.

Băiatul s-a simțit ofensat.

— Vă foarte mulțumesc, Miss Brinkley...

N-a spus mai mult, fiindcă apăruseră tatăl lui Peggy și Christine. Amîndoi au observat că între copiii lor luase sfîrșit buna înțelegere.

— Peggy, eu sînt gata de drum, bagajul mi-e în mașină, putem porni, a spus Brinkley privindu-și isteditor fata.

— O.K., tată ! Să mergem. Tocmai mi-am luat rămas bun de la contele Guldenburg.

Privirea contesei Hèrta s-a fixat pe pachetul voluminos de acțiuni pe care îl pusese pe masă bancherul Schulte.

— Și ce fac eu cu mormanul acesta de hîrtii ?

— Toate aceste acțiuni vă aparțin în întregime — i-a răspuns bărbatul. Aceste acțiuni B.F.E. au fost achiziționate de Thomas în numele familiei Guldenburg. La un curs normal acestea ar fi valorat acum patruzeci-cincizeci de milioane mărci, plus șaptesprezece la sută dividende.

— Și acum ?

Schulte a luat cu grijă o hîrtie și a fluturat-o.

— Ca să mă exprim elegant, pentru colecționari, are doar o valoare simbolică.

— Nu se poate salva nimic ?

— Nimic. Asta înseamnă că toate depunerile dumneavoastră din bancă se rezumă la acest pachet de hîrtie tipărită și deci partea dumneavoastră de coacționar este

egală cu zero. Balbeck, în schimb, îmi face solida ofertă de treizeci de milioane mărci, cu acoperire sigură de către marele concern. Douăzeci de milioane ar acoperi datoriile făcute de Thomas, iar zece milioane v-ar rămîne dumneavoastră pentru investiții.

— Ai acceptat deja, Anton ?

— Încă nu.

— Cînd ?

— Luni. Și pînă atunci, contesă, va trebui să vă decideți și dumneavoastră.

Contesa Herta și-a privit mîinile zbîrcite și a întrebat încet :

— N-ați fi avut dumneavoastră obligația de a supraveghea ? Tînărul dumneavoastră salariat a putut să dispună de sume uriașe, după cum a avut chef ?

— Pe tărîmul hîrtiilor de valoare domnul Gesswein a fost investit cu puteri nelimitate. Desigur, astfel de speculații sînt interzise la Banca Schulte. Nici n-am bănuit ce se întîmplă în spatele meu.

Bătrîna doamnă continua să-și privească mîinile, de parcă îi era frică să se uite la Schulte.

— Mai întîi au apărut cîștiguri serioase de pe urma acestor speculații. Nu-mi prea pot închipui — și mă pricep cît de cît, doar am fost mulți ani asociați —, cum de n-ați observat cîți bani intră. Sau, poate că pînă cînd aceste speculații au adus cîștiguri ați închis ochii ? Din momentul în care au început pierderile v-ați spălat pe mîini de orice vinovăție.

Schulte s-a simțit jignit.

— Contesă, dumneavoastră mă bănuiți de lucruri pe care le resping hotărît...

— Bine, bine, Anton. Ultimul cuvînt în chestiunea asta încă n-a fost pronunţat. Şi acum, vă rog să mă lăsaţi singură. Trebuie să mai faceţi un drum lung pînă la Lübeck. — Cînd Schulte a salutat-o, a privit pe geam şi nu i-a întins mîna.

Nu mult după plecarea bancherului Lauritzen a năvălit în casă ca un animal de pradă întărîtat. A lăsat deoparte orice curtenie şi a dat buzna în salon.

— Trebuie să vorbesc cu tine ! Ce-a vrut Schulte ?

— Crede — a răspuns tăios contesa — că poate cumpăra cota noastră de participare pe o nimica toată.

Lauritzen a observat pachetul de pe masă şi a bătut în el cu degetul mic.

— Marele cîştig al micuţului Thomas, aşa-i ?

Bătrîna l-a privit pătrunzător.

— Mi se pare ciudat că o ştii şi pe asta, şi că ai recunoscut aceste hîrtii de valoare din prima privire.

— La asta nu mă simt obligat să răspund, fiindcă eu am venit pentru altceva. Ştii pînă unde a ajuns cu îndrăzneala Christine ? A împiedicat transportul vitelor ! Mîine voi fi de faţă personal la încărcare ! Să încerce numai să-mi stea împotrivă !

— Cred că o subapreciezi. Ţi se va împotrivi şi ţie. Şi în cazul acesta te-ai gîndit ce să faci ?

— Ce este de gîndit aici ? Am primit împuternicire deplină de la tine, din punct de vedere juridic, deci, nu se poate întîmpla nimic.

— Face apel la consiliul de familie, ştii ?

Lauritzen a rîs forţat.

— Consiliul de familie ? Mi-a fost dat s-o aud şi pe asta. Ai vorbit cu Max ?

— Da. O să voteze pentru tine.

— Ei, vezi ! Şi mi-ai mai spus că şi Thomas va fi de partea noastră din cauza imenselor lui datorii. Ai reuşit să-l găseşti ?

— Nu, încă nu. Nu mai este pe Coasta de Azur.

Lauritzen a explodat.

— Asta e culmea. Păi el este limba balanţei. Trebuie să fie prezent ! Altfel, tu, Max şi Evelyn veţi sta faţă în faţă cu Christine, Sascha şi Nane ! Fără majoritate nu va fi o decizie ! Eu n-am drept de vot !

— Asta e problema ta — a spus contesa Herta, cu orgoliu. Şi nici cu bani, nici prin adopţiune, nu vei deveni niciodată un Guldenburg.

Aşteptarea lui Thomas a fost încununată de succes. Aşa cum a presupus, a apărut Offenbach, şeful de partid, şi a intrat în clădire. Thomas a cuplat radioreceptorul şi casetofonul. După o scurtă aşteptare, în difuzoarele maşinii au început să se audă voci.

— Dragă domnule Offenbach — a spus Jan Balbeck — din partea mea puteţi sta şi în cap, dar nici atunci nu o să fiu dispus să plătesc partidului dumneavoastră prin intermediul facturii unei instituţii culturale obscure. Am văzut de multe ori cît de repede se află totul despre astfel de donaţii pentru partide şi ce scandal de presă începe în jurul lor.

— Numai că eu am nevoie de o majoritate de voturi în fracţiuni, şi nu o am. Fără uzinele chimice, totul ar fi joacă de copii. Treaba ar fi uşurată de acceptul Guldenburgilor. Atunci probabil că şi centrul ar fi de acord...

— Un strop de bere, domnule Offenbach ?

— Nu schimbaţi din nou subiectul ! De cîte ori vă solicit un răspuns concret, schimbaţi vorba. Vă întreb

din nou : Cînd are de gînd să aducă, în sfîrşit, podoaba dumneavoastră de Lauritzen contractul prin care Guldenburgii cedează cincizeci de hectare de teren pentru parcul industrial ?

— Îl primesc mîine, cel mai tîrziu.

— Mîine ! Mîine, mereu mîine ! Pînă cînd vreţi să ne duceţi cu vorba, pe mine şi fracţiunea mea ? Fără participarea Guldenburgilor nu va exista afacere. Nu puteţi înţelege ?

S-a putut auzi, cum cineva — probabil Jan — se ridică. Apoi a răsunat zgomotul unei frecări, ca şi cum ar fi fost tras un sertar şi din nou vocea lui Jan Balbeck.

— Domnule Offenbach, dumneavoastră ştiţi ce aveţi de făcut, ce anume trebuie întreprins în interesul afacerii. De Guldenburg mă ocup eu. Aveţi aici patruzeci de mii de mărci, restul îl veţi primi la inaugurare. Cel tîrziu mîine dimineaţă voi avea contractul. Sau mai bine să vi-l aduc eu la parlamentul landului ?

— Doamne fereşte ! Vreţi să-mi înmînaţi din nou, în văzul tuturor, un plic dubios ? A fost un lucru periculos, o mare nechibzuinţă. Mama dumneavoastră ar fi procedat mai discret. Vin eu după el, la dumneavoastră.

— Insinuaţi că nu cunosc regulile jocului ? a întrebat supărat Jan.

Offenbach a răspuns diplomatic :

— Mă bucur de cîte ori vă pot vedea, stimate domnule Balbeck, dar, fără îndoială, există anumite reguli ale jocului...

Cei doi s-au salutat.

Thomas a decuplat aparatele, zicîndu-şi :

— Din asta o să iasă o mică distracţie de familie...

Nane a greşit lucrarea la matematică, şi cînd profesorul de fizică i-a atras din nou atenţia „Sînteţi foarte neatentă în ultimul timp, Susanne !", întreaga zi i-a fost stricată. N-a avut deloc poftă de mîncare. Gîndul la lucrarea de engleză o îngrozea şi n-a simţit suficientă putere în sine pentru a protesta la reproşurile mamei :

— Ce stai gură-cască ? Fă ceva !

N-a avut chef de călărie. Cînd Tobias a întrebat-o dacă nu vrea să hoinărească puţin cu „mica ruginitură" (pînă la urmă ea botezase astfel maşina băiatului), a găsit propunerea stupidă.

— Nu mă simt bine, a spus nerăbdătoare, şi în afară de asta se pregăteşte ceva pe aici. Cred că un consiliu de familie. Ştii, mama se agită enorm în ultimul timp. Ca şi cum ar vrea să se certe cu toată lumea....

— Ca şi tine. Nu observi ?

— Eu ? Eu sînt toată numai farmec.

— Pe mine nu mă duci, Nane. Te ştiu eu prea bine, ştiu cum eşti altădată.

— Poate te invidiez pentru că eşti liber şi poţi călători cînd vrei. Săptămîna viitoare nici nu vei mai fi aici. Eu, din păcate, nu pot trage chiulul.

Băiatul a îmbrăţişat-o şi a liniştit-o.

— Tu vezi mereu partea rea a lucrurilor. Berlinul e doar la o aruncătură de băţ. Poţi veni şi tu cu mine. Dimineaţa acolo, seara înapoi. Împotriva acestui lucru nici mama ta nu poate avea obiecţiuni. În rest, totul va fi în ordine, mai ales dacă va obţine ceea ce doreşte de la consiliul de familie.

— Îţi poţi imagina ce o să se întîmple aici diseară ? Cină comună, iar după desert discuţii la cuţite. Toată lumea este împotriva mamei. Îmi vine să bocesc. Aş fi fericită să merg cu tine la Berlin, şi nu m-aş mai întoarce niciodată.

Tobias a sărutat-o.

— Dar eu tot nu știu care-i necazul.

— Mă simt mizerabil. Se poate să fie din cauza școlii. Ratez un lucru după altul, și acum mi-e silă din cauza englezei. Nu mă mai pot suporta eu însămi, înțelegi ?

— Nu.

— Nici nu poți, a rostit Nane cu greutatea experienței ei de viață, de șaptesprezece ani. Ce știi tu despre gingășia sufletului femeii...

Familia Guldenburg stătea în jurul mesei mari așteptînd în tăcere ca bătrîna Herta, așezată în capul mesei, să-și înghită ultima îmbucătură. Abia atunci Johanna Kröger și Leni au strîns masa, pregătind-o pentru desert.

Christine era așezată la capătul opus al mesei, flancată de Sascha și Nane, urmau Evelyn și Achim, alături de unchiul Max. Un scaun era liber. Lipsea Thomas.

— Situația e imposibilă, fiindcă se pot ivi contradicții în deciziile ce vor fi luate, a spus Lauritzen.

Contesa Herta a lovit în masă.

— Achim ! Personalul.

Fiecare a înțeles că trebuie să tacă pînă cînd Johanna și Leni părăsesc încăperea. Așa că au acordat în continuare o atenție deosebită desertului, lingurițele răsunînd cu spor în cupele de sticlă.

Toată familia a respirat ușurată cînd, în liniștea sumbră, s-a produs o schimbare surprinzătoare. Thomas a năvălit în sufragerie și a strigat :

— Bună seara tuturor !

— Cum ai ajuns aici, așa, deodată ! l-a întrebat contesa Herta.

— Am aflat că m-ai căutat de mai multe ori la telefon. Ai vrut să mă vezi, şi, iată, sînt aici !

S-a aşezat şi Johanna i-a pus în faţă desertul. Şi-au făcut discret cu ochiul, fiindcă femeia îi servise ceva de-ale gurii. Acum, sătul, învîrtea dulciurile din cupă.

— Mulţumesc, doamnă Kröger.

Apoi a început să-şi tachineze familia :

— E dumnezeiesc, avem numai desert. Pentru mai mult nu există mijloace, nu ?

Lauritzen a remarcat tăios :

— Punctualitatea este politeţea regilor !

Contesa Herta şi-a apăsat şerveţelul pe buze şi s-a uitat sever la Thomas. Evelyn şi-a ridicat paharul, solicitînd prin gest un supliment. Nane a scobit fără chef prin budincă, pînă ce Christine i-a luat-o din faţă. Figură cu adevărat satisfăcută avea numai unchiul Max. Cina îi picase bine şi spera să suporte, cumva, pînă la urmă, întrunirea familială.

Însetată, Evelyn a spus :

— N-am putea să terminăm mai repede ceea ce avem de făcut ?

— Corect ! a spus Achim. Mi-aş permite următoarele...

Sascha a ciocănit în pahar.

— Un moment. Înainte de a lua decizii pripite, să-i dăm ocazia mamei să explice ce a făcut. Planurile lui Achim le ştim cu toţii. El vrea să vîndă. Nu prea are ce noutăţi să ne ofere. Cîntecul lui e vechi.

— Poftim ?... a exclamat înecat Lauritzen, pe care-l înmărmurise stilul hotărît al lui Sascha.

— Să nu spui că nu e vorba de lichidarea creşcătoriei de cai sau de desfiinţarea fermei de vaci cu lapte ! Şi că nu vrei să vinzi fabrica de bere, sub parola „refa-

cere" ! Vrei să convingi familia că acesta este singurul drum de urmat pentru a salva Guldenburgul...

— Mai domol Sascha ! a strigat Lauritzen. Eşti mult prea neexperimentat pentru a-ţi permite să critici aranjamentele mele gospodăreşti.

— Poate că da, poate că nu, Achim ! Dar sînt capabil să judec planurile care ar prejudicia Guldenburgul şi pe cele care ar putea să-i fie folositoare. A privit spre Christine. Cred că mama a găsit o soluţie, care, desigur, nu conduce la un succes imediat, dar cu ajutorul căreia ne putem păstra identitatea.

Christine era mîndră de fiul ei. După întîlnirea lor de la Viena, încet, el începuse să-i devină un adevărat partener. Acum i-a şoptit :

— Mulţumesc, Sascha !

— Cîtă valoare are omul cu identitate nepătată, dacă-i sărac ? a întrebat Lauritzen şi a privit întrebător pe fiecare din cei de faţă. Păstrează-ţi mulţumirile pentru discurs, Christine ! Ce-ai făcut, a fost o nebunie...

— Destul, Achim ! a spus unchiul Max. Pe moşie îţi poţi permite să ridici glasul, dar aici nu ! Începe, deci, dragă cumnată ! Te ascultăm cu interes !

Christine a arătat pe geam.

— Cîndva, Guldenburgii au început să se gospodărească cu cîteva vaci şi un taur. Abia mai tîrziu au apărut caii şi fabrica de bere. Acum avem mai bine de trei sute de vite, herghelia ne-a adus premii şi onoare, la fel şi fabrica de bere. Avem nenumărate păşuni pentru cireadă şi cu asta putem economisi furajele concentrate, atît de scumpe, mai ales că nu putem ajunge prea departe cu producţia mare de lapte. Eu propun creşterea vitelor pentru carne, iar pentru berea Guldenburg o publicitate de tip

nou și, în fine, o creștere a cailor de rasă la herghelie. Noi nu sîntem o întreprindere industrială, fiindcă pămîntul nu este o mașină, dă numai ce are. Și dacă sîntem prea lacomi, n-o să ne mai dea nimic.

Thomas s-a folosit de pauza Christinei.

— Nu te supăra, a spus, toate acestea sînt foarte impresionante, și fiecare dintre noi ar fi fericit să creadă că o astfel de idilă poate funcționa. Desigur, cu excepția lui Achim. Dar ai făcut și calcule, Christine ?

— Nici cifrele nu-mi contrazic planurile. Este și părerea lui Ambusch.

— Chiar la maistrul berar ți-ai găsit să faci apel ! a strigat Achim. La un om care îmi respinge în mod vădit dispozițiile. Să ne întoarcem pe tărîmul faptelor ! Dacă tu crezi că îți poți ține familia cu vacile, caii și cu vechitura aia de fabrică, atunci, poftim, păstrează-ți vacile și gloabele și fă cu ele ce vrei ! Dar de ce trebuie ca noi, ceilalți, să suferim din cauza asta ?

— Dar cine suferă aici ? a întrebat Sascha.

Contesa Herta a bătut în podea cu bastonul.

— Eu ! După părerea mea, ciorovăiala asta este de prisos și degradantă. Să votăm ! Fiecare are drept de vot, firește, în afară de Achim. Cine sprijină propunerea Christinei și este de părere că Guldenburgul poate fi rentabilizat pe o cale tradițională, cu muncă susținută, să-și ridice mîna !

Sascha a ridicat-o, apoi Nane, și natural, Christine. Herta s-a uitat la Max, care se lăsase pe spate și-și împreunase mîinile pe burtă. Evelyn și-a înhățat paharul și l-a dat peste cap. Lauritzen i-a zîmbit triumfător Christinei. Lucrurile se aranjau așa cum sperase Herta, Max și Evelyn se împotriveau planului.

— Deci eu trebuie să decid ! a zîmbit Thomas. N-aș vrea însă să existe cineva care să pretindă că nu m-am comportat sportiv la alegere.

A căutat prin buzunarul vestei și a scos o monedă.

— Pajura Christine, reversul Achim.

Contesa Herta s-a înfuriat.

— Nu poți face așa ceva !

— De ce nu ? De fapt, toate acestea sînt un hazard pentru noi. Să decidă deci soarta.

A aruncat banul în aer, l-a apucat din zbor cu stînga și l-a acoperit cu dreapta.

— Thomas, a spus iritat unchiul Max, această decizie nu poate depinde de întîmplare ! Nu pot să permit !

— Îmi pare rău, Achim, a strigat Thomas, luîndu-și mîna de pe ban, dar cred că Christine merită să aibă o șansă. Pajură !

Lauritzen a rămas încremenit. Toate speranțele i se spulberaseră. S-a gîndit la Balbeck și a simțit că i se face rău imaginîndu-și ce tărăboi îl așteaptă. Ochii Christinei înotau în lacrimi, iar Nane, observînd-o, a început și ea să se smiorcăie.

Sascha numai că nu a explodat de fericire. A luat banul lucitor și l-a mîngîiat, ca pe un talisman drag. Privind însă ambele fețe i s-a tăiat răsuflarea. S-a uitat complice, în sus, spre zîmbetul nevinovat, de pokerist al lui Thomas. Pe ambele fețe ale monedei era pajura.

Krogër, cu atenție de specialist, a cercetat mașina sport pe care Thomas o lăsase lîngă intrarea principală. Un vehicul foarte puternic, cu spoiler, cu volan, cu cercul de lemn și banchetele din piele. S-a dus la geamul bucătăriei și a strigat înăuntru :

— Johanna ! Vino puțin afară ! Expoziție auto !

Doamna Kröger își cunoștea soțul ca pe propriu-i buzunar. Kurt se putea minuna de cea mai frumoasă mașină numai dacă reușea să-și împartă entuziasmul cu ea.

Cînd a păşit lîngă el, soțul i-a spus :

— Uită-te să vezi o mașină adevărată, după rabla lui Tobias !

A deschis ușa dreaptă din față.

— Urcă !

— Nu se poate, Kurt, așa ceva nu se cade !

— De ce nu ! O mică plimbare în jurul castelului. Doar nu crezi că Thomas se va supăra pentru asta ?

Johanna s-a dat bătută. A urcat în mașină și s-a simțit ca în avion cînd soțul a pornit și a accelerat motorul de două sute de cai putere.

— Nu așa de gălăgios, Kurt, că se aude înăuntru ! Și condu atent !

Kröger a băgat în marșarier, și a țîșnit din curte, a ocolit aripa administrativă și a ieșit pe drumul larg, care înconjura șerpuind castelul.

— Doriți muzică, domniță ?

A cuplat radioul și a apăsat pe caseta ieșită din casetofon. Dar ceea ce au auzit n-a fost muzică. Cineva vorbea sacadat :

— Numai că eu am nevoie de majoritatea de voturi în fracțiune, și nu o am. Încă nu o am. Fără fabrici chimice ar fi o joacă de copii. Treaba ar fi ușurată și de aprobarea Guldenburgilor. Atunci probabil că și centrul ar accepta...

— Un strop de bere, domnule Offenbach ?

— Nu vorbiți iarăși despre altceva ! De cîte ori vă solicit un răspuns concret, schimbați vorba. Vă întreb din

nou: cînd aduce, în sfîrșit, podoaba dumneavoastră de Lauritzen contractul prin care Guldenburgii cedează cincizeci de hectare de teren pentru parcul industrial ?

— Cine poate fi ăsta ? a întrebat Johanna, tulburată.

— Ține-ți firea !

Kröger a oprit mașina și a ascultat întreaga discuție. Apoi s-a întors în curtea castelului și a parcat în același loc unde o găsise.

— Coboară, Johanna, și uită tot ce ai auzit ! Au fost Offenbach și tînărul Balbeck. Se pregătesc să ne coacă o nenorocire.

25.

Tobias o aștepta pe Nane ca să o ducă cu mașina la școală. Erau ultimele ore la Guldenburg. A doua zi urma să înceapă o viață serioasă în universitatea berlineză. Și-a privit ceasul : Nane întîrziase binișor.

Cînd, în sfîrșit, a venit, s-a urcat încruntată lîngă el și abia l-a salutat.

— Această mașină nu e de curse, a specificat băiatul. E sigur că nu ajungem la timp.

— Mi-e totuna. Azi nici nu vreau să merg la școală.

Surprins, Tobias a privit-o lung.

— Cum vine asta că nu vrei ?

— Mai bine pornește !

— Și încotro, dacă-mi dai voie să întreb ?

— Mi-e indiferent...

Au cotit-o pe poarta castelului.

— Știi, Nane, uneori nu e prea ușor cu tine. Te aștepți ca totdeauna să-ți ghicesc dispoziția și să fac exact după cheful tău. Dar eu nu sînt ghicitor. De ce nu-mi spui, sincer, care-i problema ?

Fata n-a răspuns.

— Din cauză că merg la Berlin ?

Ea și-a scuturat capul.

— Atunci, ce ?

Ochii fetei s-au umplut de lacrimi.

— O să am un copil.

Emoționat, Tobias a cuplat greșit de două ori, schimbătorul de viteze scrîșnind sălbatic.

— Imposibil ! De unde știi ?

— Dumnezeule, dar naiv mai ești ! Păi de unde știe omul de așa ceva ? De două sau trei săptămîni nu mi-a venit ciclul și mi-e rău încontinuu. La început, n-am vrut să cred.

— Nici mie nu-mi vine să cred — a gemut băiatul. Chiar acum... !

— De ce ? Eu știu că mă iubești ! Sau nu ?

— Nu-i vorba de asta ! Închipuiești ce o să fie aici, dacă se află. Toți înnebunesc ! Mama ta, tatăl meu ! Pe bătrîn cred că o să-l lovească damblaua !

— Ei și ? Nu-i obligatoriu să rămînem aici.

— Ce vrei să spui cu asta ? Să ne căsătorim ? Imposibil. Eu vreau să învăț. Trebuie să învăț din cauza tatii. Ce să fac acum cu o familie ? Student în anul întîi...

— Dar e copilul nostru ! a strigat Nane.

— Și ce dacă ? ! Înțelege o dată !

— O.K., Tobias, asta am vrut să știu. Nu te mai frămînta !

— Ce faci pe enigmatica, spune ? Ce-ai vrut să știi ?

— Uită tot ! a spus fata. Presupune că n-am copilul ! Lasă-mă în stația de autobuz !

— Atunci, e sigur că vei întîrzia, s-a supărat băiatul și a apăsat accelerația. Dar a oprit totuși în stația autobuzului. Cînd Nane a coborît, a întrebat-o :

— Te mai văd astăzi ? Plec abia diseară.

— Nu ! l-a refuzat net fata. E de prisos să mai aștepți. Ocupă-te de tine !

Contesa Herta se expunea soarelui de dimineață, afară, pe terasă. Deși era cald, își acoperise genunchii cu un pled. Degetele îi alergau pe modelele feței de masă și s-a întrebat oare de cînd folosește această acoperitoare. De treizeci, de patruzeci de ani ? Sau mai demult ? Nu-și mai amintea de la cine o primise cadou. De la soțul ei ? De la sora mai mare ? Și-a adus aminte că de mult n-a mai fost la cimitir, să le vadă mormintele...

— Hello, bunico !

Vocea lui Thomas i-a alungat gîndurile. Nu s-a uitat la el, s-a comportat ca și cum nepotul nici n-ar fi fost acolo.

El și-a pus jos geanta de voiaj.

— Te-ai hotărît ca de acum încolo să nu mai stai de vorbă cu mine ?

— Orbule ! a sîsîit contesa printre dinți.

— Bunico, ar trebui să te împaci, în fine, cu gîndul că nu sînt așa cum ai dorit tu. Nu sînt mare moșier ! Mi-e frică de vaci și de orice alt animal care-i mai mare decît un șoricar. Despre agricultură și zootehnie știu doar atît cît am învățat citind listele cu meniuri. Rinichi prăjiți, pulpă de văcuță, sparanghel, cartofi soté. Dar există oa-

meni care nu seamănă, nu recoltează şi totuşi le place să trăiască. Eu sînt mai mult decît fericit. Pe cînd, despre voi, aşa ceva abia dacă se poate spune. Voi nu sînteţi fericiţi, lucru de care, în nici un caz, nu sînt eu vinovat.

— Ce vrei să obţii cu predica asta emoţionantă ? a întrebat Herta. Vrei bani ? Nici eu nu am. Am un pachet de acţiuni. Le-au imprimat pe o hîrtie excelentă, dar nu merită o para chioară.

Thomas s-a simţit jignit, fiindcă nu era luat în serios. Nici n-a mai fost atent la ultimele cuvinte. Şi-a ridicat geanta de voiaj, i-a tras fermoarul şi i-a golit conţinutul în poala bătrînei : hîrtii de o sută de mărci, de o mie, o grămadă de bani. Herta a înghiţit în sec şi a privit ameţită la comoară.

— Ce-i... asta ?

— Bani, precum vezi. Trei sute de mii de mărci.

— Şi ce să fac eu cu ei ?

— Este prima rată din stingerea datoriilor mele. Dar vreau pentru ea acţiuni. După cum îl cunosc pe Schulte, precis ţi le-a adus ţie fiindcă urăşte hîrtiile fără valoare. Am ghicit ?

Herta l-a privit neîncrezătoare.

— Da, dar amîndoi ştim că *sînt* fără valoare.

— Nu contează, bunico ! Acum nu au, dar cine ştie, poate o să le urce iar cursul şi atunci am să fiu milionar!

— Îngrozitor, cum de nu reuşeşti să te maturizezi ! a spus suspinînd bătrîna doamnă şi a învelit banii cu pledul. Ce-ar fi putut ieşi din tine...

Thomas i-a surîs.

— Ei, oare ce ? Să-ţi spun eu ? Proprietar de castel şi moşie, cu tot soiul de preocupări materiale, cu familie, bunică, cu o amantă şi un copil nelegitim...

Kitty Balbeck se lăfăia în patul apartamentului închiriat în hotelul Atlantic, așteptîndu-l pe Thomas. Se plictisea. Lecturînd magazinele ilustrate, din cînd în cînd, ochii i se închideau de la sine, programul TV se derula fără sonor, nu o interesa ce pălăvrăgeau eroii. Cu familia nu putea lua legătura, din motive strategice. În cenușia-i existență, Thomas era singura rază de lumină, dar și pe el îl putea vedea doar cîteva ore.

La întoarcere, Thomas o găsise atît de somnoroasă, încît după primul sărut i-a spus :

— Mă săruți de parcă am fi de zece ani căsătoriți.

Căscînd, fata s-a alintat.

— Încearcă să mă trezești în mod civilizat...

Și s-a întîmplat întocmai cum stă scris în cartea cea mare a iubirii. După aceea, bărbatul a întrebat-o :

— Să-ți povestesc ce-i nou ?

— Spune !

— Am izbutit ! Bunica mi-a dat acțiunile, mai bine zis i-am cumpărat pachetul de acțiuni cu banii cîștigați la cazinou. Acum îl pot înfrunta pe fratele tău, ba chiar cu aceleași acțiuni cu care m-a înfundat.

— Și crezi că-ți merge ? Nu-i căzut în cap.

— Se poate. Dar el mă consideră fraier, fiindcă m-a tras pe sfoară cu un truc simplu. Nici nu visează că i-o voi plăti cu aceeași monedă.

— Și asta-i ceva. Dar cum vrei să duci singur la bun sfîrșit această treabă ? Intri la el și-i spui „Scoate banii, bătrîne, aici sînt acțiunile" ?

— Am un ajutor.

— Numai să nu fiu eu aia, a cerut fata și a închis ochii. Ei, și acum, mă poți trezi mai departe. Din nou îmi este teribil de somn.

— Mai tîrziu, frumoasa mea. Am o discuție confidențială, jos în bar cu ajutorul meu.

— În bar ? Înainte de masă ?

— Învață de la mine : conspiratorii nu se întîlnesc niciodată seara în baruri. Numai în filme. Înainte de masă, o astfel de acțiune e mai liniștită și mai puțin sesizabilă. Poți rămîne fără mine puțin timp ?

— Numai dacă e obligatoriu. Sărută-mă, scumpule !

Thomas a sărutat-o pe gură și a ieșit.

Interlocutorul, Manfred Gesswein, îl și aștepta în barul hotelului.

— N-am venit cu inima ușoară la chemarea dumneavoastră, domnule conte, deoarece ceea ce v-am pricinuit este inacceptabil !

— Cu asta sîntem de acord, dar acum înmormînteaz-o! Pur și simplu, uită că m-ai înșelat, că din însărcinarea lui Balbeck ne-ai dus la faliment, pe mine și Guldenburgul, fiindcă Balbeck-ii vor să ne distrugă.

Gesswein încerca să se apere, dar fără vlagă :

— Dar și Balbeck a pierdut la acest tîrg...

— Asta a fost calculat de la început, și pierderea aceea e doar un mărunțiș pentru concern. Mai mult, i-a prins bine la fisc, pariez că specialistul lui în probleme de impozit își freacă mulțumit palmele. Acum, eu vreau să-mi primesc totul înapoi, cele douăzeci de milioane. Și peste toate, mi-ar face plăcere să-i fac în necaz și lui Schulte. M-am gîndit mult, și acum știu ce ar merge...

— Și o facem ?

— Da, noi doi. Dumneata vei primi dividende însemnate, iar restul va fi al meu.

— Ce trebuie să fac pentru asta ? s-a interesat Gesswein.

— Nu cine ştie ce. Eu arunc cîrligul, iar dumneata vei fi momeala...

Achim Lauritzen, în calitatea sa de strateg de publicitate, lua toate înfrîngerile drept prim semn al viitoarelor victorii, provoca intenţionat pierderile pentru viitoare cîştiguri, calculate anticipat. Tocmai acest om, care cu debitul său verbal îi făcea pe partenerii de afaceri să creadă că, datorită lui, în seifurile lor vor curge neîntrerupt banii, nu găsise o scăpare elegantă din această capcană. A simţit doar că veninul trebuie să şi-l îndrepte asupra Guldenburgilor, iar pentru aceasta avea nevoie de o victimă din familie. A ales-o pe Evelyn, fiindcă îi era la îndemînă.

Acţiunea de răzbunare a început-o tăind cablul telefonului. Apoi a luat toate sticlele de vin şi băuturi spirtoase şi le-a deşertat conţinutul în chiuvetă. Din dulăpiorul aflat în camera de baie a scos toate medicamentele care-i păreau dubioase şi le-a aruncat la coşul de gunoi, lîngă sticlele goale. În fine, a răsturnat poşeta Eveliynei şi a aruncat din ea toate tabletele, cu cheile de la locuinţă cu tot.

Evelyn a ieşit din dormitor şi a privit fără să înţeleagă.

— Ce naiba faci ?

Tăcut, Lauritzen şi-a luat sacoul de pe cuierul din hol, l-a îmbrăcat, a ridicat sacul de gunoi, a ieşit şi a încuiat uşa.

Femeia s-a dumirit abia acum. A bătut cu pumnii în uşă şi a ţipat isteric :

— Porcule ! Eu sînt vinovată ? Thomas a votat împotriva ta, nu eu ! Deschide imediat ! Chem poliţia !

A fugit la fereastră, a privit de la etajul cinci, spre stradă, şi a văzut cum Achim s-a urcat în maşină şi a plecat. Tremurînd de furie, a luat receptorul, să formeze un număr. Cum nu i-a venit tonul a lovit cu pumnul în aparat şi atunci a observat cablul tăiat.

S-a aruncat pe pat şi a început să plîngă încetişor, apoi s-a văitat cu voce tare şi-n final a proliferat un torent de injurii, urlînd, la adresa soţului ei. Dar acest lucru nu i-a adus nici o satisfacţie, pentru că nimeni n-a văzut, n-a auzit...

Deodată s-a auzit soneria. Evelyn a sărit din pat, a alergat la uşă şi a privit prin vizetă.

— Cine este ? apoi a recunoscut-o pe soră-sa vitregă Nane. Ce cauţi tu aici ?

— Pot intra ?

— Nu pot deschide, mi-au dispărut cheile. Coboară, fi drăguţă, la etajul întîi, la Maertensek, unde există o cheie de rezervă de la locuinţa noastră. Spune-i că Achim m-a încuiat din greşeală şi a luat cheile cu el.

Pînă ce a coborît fata, Evelyn şi-a aranjat toaleta de dimineaţă, s-a îmbrăcat şi s-a străduit să arate calmă şi senină.

Nane a primit cheia şi s-a grăbit să deschidă uşa. Cînd a intrat, Evelyn a întrebat-o :

— Cum de chiar azi ai venit la mine, îngeraşule ?

— Fiindcă tu, probabil, mă poţi ajuta. Dar am senzaţia că şi tu ai destule necazuri.

— De mine să nu-ţi pese ! Între mine şi Achim, întotdeauna au fost probleme. Ei, ce s-a întîmplat ?

Nane n-a găsit imediat cuvintele pentru a-şi prezenta necazul şi, numai la gîndul lui, lacrimile au podidit-o din nou.

— Nici nu-i cazul să-mi spui, a spus Evelyn înţelegătoare. Eu te întreb, iar tu, simplu, doar aprobi din cap, dacă nimeresc. Eşti îndrăgostită, probabil nefericită ?

Nane a ridicat din umeri.

— Deci, v-aţi certat.

Fata a făcut semn cu capul că da.

— Tobias ?

La aceasta, Nane şi-a plecat fruntea.

— Mamei tale nu-i poţi spune povestea asta ?

Nane a scuturat din cap.

— A cîta lună ?

Nane s-a prăbuşit, hohotind, în braţele Evelynei, care i-a dat o batistă de hîrtie şi, cu un optimism forţat i-a spus :

— Ştii ceva ? Îmi strîng doar cîteva lucruşoare, apoi te duc acasă. Pe drum o să discutăm în linişte despre toate.

— De ce împachetezi ? a continuat să hohotească Nane.

— Pentru că nu mai rămîn nici măcar un minut în această locuinţă. Am terminat-o cu Achim. A aruncat într-un geamantan lenjeria şi cîteva haine. Interesant, ce puţin ne rămîne după zece ani de căsnicie. Să mergem !

Nane a luat geamantanul şi l-a dus la uşă. Evelyn a îmbrăcat costumul. Uşurată, şi-a pipăit cheia de contact din buzunar, de care Achim uitase. Pentru ultima dată a intrat în bucătărie şi a privit în jur.

— Nane...

Şi-a scos verigheta şi i-a arătat-o.

— Prima lecție pe care trebuie să o înveți. Există trei motive pentru care o femeie trebuie să se căsătorească. Primul, pentru a pleca de acasă. Al doilea, fiindcă femeia are nevoie de un bărbat, și al treilea, pentru că odată tot trebuie să te măriți.

— Dar tu de ce te-ai măritat cu Achim ?

Evelyn a pus verigheta în mijlocul mesei din bucătărie.

— Din toate cele trei motive, și pentru că tata s-a opus.

În marele birou al direcției Balbeck, atmosfera era tensionată. De cum a intrat în secretariat, Lauritzen și-a dat seama că aici se pregătește ceva împotriva lui. Dispoziția sufletească a șefului se poate citi în antecameră pe fața secretarelor care-l păzesc. Secretara lui Margot Balbeck l-a privit disprețuitor, a salutat, dar nu i-a pronunțat numele, și i-a deschis ușa „sanctuarului" cu un chip înghețat.

Lauritzen s-a prefăcut a fi senin. Doamna Balbeck l-a măsurat cu răceală, Jan nu s-a ridicat ca să-l salute — dimpotrivă, nici nu l-a invitat să ia loc.

— De luni încercăm să vă găsim, a spus Margot Balbeck. Avem senzația că în permanență faceți totul ca să ne evitați.

— Omul mai are nevoie, uneori, și de destindere, a răspuns Lauritzen făcînd pe nepăsătorul. M-au obligat la aceasta unele probleme familiale.

— L-au debarcat ! a anunțat-o Jan pe mamă-sa. Nu mai este administratorul general al Guldenburgului.

— Am fost aruncat din șa, de către familie, cu ajutorul unor mici trucuri murdare, l-a corectat Lauritzen.

Doamna Balbeck i-a oprit, nerăbdătoare.

— Domnule Lauritzen, îmi e totuna de ce ați dat greș. Noi am parafat o înțelegere și pe baza acesteia firma noastră a întreprins pași foarte costisitori pentru a urni cazul parcului industrial. Nu mai putem da înapoi. Am înaintat prea mult în planurile noastre. Constructorii, Offenbach...

— Și asta-i treaba mea ? s-a arătat curios Lauritzen.

Margot l-a privit furioasă, apoi s-a întors spre Jan.

— Pe celelalte discută-le tu cu el ! Mie mi-a fost de ajuns !

— În regulă. Pe scurt, domnule Lauritzen, v-am exclus din afacere. Din motive bine fundamentate, reziliem contractul de publicitate cu dumneavoastră și pretindem să ne returnați toate sumele avansate. În afară de asta, fiecare marcă pe care am pierdut-o din cauza incompetenței dumneavoastră, o vom recupera fără milă, tot de la dumneavoastră. Și acum, scutiți-ne de prezența dumneavoastră !

— A, despre asta-i vorba ? Lauritzen și-a făcut datoria, Lauritzen poate să plece !

— Ați ghicit, a spus doamna Balbeck.

— Aha, am ghicit ! a urlat Lauritzen. O să regretați toate astea ! Amîndoi ! În locul vostru aș cumpăni mai bine lucrurile ! Știu prea multe ! Mă subapreciați ! Nu-mi puteți arunca cu praf în ochi : cedîndu-mi contractul de publicitate, ați vrut să mă faceți să vă ofer Guldenburgul pe tavă ! Și în momentul în care pămîntul v-ar fi aparținut, eu aș fi devenit de prisos...

— Te-am supraapreciat, domnule Lauritzen. Din păcate, sînteți o nulitate, un balon umflat, care acum e pe punctul de a plesni !

Achim a emis un rîs care mai degrabă semăna a behăit.

— Asta s-o crezi dumneata ! De ieri, eu conduc campania electorală a unui partid foarte apropiat dumnea-

voastră ! Şi ghiciţi de la cine am primit însărcinarea ? De la bunul Offenbach !

Rîzînd încă, a trecut prin antecameră, prin faţa secretarei, care şi-a întors capul, apoi a intrat în lift, a traversat furtunos holul, strada, spre automobil, de unde a pornit în trombă spre casă. Voia să-şi descarce nervii pe Evelyn.

În faţa casei, a tras maşina pe trotuar, a ţîşnit pe scări şi a descuiat uşa locuinţei.

— Evelyn !

A alergat prin toate camerele, dar femeia nu era nicăieri. Nici în baie, nici în bucătărie... Apoi a observat verigheta pe masa din bucătărie. A luat-o în mînă şi a înţeles totul.

— Evelyn..., a şoptit, şi nervii s-au transformat în dezamăgire, apoi, pe neaşteptate, l-a podidit plînsul.

În stradă, tocmai atunci, poliţia îi lua maşina pe care o parcase într-un loc interzis.

26.

Din biroul său ca o cuşcă de sticlă, Hermann Ambusch a observat că pe rampa de încărcare a apărut contesa Christine. I-a ieşit în întîmpinare şi i-a strigat :

— Din cîte îmi dau seama, mai-mai că-mi vine să spun că sosiţi cu veşti bune.

— Aţi nimerit-o. Dar ghiciţi ce anume.

— Cea mai bună ar fi aceea că Lauritzen s-a dus naibii. Dar asta ar fi prea de tot !

— Aţi pus punctul pe *i*, domnule Ambusch. L-am înlăturat pe Lauritzen.

Stăteau în fața instalației și priveau derularea fluxului spălării automate a sticlelor, pe banda mobilă, pînă ce acestea ajungeau la geamul de control puternic iluminat. Acolo, un muncitor le verifica integritatea și gradul de curățenie.

Ambusch privea la sticlele din care se scurgea încă apa.

— N-a fost prea greu ?

— Nu, consiliul de familie n-a votat pentru planurile lui nesăbuite de vînzări, cu care pretindea că va salva Guldenburgul. Acum vom reveni la mijloacele noastre vechi de lucru...

— Nu, nu chiar așa ! a spus maistrul berar. De acum încolo va trebui să facem totul mai bine, pentru a putea rezista concurenței.

— Pe cît ne ajută posibilitățile.

Ambusch a făcut o figură decepționată, de parcă i-ar fi scăpat din mîini un balon frumos colorat.

— Deci să înțeleg că nu vom avea noua linie de îmbuteliere... Fără ea însă nu vom putea crește producția.

— Dezvoltarea trebuie altfel gîndită : scopul nu va fi creșterea producției, ci a venitului.

— Cu ajutorul unei reclame mai bune ?

— Și asta are importanță. Dar sticlele noastre de bere sînt aidoma celor folosite de celelalte firme. Pot fi confundate. Primul conte Martin, soțul contesei Herta, turna berea în minunate butelii cu capac de porțelan. Acele sticle erau cunoscute de cumpărători, imediat : Asta-i berea Guldenburg. Erau inconfundabile. Dacă s-ar putea fabrica din nou asemenea sticle...

— Nici o problemă, a spus Ambusch. Mai sînt cîteva mii în pivnița vechii fabrici. Odinioară, cînd am trecut la utilizarea sticlelor standard, mi-a fost milă să le arunc.

Îmi place ideea. Linia de spălare, cu cîteva reglaje, o pot adapta pentru formatele vechi și, în mod sigur, vom putea procura garnituri de cauciuc noi pentru capace. Ne-am înțeles, contesă ?

— Ne-am înțeles, domnule Ambusch.

— Dacă-i așa, ne-a mai rămas să găsim o soluție pentru parcul industrial, a spus bărbatul. Să ne gîndim la acest aspect, din punctul meu de vedere. Imaginați-vă că s-ar realiza acest plan. Am putea desface acolo, zilnic, cîte zece mii de sticle, avînd de parcurs un drum minim de transport, atît la livrare, cît și la întoarcere. Am putea prelua aprovizionarea în întregime : localuri, puncte de desfacere și celelalte. Soțul dumneavoastră așa ar fi făcut...

Și pe contesă a molipsit-o optimismul lui Ambusch.

— Așa-i ! Martin ar fi procedat la fel.

Christine a observat cum maistrul și-a îndreptat privirea spre castel. A întors și ea capul.

— Ai văzut ceva neobișnuit ?

— Depinde cum o luăm, contesă. Doamna Evelyn și Nane au sosit împreună. Pare un fapt neobișnuit la această oră, zic eu.

Christine a ieșit din hală.

— Evelyn ! a strigat-o ea. Cum ai ajuns aici ? Pe mine mă cauți ? Sau ai venit să o aduci pe Nane de la școală?

— Aș dori să te întreb dacă pot rămîne la voi, cel puțin o vreme. L-am părăsit pe Achim.

— Lasă prostiile !

— Serios. Hotărîrea mea e definitivă. Înaintez divorțul. Îl chem pe Hollander să-mi redacteze decizia și să i-o trimită lui Achim.

De cîteva zile, în fiecare dimineaţă, Jan îşi făcea regulat porţia de alergare pe malul Alsterului. Lui Manfred Gesswein nu i-a fost uşor să descopere traseul antrenamentului, dar sub pretextul că vrea să facă fotografii pentru presă, a reuşit să-l afle, pînă la urmă, de la secretara lui Jan.

Gesswein l-a aşteptat pe o bancă, şi cînd Balbeck şi-a făcut apariţia, i s-a alăturat.

— Bună dimineaţa ! Aş dori să vă rog ceva. Nu pot aştepta pînă ajungeţi la birou. Mă presează timpul.

— Dar vorbeşte odată, omule !

— Aş cumpăra de la dumneavoastră vechile acţiuni BFE, dacă, bineînţeles, le mai aveţi.

— De ce ? Alea sînt doar deşeuri de hîrtie, nimic mai mult. — Gesswein a continuat să alerge cot la cot cu Jan.

— Se poate. Mi-aţi ceda totuşi mie aceste hîrtii ? Să zicem, pentru o sumă de o sută de mii ? Am un comanditar.

— Pentru acţiuni fără valoare ? Pe cine vrei să păcăleşti, Gesswein ?

— Şi dacă omul meu are un pont serios ? Dacă totuşi BFE o să fie membru al unui mare concern ? Eu primesc, dacă procur acţiuni BFE, zece la sută.

— Dacă-i un pont sigur, putem face tîrgul împreună, a gîfîit Balbeck.

— Este prea riscant...

Balbeck a încetinit paşii.

— Glumeşti ? Toate afacerile comportă risc !

— O glumă proastă ar fi dacă aţi fi aruncat acele acţiuni.

Jan s-a oprit brusc.

— Îţi baţi joc de mine ? Desigur că nu le mai am !

Gesswein şi-a luat rămas bun.

— Nici o problemă, domnule. Vă rog să mă scuzaţi de deranj. Dar presupun că aţi aruncat pe fereastră eîteva milioane. Din păcate, nu-i vina mea că aşa merg lucrurile la bursă. La revedere !

Balbeck a alergat după el.

— Aşteaptă un pic. De unde ai pontul ? E un tip sigur ?

— N-aţi fost mulţumit de munca mea, domnule ? V-am dat eu vreodată ocazia să fiţi neîncrezător faţă de mine ? Dumneavoastră vă imaginaţi că eu am rupt toate relaţiile cu piaţa investitorilor ? Mă credeţi tîmpit ? Acum aţi fi recuperat pierderea acceptată în cazul cu Guldenburg. Păcat !

— La ce-mi folosesc discursurile frumoase ? V-am spus că nu mai am acele acţiuni ! Aveţi vreo soluţie ?

— Soluţie ? Asta-i bună ! Ce fel de soluţie ? Doar nu vă închipuiţi că voi merge la Schulte sau la Guldenburg şi le voi spune : „Ia să-mi daţi mie acţiunile BFE că vreau să fac o afacere bombă" ?

Jan n-a găsit amuzantă peroraţia.

— Ei mai au acţiunile ?

— Bătrînii nu obişnuiesc să arunce nimic.

— Gesswein, ai spus că primeşti zece la sută ? Eu îţi dau unsprezece, dacă comunici comanditarului dumitale că acţiunile mele nu mai există. Şi dacă ele mai există la Schulte sau la bătrîna contesă, şi mă ajuţi să le obţin, facem afacerea împreună. E în ordine ?

— Numai dacă îmi promiteţi că mai bine vă muşcaţi limba decît să scăpaţi un cuvînt despre acest pont fierbinte !

— O.K., O.K. ! Şi acum întreprinde ceva, pentru Dumnezeu !

— Încet, domnule Balbeck. Eu, cel mult, pot încerca la Guldenburg. Dacă nu reuşesc, o încurcăm. Trebuie să

găsesc un tertip, ca s-o înduplec pe bătrînă să-mi cedeze hîrtiile... dacă, bineînțeles, le mai are. Și nu uitați : unsprezece la sută pentru mine !

— Dacă altfel nu merge, promite-le bani. Un soi de compensație... În definitiv, săracii, au pierdut douăzeci de milioane din cauza dumitale. Mă bazez pe spiritul dumitale de inventivitate !

Gesswein transpirase. S-a oprit și a privit în urma lui Balbeck, care alerga acum mai vioi, dispărînd în depărtare spre Jungfernstieg. Apoi a intrat într-o cabină telefonică din apropiere și l-a chemat pe Thomas, la hotelul Atlantic.

— Aici e momeala. Omul a apucat cîrligul. Terminat.

Christine s-a îndreptat spre mașină, cu un buchet mare de flori. Kröger a deschis portbagajul și l-a preluat. S-a speriat cînd a văzut că stăpîna a observat acolo scaunul cu rotile, pliat. Dar Christine n-a spus nimic, iar el a trîntit repete capota.

Doar pe drum a constatat că pe contesă o preocupa ceea ce văzuse.

— Cum se simte băiețelul ? Scaunul este pentru el, nu-i așa ?

— Trăiește, și chiar și asta e mare lucru. S-a uitat în oglinda retrovizoare, așteptînd noi întrebări. Ce mai doriți să știți ? Și domnul conte obișnuia să-mi vorbească cînd îl duceam...

— A vorbit cu dumneata, cu iubita, dar cu mine nu. Cel puțin nu despre ceea ce simțea cu adevărat. Oare de ce ?

— Știți, uneori bărbații cred că soțiile lor nu sînt înțelegătoare, că nu suportă să li se spună totul. Bărbații

vor să-şi dovedească superioritate, să reuşească ceva în viaţă. Nu pot suporta eşecul. Se tem de el.

Christine şi-a ridicat sprîncenele.

— Dar el nu a eşuat !

Kröger a cotit de pe drumul de ţară pe cel din pădure, care ducea la cimitirul vechi.

— Sînt de aceeaşi părere. Probabil îi era indiferent ce gîndeau alţii despre el.

Maşina s-a oprit sub un stejar falnic. Kröger a ajutat-o pe Christine să coboare, a scos florile din portbagaj şi a îndepărtat hîrtia de pe buchet.

— Cu puţin înainte de accident mi-a vorbit despre viaţa lui, că va reduce ritmul şi că vrea să schimbe totul.

În faţa mormîntului lui Martin, Christine a luat florile de la Kröger şi le-a depus pe placa de marmură. Era liniştită, nici o amărăciune nu i se citea pe chip.

— Ce vroia să schimbe ?

Kröger şi-a scos şapca.

— Asta nu ştiu. Îl necăjeau dificultăţile pe care le întîmpina cu oamenii, cu terenul, cu pădurea. Ştia că lucrurile nu mai pot merge astfel şi a vrut să fie mai deştept decît toţi ceilalţi. A vrut să învingă...

Christine i-a răspuns abia cînd ieşiseră din cimitir.

— Orice cîştig înseamnă pierderea altora. Cineva trebuie să plătească întotdeauna şi acel cineva este nenorocos. Aici de exemplu, copilul... Domnule Kröger, m-am gîndit bine. Îi voi scrie femeii aceleia. Nu cred că i-aş putea vorbi personal, dar de scris, cred că da. În fond... copilul este fiul lui Martin, nu-i aşa ?

Margot Balbeck era sub cască, în salonul de coafură al maestrului Tiede. A tresărit cînd Jan s-a oprit lîngă ea, i-a luat mîna şi a decuplat aparatul.

— Am să-ți spun ceva important, i-a șoptit la ureche, altfel n-aș fi venit aici !

— Atunci grăbește-te, fiindcă o să am necazuri cu Tiede. Un coafor bun este mai greu de găsit decît un fiu.

— Mai avem o posibilitate să-i dăm gata pe Guldenburgi. Cota acțiunilor BFE este în urcare.

— Cine ți-a spus ?

— Gesswein încearcă peste tot să cumpere pe sub mînă.

— A, tînărul acela de la banca lui Schulte ! Tu ai încredere în el ?

— De ce nu, mamă ? Pînă acum a dat rezultate fantastice. Gîndește-te numai : nu a vrut să-mi plaseze nimic, a vrut să cumpere de la mine. Pentru o sută de mii.

— Și ? I-ai vîndut ?

— Mă crezi tîmpit ? I-am spus că am scăpat de maculatura aia fără valoare. Dar acțiunile sînt neatinse, în seif. Acum vrea să afle dacă Guldenburgii și le-au păstrat pe ale lor. Dar bănuiesc că n-or să-i dea prea multe amănunte. În ultima instanță, lui îi pot mulțumi pentru dezastru.

Doamna Balbeck și-a încrețit fruntea.

— Este logic. Dacă cineva ar vrea să-mi cumpere ceva fără valoare, și eu aș deveni, pe loc, bănuitoare.

— Ai vreo propunere ?

— Voi vorbi cu contesa Christine. Ca de la femeie la femeie. În ideea să îngropăm trecutul și să ne ajutăm una pe alta. Cu condiția ca pontul să fie bun, și totul să meargă așa cum îți închipui tu, cît crezi că am putea cîștiga ?

— O sută de milioane.

Margot a zîmbit.

— Bine, am să-i telefonez văduvei. Dar acum intru din nou sub cască...

— Fantastic, mamă ! Atunci vom putea realiza toate celelalte planuri, ceea ce am pierdut din cauza dobitocului de Lauritzen !

După ce a dus-o pe contesă la castel, Kröger a plecat spre Hamburg, ca să-i predea Carinei de Angelis scaunul lui Martin.

— A fost greu de reparat ? l-a întrebat femeia.

— Joacă de copil ! i-a răspuns Kröger. Dacă ai toate sculele potrivite...

A împins, de probă, căruciorul încoace și încolo, apoi a reluat :

— Am ceva pentru dumneavoastră, care, profesional, v-ar interesa, în mod sigur.

— Ce anume ?

Kröger, fără să vrea, a vorbit aproape în șoaptă :

— Este vorba de un caz de mituire. Și o să înțelegeți imediat ce amploare are afacerea dacă am să vă spun două nume : Balbeck și Offenbach.

— Ei, domnule Kröger, dă-i drumul ! Ceea ce spui e aproape de necrezut.

— Dar nu este. Offenbach și-a întins palma, iar Balbeck i-o umple. E o înlănțuire logică, căci fără Offenbach nu există sprijin pentru dezvoltare, fără sprijin nu există parc industrial, n-au să apară uzine chimice. Sau altfel spus, Offenbach trebuie să obțină sprijinul statului, cu toate că pe moșia Guldenburg nu-i voie să se amplaseze uzine chimice.

— Și de unde provin informațiile ?

— Le-am auzit de la ei, cu urechile mele, doamnă de Angelis. Și a auzit și soția mea.

La gîndul unui reportaj bombă, Carina s-a înflăcărat.

— Dar ăsta este într-adevăr lucrul cel mai grozav pe care l-am auzit ! O să fac cercetări, dar numele Guldenburg şi pe al dumitale nu le amestec. E bine aşa ?

— Vreţi să scrieţi toate acestea în ziar ?

— De aceea există presă, domnule Kröger.

După plecarea lui Kröger, Carina a alergat la telefon şi l-a sunat pe Paul Deichmann, editorul ei.

— Am pentru dumneavoastră o poveste incredibilă. Un scandal mondial, aici, în preajma uşii noastre...

— Observ că sînteţi bine dispusă !

— Chiar aşa ! Ce-aţi spune dacă v-aş oferi ceva ce... după cum se spune, ar dezbrăca la piele opoziţia ?

— Fantastic !

— Într-adevăr, domnule Deichmann ! Ştiu dintr-o sursă demnă de încredere că preşedintele Offenbach a fost plătit de concernul de bere Balbeck, fiindcă aceştia doresc să transforme proiectul de parc industrial Guldenburg într-un parc chimic. Iar Offenbach avea sarcina de a obţine sprijinul statului pentru investiţie.

Cum n-a primit nici un răspuns, a strigat în receptor:

— Ei, ce părere aveţi despre asta ?

— Uită totul !

Carina a rămas înmărmurită.

— Poftim ? Cred că n-am auzit bine...

— Asta e politică înaltă, Carina ! Avem nevoie de locuri de muncă. În afară de asta, lui Margot Balbeck i-am promis sprijinul nostru. Te rog să te încadrezi în strategia editurii. Offenbach e doar un peştişor. Nu ne putem permite să facem vîlvă pentru fiecare politician care ia mită undeva în ţară.

— Chiar vreți să mușamalizați totul ? Eu nu pot face așa ceva. Dacă pe dumneavoastră nu vă interesează, o să caut alt editor pentru această poveste...

— Carina... ai fi în stare să sacrifici pentru asta bunele noastre relații ? Pentru un Offenbach ?

— Nu, nu pentru Offenbach, domnule Deichmann; ci pentru mine ! Eu sînt un reporter independent și așa vreau să rămîn !

Contrar așteptărilor, Christine și Evelyn se înțelegeau foarte bine. Mai mult, între ele s-a format un sentiment de solidaritate și asta nu numai din cauza legăturilor de familie. Două femei eliberate, chiar dacă din cauze complet diferite, care se apropiau, mai puțin crispate, de lumea din jurul lor. Nu mai exista pentru ele inhibantul : „Dar soțul meu crede că..."

— N-ai mai fost de mult în splendida noastră casă din Sylt, a spus Evelyn. De ce nu mergi acolo la sfîrșit de săptămînă, cu Nane ? Am impresia că fata asta se simte neglijată în ultimul timp.

— Și eu am observat. Dar așa este ea, retrasă. Doar nu pot alerga tot timpul după ea. Și așa nu mai știu unde îmi este capul. N-ai putea să te ocupi de ea ?

— Nu văd la ce i-ar ajuta ? Ea de tine are nevoie.

— Ceea ce-mi spui sună cam ciudat — și-a săltat capul Christine. Știi tu ceva ? De ce ar avea nevoie de mine? Are probleme la școală ? Sau poate e supărată din cauza plecării lui Tobias la Berlin ? Cred că de asta este vorba. Cei doi copii țin unul la altul și nu aș putea spune că mă bucur de aceasta...

Nu a continuat, fiindcă Evelyn s-a îndreptat spre geam...

— Vine cineva ?

— Da, Achim.

— Vrei să plec ? a întrebat Christine.

— Doamne ferește ! Stai aici, te rog ! Crezi că doresc să rămîn, fie și pentru un minut singură cu acest individ?

Lauritzen a năvălit înăuntru și a trîntit pe masă în fața Evelynei, o scrisoare cu mai multe file.

— Îmi poți explica ce dracu-i asta ?

— O scrisoare a avocatului Hollander, pentru tine. Acțiunea mea de divorț. Alte întrebări ?

— Mai întîi ar fi trebuit să discutăm, nu să arunci imediat în luptă artileria grea !

— Dacă dorești să discuți despre asta, fă-o cu Hollander, nu cu mine ! Eu nu mai am ce-ți spune.

— Ești încă soția mea !

— Numai pe hîrtie !

Bărbatul s-a întors spre Christine.

— Ți-aș fi recunoscător dacă ai fi amabilă să ne lași cîteva momente, numai în doi.

— Nu, ea rămîne aici ! a strigat Evelyn.

— Cum dorești ! Să audă și Christine ce cred despre tine ! Cred că tu încă mai trăiești cu impresia că te-am luat pentru vechiul și strălucitul tău nume și pentru banii tăi. Deși nu există atîția bani pe lume pentru cineva care să te suporte, animal egoist ce ești !

— Achim, asta depășește orice limite ! a strigat Christine.

Evelyn i-a făcut semn să-l lase, rugînd-o să fie atentă la ce spune, ca să-i poată folosi vorbele în fața judecătorului, la divorț.

Lauritzen s-a forțat să rîdă.

— Am auzit bine ? În faţa judecătorului ? Tu eşti în toate minţile ? Îţi dai seama ce va spune judecătorul cînd va auzi de la mine ce viaţă ai dus în timpul căsniciei noastre ? Alcool, tablete, psihiatri ! Şi căsnicie fără copii !

S-a aplecat spre Evelyn, gata-gata s-o atingă.

— De ce ai scăpat de ei, cînd i-ai fi putut avea ? Cel puţin de trei ori ! Numai pentru că erau de la mine ! Fiindcă ar fi fost păcat ca trupul tău să poarte copiii mei!

Din nou, Christine a încercat să-l domolească.

— Achim, te rog !

Acesta a înhăţat cu furie scrisoarea de pe masă şi a făcut-o mii de bucăţele.

— Astea o să fie bune de confetti la petrecere !

Apoi a părăsit, în fugă, castelul.

Deşi era foarte ocupată cu treburile zilnice, Christine şi-a rezervat timp şi pentru Anne Günter.

— Văd că trăieşti într-un ritm îndrăcit, a constatat Anne. Dar se pare că-ţi priește. Îţi mai rămîne timp şi pentru familie ?

— Firește. Pentru diseară am convocat din nou tot clanul.

— Nu la viaţa oficială, ca să-i zic aşa, a familiei m-am referit. Spre exemplu, Nane... Te ocupi îndeajuns de ea ?

— Nane face totul după cum o taie capul. Ce să fac ? De un timp încoace, este foarte închisă în sine. Dar şi eu am fost la fel, la vîrsta ei. Nu-mi puteam suferi mama. Orice-mi spunea, mă enerva. O să-i treacă şi ei. Dar ai dreptate, ar trebui totuşi să stau de vorbă cu ea.

— După opinia ta, este înţelept să-i întăriţi din nou pe Guldenburgi ?

— Trebuie, a spus Christine. E timpul să decidem ce facem cu banca şi cu fabrica. Printre altele, vei fi uimită: merg la Hamburg, să mă întîlnesc cu Margot Balbeck Sînt foarte curioasă să aud ce-mi spune.

— Eşti o femeie curajoasă.

— Nu pentru aşa ceva îţi trebuie curaj... ci pentru asta. Christine a scos o hîrtie din buzunarul fustei plisate. Este a treia scrisoare pe care o scriu. Citeşte-o, te rog.

— Anne s-a uitat la destinatar.

— Tocmai ei ?

— Da, ei. Ce-i poate scrie o femeie fostei amante a soţului ei, şi de ce-i scrie, de fapt ? Citeşte cu voce tare ! Cred că trebuie s-o scriu din nou.

Anne a luat scrisoarea şi după vocea cu care a citit-o, era vizibil că nu-i era pe plac. O parte din cuvinte le-a mormăit doar pentru ea, fiindcă le găsea neesenţiale.

„Stimată doamnă De Angelis !

Credeţi-mă, vă rog, nu mi-e uşor să vă scriu această scrisoare. Acum, că ştiu în ce situaţie nefericită este fiul dumneavoastră, mi-ar face plăcere să vă acord ajutorul pe care ni l-aţi solicitat şi care v-a fost refuzat. Oricare ar fi opinia mea despre acea legătură, un lucru nu l-am putut înţelege de atunci. Dacă am putut trăi atîta timp cu Martin şi n-am observat nimic, şi nici n-am simţit niciodată nici un fel de lipsă sau că m-ar fi lezat ceva, atunci desigur dumneata i-ai oferit ceva, ce nu putea găsi la mine. Ştiu că m-a iubit şi că v-a iubit şi pe dumneavoastră, dovadă vă este copilul. Martin n-ar fi tolerat niciodată ca băiatului să i se întîmple vreo nenorocire şi fiindcă el nu se mai află alături de noi, eu vreau..."

Suspinînd adînc, Anne a pus scrisoarea jos.

— Ce crezi, a întrebat-o Christine, să o trimit ?

— Pe mine să nu mă întrebi așa ceva ! Eu i-aș fi scos ochii ! Eu nu sînt o sfîntă, ca tine.

Christine a privit-o nedumerită.

— Păi, nu-i de datoria mea ? Copilul este al lui Martin... Anne i-a înapoiat scrisoarea.

— N-ai de ce să-ți faci reproșuri ! Ești o creatură minunată ! Dar asta arunc-o la coș ! Între gunoaiele trecutului, acolo îi este locul. Nu ești răspunzătoare pentru faptele soțului tău, iar pentru gîndurile lui, nici atît. Ocupă-te de copiii tăi... și de tine !

Thomas nu se așteptase să pătrundă imediat la Jan Balbeck. Se aștepta să fie necesar să recurgă la diferite stratageme. Dar Jan plutea în norii victoriilor în care, adesea, se trece ușor peste lucrurile neesențiale, iar în ochii lui, Thomas von Guldenburg era deja un lucru neesențial.

Jan a izbutit într-un rîs vesel cînd l-a văzut pe Thomas, care a intrat și a pus jos o geantă grea, de voiaj.

— Ah, domnule conte ați ajuns cumva comis-voiajor? Din principiu nu cumpăr de la comercianții ambulanți, și în nici un caz fărîmituri de faliment.

Thomas a scos din geantă un casetofon.

— Așteaptă să-mi vezi marfa. Te sfătuiesc să asculți.

— Ce-i cu circul ăsta,? N-am timp de muzică.

Thomas a pus casetofonul pe birou, în fața lui Jan, și a apăsat pe clapa de pornire. În locul muzicii Jan a auzit propria-i voce.

„Domnule Offenbach, dumneavoastră știți care vă e datoria și ce trebuie să faceți în interesul cauzei. De Guldenburg mă ocup eu. Aici sînt patruzeci de mii de mărci, restul îl veți primi la inaugurare. Cel tîrziu, mîine dimi-

neață contractul va fi la mine, gata de preluare. Sau să-l aduc la dumneavoastră, la parlamentul landului ?"

— Decuplează-l ! a urlat îngrozit Balbeck.

Thomas a rîs.

— Numai o secundă.

„Offenbach : Doamne ferește ! Vrei să-mi plasezi iarăși, în ochii lumii, vreun plic dubios ? Și așa a fost un gest necugetat și periculos. Mama dumneavoastră ar fi procedat mai discret. Vin eu după el la dumneavoastră."

— Decuplează-l, Guldenburg !

Thomas și-a scuturat capul.

— Imediat.

„Offenbach : Mă bucur întotdeauna cînd vă văd, stimate domnule Balbeck, dar, fără îndoială, există anumite reguli ale jocului..."

Abia atunci a oprit Thomas banda și și-a reluat casetofonul.

— Distracțiv, nu ?

— De unde o ai ? Vrei să mă șantajezi ?

— Ce cuvînt urît, domnule Balbeck ! Eu am venit doar în calitate de comis-voiajor. Sînt comis-voiajorul propriilor mele interese. Sînt interesat, de exemplu, să-mi recapăt banii pe care i-am pierdut în urma mașinațiilor dumitale.

— Dumneata ești complet nebun ! a urlat Jan.

— Vă pripiți cu etichetările. În primul rînd, primiți această casetă, pentru care pe piața liberă s-ar plăti sigur bani frumoși, și atunci dumneata și simpatica dumitale mămică ați fi oameni terminați. În al doilea rînd... Thomas a răsturnat pe masă conținutul genții și în fața ochilor holbați ai lui Balbeck s-au îngrămădit, ca un turn, acțiunile BFE. Vei primi această grămadă de hîrtii de valoare cu care m-ai nenorocit atunci.

Vocea lui Jan s-a înecat de surpriză.

— Dar nu valorează nimic.

— Cine şi-ar băga mîna în foc pentru activităţile de bursă, domnule Balbeck.... Azi, probabil nu valorează nimic, dar mîine, poimîine, în viitor, cine ştie ? Acum două luni aceste hîrtii valorau două sute doisprezece mărci una şi-mi veţi plăti exact atîta pentru ele !

Jan şi-a tras calculatorul mai aproape şi a bătut în el numerele.

— Dar, dar asta... asta înseamnă douăzeci de milioane şi şaisprezece mii... dumneata chiar că eşti nebun, Guldenburg !

— Cele şaisprezece mii vi le dăruiesc, a spus generos Thomas. Douăzeci de milioane este un preţ cinstit. După părerea mea, acceptaţi-mi oferta. Poate peste un an, doi, preţul acţiunilor va creşte. Atunci veţi fi în cîştig.

Jan şi-a muşcat buza şi a început din nou să calculeze, ca şi cum prin calcul ar fi redus suma. S-a ridicat nervos, a privit prin geam spre port, s-a reaşezat şi a făcut o figură posomorîtă.

Thomas îi înţelese jocul. Balbeck mima pierderea, juca rolul lupului căzut în capcană, dar în realitate se simţea tare, fiindcă ştia de la informatorul lui, Gesswein, ce avere se îngrămădea în faţa lui pe birou. Faţă de ea, douăzeci de milioane era un simplu bacşiş.

A completat un cec şi, cu un telefon, a anunţat banca despre tranzacţie. I-a predat cecul lui Thomas şi a spus :

— Îţi merge bine, Guldenburg. O, fericită inconştienţă...

Grăbindu-se spre lift, Thomas mai auzea rîsul satisfăcut al lui Balbeck.

Kitty aştepta în maşină. Thomas a deschis uşa şi s-a prăbuşit pe banchetă.

— Le-a cumpărat ? a întrebat fata.

Thomas a scos cecul.

— A înghiţit-o ! Acum mergem repede la bancă şi transferăm suma în contul tău. Pe tine nu te va bănui nimeni, oricine s-ar putea gîndi că ai vîndut cîteva acţiuni. De altfel, cine ar căuta banii în contul tău ? Fratele tău îşi va dă repede seama, din păcate, despre creşterea reală a cursului acţiunilor.

Jan Balbeck şi-a scos sacoul, a slăbit nodul cravatei şi, uşurat, s-a lăsat alene în fotoliu. Şi-a plimbat cu satisfacţie privirea pe casetă şi pe pachetul de acţiuni. Şi-a împreunat mîinile la ceafă şi i-a strigat secretarei :

— Britta, desfă o sticlă de şampanie, avem ce sărbători ! Ce-ai spune, de exemplu, dacă individul pe care-l urăşti cel mai mult te ocheşte cu un pistol, apasă pe trăgaci, dar pistolul, în mod ciudat, îşi lansează glonţul în direcţie inversă şi-i găureşte capul ? Foc, şi gata ! Asta-i un motiv de sărbătoare, nu ? Haide, adu pahare !

Britta era tulburată. Nu-şi mai văzuse niciodată şeful atît de bine dispus. În toate acestea era ceva ce o neliniştea. A scos din frigider o sticlă de şampanie şi a zîmbit forţat, pe cînd Jan i s-a adresat :

— Şi ca să-ţi vină şi dumitale chefuL.. ce-ai spune, dacă de la întîi ţi-aş ridica salariul ? Să zicem cu trei sute de mărci ! Ei vezi, acum zîmbeşti ! Să fie cu cinci sute ! Prosit !

Dintr-o sorbitură a dat pe gît şampania.

— Mama mai este pe aici ?

— Nu este. S-a dus la întîlnirea cu contesa Guldenburg.

Jan şi-a turnat din nou.

— Splendid ! Victorie pe linie !

Christine von Guldenburg și Margot Balbeck s-au întîlnit pe malul Alsternului, în cafeneaua Condi. Ambele aveau anumite rețineri și totuși amîndouă erau convinse că întîlnirea le va fi folositoare, oricare ar fi fost rezultatul schimbului de opinii.

— Nici nu vă puteți imagina, contesă, cît mă bucur să putem în sfîrșit schimba cîteva cuvinte, a spus Margot, cu un aer prietenos. Cred că puteam evita de mult tot felul de probleme dacă noi eram acelea care am fi luat de la început lucrurile în mînă.

Christine și-a scos mănușile albe din piele și le-a așezat pe masă.

— Nu a depins de mine. Dumneavoastră, din păcate, v-ați luat după Lauritzen.

Margot a lăsat aluzia neobservată.

— Nu înțeleg de ce nu ați vrut să discutați cu noi. În aceste treburi, soțul dumneavoastră n-a fost atît de dificil.

— În schimb, cu soțul meu ați fi avut mai multă bătaie de cap decît cu mine. După o chibzuință profundă și urmînd sfaturile băncii noastre, am decis să acceptăm propunerea dumneavoastră.

Margot nu a schițat nici un gest din care să lase să se înțeleagă dacă e surprinsă sau dacă așteaptă reacția Christinei.

— Da ? Ați acceptat ? Desigur, știți că în legătură cu zona industrială, cu parcul Guldenburg, ca să spun așa, avem deja o înțelegere cu conducerea landului. Și în această privință sînteți dispusă să cooperați cu noi ?

— Depinde de decizia familiei.

Răspunsul n-a fost pe placul lui Margot.

— Sper că știți că ofer un preț bun pentru preluarea participării dumneavoastră la bancă, numai cu condiția ca dumneavoastră să vă implicați în construirea zonei în-

dustriale. Sînt dispusă să ofer pentru cele cincizeci de hectare de teren, patruzeci de milioane de mărci, Așa ați avea o participare de douăzeci la sută...

— Un moment, a oprit-o Christine. Dacă am înțeles bine, doriți ambele lucruri deodată : banca și terenul.

— Da, contesă ! Situația s-a schimbat. Soțul dumneavoastră mai putea avea obiecțiuni. Dumneavoastră, însă, trebuie să le acceptați pe ale noastre.

Margot și-a mlădiat glasul, cu nuanțe aproape materne, compătimitoare.

— La moartea soțului meu, aveam aceeași vîrstă ca și dumneavoastră. N-am primit nimic gratis. Același lucru vă așteaptă acum și pe dumneavoastră. Dar, dacă-mi dați voie, vă voi da un sfat : nu mai folosiți niciodată expresia „vă rog", dacă doriți să realizați ceva.

Christine nu a interpretat aceste cuvinte ca pe un sfat bine intenționat, ci ca o atenționare batjocoritoare, pe care Margot o făcuse fiind sigură de victoria ei asupra Guldenburgului. Soarta, întruchipată în editorul Deichmann, care se apropia pe culoarul îngust dintre mese, a scutit-o să dea un răspuns.

S-a înclinat cu un zîmbet vag.

— Contesă... Apoi, s-a întors spre Margot Balbeck. Trebuie să vorbesc urgent cu tine ! Între patru ochi ! Contesă, ne scuzați o clipă ?

Christine a urmărit cu interes cum Margot s-a ridicat tulburată și s-a apropiat de Deichmann, iar acesta a început să-i șoptească agitat la ureche. Margot a părut atît de consternată de cele auzite încît și-a luat poșeta, a aruncat doar o privire spre Christine și a părăsit, împreună cu Deichmann, cafeneaua fără să mai salute.

Contesa Christine nu și-a crezut ochilor. Atîta proastă creștere nu văzuse în viața ei.

I-a făcut semn chelneriței.

— Plata, vă rog.

— Plătiți și pentru cealaltă doamnnă ?

— Nu. Numai pentru ce am consumat eu.

Secretara lui Jan Balbeck era pe punctul de a face ordine. Ștersese petele de șampanie de pe masă și aruncase sticla goală în coșul de hîrtii.

Doamna Balbeck a intrat val-vîrtej în biroul lui Jan.

— Dumneata ce faci aici ?

— Adineauri, domnul Balbeck...

— Unde-i fiul meu ? Să vină imediat la mine ! A sosit poșta ?

— Da, și în primul sertar veți găsi un telex din Frankfurt.

Margot a intrat în camera ei, și-a aruncat taiorul pe canapea și a citit telegrama.

Jan a apărut bine dispus.

— Ai și venit ? Nici n-o să-ți vină să crezi, ce s-a întîmplat ! Azi avem o zi Guldenburg ! Pînă ce tu te-ai întîlnit cu contesa, eu am avut un mic duel cu contele Thomas. Cu o mișcare a mîinii, a mimat folosirea pistolului. Și știi unde l-am nimerit ? Exact între ochi !

S-a așezat într-un fotoliu, și-a ridicat picioarele pe măsuță și a continuat mulțumit de sine :

— Imaginează-ți, a vrut să mă șantajeze ! Și tocmai cu Offenbach ! Sau cumpăr de la el acțiunile BFE, sau trîmbițează istoria cu Offenbach ! Dar nu e fantastic de distractiv ? Acum toate acțiunile sînt ale noastre !

De furie, Margot și-a pierdut controlul :

— La dracu, nimic nu-i al nostru ! Jos cu picioarele de pe masă, cap sec ce eşti ! Aranjamentele noastre cu Offenbach vor apare mîine, cu tam-tam, în presă.

— Cine... cine ţi-a spus ?

— Deichmann. A încercat să salveze ce s-a mai putut salva, dar era prea tîrziu.

— Porcul ăla de Thomas ! s-a enervat Jan.

Maică-sa rîse batjocoritor :

— Guldenburg ? Nu ! El nu a făcut decît să te înşele. Cît ai plătit pentru acţiuni ?

Jan a făcut un gest de lehamite.

— Suma se va întoarce înzecită.

Furioasă, maică-sa i-a fluturat prin faţă telexul.

— Asta s-o crezi tu ! Nimic nu se recuperează ! Din bani ăia se vor pune pe picioare Guldenburgii ! Ia şi citeşte : BFE-ul tău a declarat falimentul ! Acţiunile lor nu mai valorează nimic !

Uşa s-a deschis încetişor şi secretara a intrat cu o tavă pe care erau două pahare pline cu şampanie.

— Asta ce mai e ? a strigat doamna Balbeck.

— Şampanie. Domnul Balbeck mi-a spus că...

Jan a sărit în picioare, s-a holbat furios la Britta şi, cu o mişcare sălbatică, a măturat paharele de pe tavă. Şampania s-a împrăştiat pe pardoseală, iar paharele s-au izbit de perete făcîndu-se fărîme.

Caii au întors nerăbdători capetele spre Nane şi Tobias. Tinerii stăteau pe culoarul din mijlocul grajdului, dar nu-i interesau deloc caii. Nu le aduseseră ca altădată napi, nici mere. Nane vorbea fără întrerupere. Tobias de-abia mai putea scoate un cuvînt.

Pînă la urmă a întrerupt-o :

— Ei, mai respiră puţin ! Nici tu nu ştii ce vrei !

— Ba știu prea bine, tu nu ești capabil să înțelegi lucrurile !

Cearta lor se auzea pînă în curtea castelului.

— Nu știi ce vrei, a strigat băiatul, asta-i problema. Dacă spun nu, nu-ți place, dacă spun da, nici așa nu-i bine ! La urma urmei, ce vrei !

Nane a împins ușa și s-a năpustit în curte.

— Să mă lași în pace.

— Cu plăcere ! Dar, din păcate, copilul e și al meu.

— Vorbesc cu mama.

— Bine, dar vin și eu !

Cu pași hotărîți, Nane s-a îndreptat spre intrarea principală.

— Nu !

Băiatul nu s-a mișcat de lîngă ea.

— O să vedem noi !

Amîndoi s-au îndreptat spre bibliotecă.

Doamna Kröger tocmai îi raporta Christinei :

— Totul este pregătit pentru cină. Domnul Lauritzen a fost drăguț și m-a ajutat.

— Sascha s-a întors ?

— A telefonat că vine mai tîrziu, cu domnul Max. Dar pot sosi în orice moment.

— Mamă, ai timp un minut ? a întrebat Nane, care tocmai intrase. Johanna Kröger a vrut să plece, dar l-a observat pe Tobias, care stătea hotărît lîngă Nane.

— Tobias !

Tînărul și-a scuturat încăpățînat capul, așa că femeia a plecat singură.

Nane s-a întors spre Tobias.

— Mamă, spune-i să plece.

Înainte de a putea Christine să spună un cuvînt, băiatul a intervenit :

— Scuzați-mă contesă, dar ceea ce vrea să vă spună Nane mă privește și pe mine. Nane și cu mine, cum să vă spun...

— Voi avea un copil ! a strigat Nane.

Christine a avut impresia că n-a auzit bine.

— Nu... ! ! !

Dar Nane și Tobias, foarte serioși, au aprobat dînd din cap.

— Nu se poate ! Spune-mi că nu-i adevărat ! Păi nu te-am avertizat de atîtea ori ? Dar degeaba, în această mare dragoste părinții n-au de ce să se amestece ! Copiii sînt atît de deștepți, atît de experimentați încît le știu pe toate mai bine !

Johanna Kröger a apărut din nou, auzise ultimele cuvinte și încremenise de groază.

— Scuzați-mă, nu știu ce l-a apucat pe băiatul ăsta de-și permite să apară aici, așa.

Christine a continuat cu tremur în glas :

— Apropiați-vă, doamnă Kröger ! Ne putem felicita reciproc ! Sîntem aproape rude ! Vom fi bunicuțe.

Nane a izbucnit în plîns și a fugit afară. Tobias a încercat să o urmeze, dar mama sa l-a prins de mînecă.

— E adevărat ? Vorbește odată!

Tobias s-a smuls din mîinile mamei și a strigat amărît :

— Da, e adevărat ! Vreau să mă căsătoresc cu Nane, dar ea nu vrea !

Deodată s-a trezit singur în bibliotecă, mama sa plecînd, iar Christine urcînd grăbită treptele spre dormitorul ei.

A apăsat clanța camerei lui Nane, dar ușa era încuiată pe dinăuntru.

— Nane... deschide, te rog !

I-a răspuns o voce înecată de plîns, nefericită :

— Nu !

Christine i-a strigat disperată :

— Nane, nu fi copil ! Deschide ! — A ascultat încordată, nu mai auzea hohote de plîns şi a strigat din nou :

— Nane !

Cheia s-a răsucit în broască şi faţa plînsă a fetei a apărut în deschizătura uşii.

— Mă voi descurca cu cumva, dar acum nu vreau să vorbesc cu tine... nici n-am de ce, fiindcă tot nu mă poţi înţelege.

— Lasă-mă, cel puţin, să-ncerc, i-a răspuns Christine, încet.

— Nu acum, mamă, te rog... !

Christine a renunţat.

— Bine, dar nu încuia uşa !

Nane a scuturat capul şi a spus :

— Nu te teme, nu-mi fac nici un rău, dacă de asta ţi-e frică.

— Scumpa mea, vom rezolva noi cumva problema.

Nane şi-a şters nasul.

— Te cred ! Repede şi practic, nu ?

A trîntit uşa şi a încuiat-o din nou. A pornit picupul, şi s-a apropiat de fereastră. Jos, în curte, Tobias alerga spre maşina-cărăbuş, dar n-a mai apucat să urce, deoarece Kröger l-a ajuns şi l-a luat la întrebări. Nane nu auzea ce spunea, dar a văzut cum Kröger i-a tras două palme zdravene.

A deschis brusc geamul şi a strigat :

— Tobias !

Băiatul n-a auzit, sau n-a vrut s-audă, a urcat la volan și a demarat.

— Tobias, a șoptit Nane, și a privit cum mașina a ieșit pe poartă și a dispărut.

27.

Se întuneca deja, așa că Thomas a aprins luminile de poziție. Mașina parcurgea străzile înguste ale satului, înaintînd, în zgomotul puternic al motorului, spre Guldenburg.

— Ai fi putut să spui și mai devreme că s-a adunat întreaga familie, i-a reproșat Kitty, m-aș fi îmbrăcat mai decent.

— Arăți grozav !

— Pentru tine poate, dar pentru ceilalți ?

— Va fi mult mai interesant de văzut figura Hertei cînd o să-i dau cecul, a spus Thomas, și și-a imaginat cu plăcere cum îi va pieri bunicii graiul, de surpriză.

— Cecul meu, l-a corectat Kitty. Bani din contul Kitty-ei Balbeck.

Thomas nu i-a răpit plăcerea :

— Bine, cecul tău. Dar nu crezi că actul înmînării ar trebui să-l facem puțin mai festiv ?

— Să ducem șampanie ?

— Da' de unde. Din aia este destulă în pivnițele Guldenburgului.

— Atunci ce ?

— Tatraratam — i-a dat drumul Thomas, dar fata n-a înțeles ce voia cu asta. Vom întîrzia oricum la masă, acum familia s-a obișnuit deja cu asta.

După instrucțiunile Christinei, masa a fost întinsă în salonul mic. Locurile în jurul mesei erau ocupate de puțini meseni și unchiul Max a remarcat că, în acest caz, consiliul de familie nu va avea putere de decizie.

— Nu s-a prevăzut să se voteze, a spus Christine. Ne-ar place doar să vă raportăm despre felul în care se aranjează treburile, în ceea ce privește Guldenburgul. A luat o înghițitură din paharul de vin. Deci... am avut o întîlnire cu doamna Balbeck. Am discutat despre banca Schulte și despre zona industrială. Ea mi-a spus că ar fi dispusă să ne ofere pentru o parte din moșie patruzeci de milioane, ceea ce ar reprezenta douăzeci la sută participare din partea noastră. Numai cu această condiție va prelua partea noastră de bancă.

— Și ai fost de acord ? a întrebat Sascha.

— N-am ajuns să spun da sau nu. La un moment dat, a intrat în scenă Deichmann, editorul, a luat-o deoparte pe Margot Balbeck, i-a șoptit ceva și cu asta procesul de înțelegere, început între noi, s-a întrerupt.

— De ce ? a întrebat Max.

— Bănuiesc că domnișoara de Angelis a scris un articol demascator.

— Probabil cu titlul răsunător : „Berea Balbeck se ocupă de chimie" și cu „Offenbach umple halbele" ! a rîs Max.

Christine a ridicat din umeri.

— Deichmann și Margot Balbeck erau extrem de furioși. M-au lăsat pur și simplu mască.

— Cum, s-a mirat Max, au plecat chiar așa, fără să te salute ? Asta-i bună !

— Proastă creștere ! a spus contesa Herta.

— Probabil au crezut că-i mîna noastră, a dedus Sascha.

— Între Paul Deichmann și Margot este ceva, a anunțat Evelyn. O știu de la Achim.

— Deichmann i-a refuzat Carinei articolul „zguduitor", a explicat Max, fiindcă interesele editurii sînt legate de familia Balbeck. S-au certat și Carina a predat articolul altei edituri.

— Atunci a terminat-o cu slujba ei la Deichmann, a spus Sascha.

Max a rămas pe gînduri.

— Asta mai e cum e. Dar șeful ei i-a avansat o sută de mii de dolari pentru operația fiului ei, în America. Iar acum îi cere înapoi. Pot să spun că e vorba de un gest foarte „delicat" din partea lui.

Contesa Herta a întrebat, șocată :

— Să înțeleg că Margot Balbeck nu mai vrea să cumpere acțiunile noastre de la bancă ? Ar fi o catastrofă ! Dacă m-ați fi ascultat, l-am fi lăsat pe Achim să rezolve totul !

Observînd că e privită cu uimire, a continuat repede:

— De altfel, de unde le știi pe toate, Max ?

Johanna Kröger a intrat, s-a apropiat de Christine și i-a șoptit ceva la ureche.

— Poftește-o, a spus Christine.

Discuțiile au amuțit cînd Johanna a deschis ușa larg și Carina de Angelis a intrat în salon.

Contesa Herta s-a înfuriat.

— Ei, dar asta pune capac la toate.

— Stăpînește-te mamă, a șoptit Christine, și i-a ieșit înainte Carinei.

Max și Sascha s-au ridicat și ei.

— Am sosit într-un moment nepotrivit, a spus Carina, dar sper să nu mă aruncați afară. În ultima instanță este vorba de fiul meu care este și el un Guldenburg.

Christine a luat-o de braţ.

— N-am putea discuta aceste lucruri numai între noi? Veniţi, vă rog, cu mine în bibliotecă. Acolo nu ne va deranja nimeni. S-a întors spre Johanna. Adu-mi, te rog, acolo fusta plisată, aceea pe care am purtat-o la prînz, cînd a fost aici Anne Günther. E sus pe pat.

Imediat după ieşirea celor două femei, Herta a explodat.

— Ce neruşinare ! Această persoană n-are nici un pic de demnitate.

— Lasă mamă, a intervenit Max, această femeie e o doamnă mîndră şi inteligentă. În asta îţi seamănă. Numai că are şi inimă.

Herta s-a înăbuşit şi i-a pierit graiul.

În bibliotecă, Christine şi Carina s-au privit faţă în faţă cîteva momente.

Christine a invitat-o printr-un gest, să ia loc în fotoliu.

— Mulţumesc, dar pentru ce vreau să vă spun, prefer să rămîn în picioare. Am fost amanta soţului dumneavoastră, şi de aceea e firesc să mă urîţi. Nu v-o iau în nume de rău, şi nici n-am venit pentru a vă complica viaţa. Am vrut doar să vă spun că soţul dumneavoastră v-a iubit, mai mult decît vă imaginaţi. Mie îmi erau rezervate doar serile de vineri, iar dumneavoastră vă era rezervată viaţa lui. Aţi fi schimbat cu mine ? Sînt sigură că nu. Dar există fiul meu, băiatul lui Martin, şi el are dreptul la o parte din moştenire. Are nevoie de aceasta pentru a rămîne în viaţă, înţelegeţi ? Are nevoie de bani, dacă vrea să trăiască. Eu n-am de unde-i da...

Johanna a bătut la uşă, a intrat şi i-a întins fusta plisată Christinei. Ea a scos din buzunarul acesteia o scrisoare şi i-a înmînat-o Carinei.

— Vă rog, citiți-o. Cu asta de bună seamă economisim multe cuvinte amare.

Carina a citit scrisoarea și din ochi i-au picurat lacrimi.

Christine s-a ridicat și a arătat spre geam. Afară ardeau torțe și, la început abia auzit, apoi, din ce în ce mai tare, s-au auzit acordurile unui vals. Cunoștea bine cîntecul fanfara satului, doar nici nu știa altul, și totuși toboșarul greșea fără încetare.

— Vino, Carina, să mergem la ceilalți.

Au intrat în salon.

— Dar nimeni dintre noi nu-și sărbătorește ziua de naștere, s-a mirat Sascha și a deschis larg ușa spre terasă. Evelyn l-a urmat și, zîmbind, a privit imaginea romantică ce i se desfășura în față. Într-un cerc de făclii, Thomas dirija muzicanții, pe care emoția și străduința îi făceau să transpire din plin. Lîngă el, Max a zărit-o pe Kitty și a hotărît să nu se mai mire de nimic.

Thomas a luat-o de mînă pe Kitty și a urcat cu ea treptele spre terasă. A sărutat-o pe amîndoi obrajii pe Herta, în semn de bun găsit, și a spus :

— O cunoașteți pe domnișoara Balbeck, nu-i așa ?

Contesa mamă a aprobat reținută.

Kitty și-a deschis poșeta și i-a întins bătrînei doamne un cec. Herta s-a uitat neîncrezătoare la cifrele de pe foaie și i s-a adresat acru lui Thomas :

— Cred că am nevoie totuși de ochelari ! Ce e ăsta ?

— Știi bunico, am găsit cel mai bun cumpărător pentru acțiunile acelea lipsite de valoare...

Herta a arătat spre Kitty.

— Ea le-a cumpărat ? Asta de aici nu-i semnătura ta...

— Totu-i în ordine, e semnătura lui Kitty, a spus Thomas. Cele douăzeci de milioane, pe care ni le datorau Balbeck-ii le-am recuperat, deci putem să o luăm de la început, de acolo de unde am rămas la moartea tatii. Christine va aranja totul.

Fluturînd cecul ca pe un steguleț, contesa Herta s-a apropiat de Christine.

— Poftim, ia-l ! Eu sînt prea bătrînă pentru astfel de aventuri, iar tu, după cum observ, vrei să ajuți în mod serios Guldenburgul. Și-a sărutat nora, pe amîndoi obrajii. Nu vreau să-ți stau în cale, Christine. Thomas, de bună seamă, și-a salvat pielea și odată cu ea și pe a noastră, dar altfel n-am înaintat prea mult. Aici mai sînt multe de făcut. Dacă sînteți uniți, o să învingeți. Cred, Christine, că, sub conducerea ta, Guldenburgul este pe mîini bune.

După această scurtă alocuțiune, contesa mamă a părăsit în grabă salonul, pentru ca ceilalți să nu observe cît este de emoționată.

Vociferînd, Thomas a pus capăt situației jenante, care devenea chinuitoare.

— Ce-i liniștea asta ? Păi, aici nu se bucură nimeni? Haide, unchiule Max, să aducem ceva bun de băut, din pivniță. Trebuie să sărbătorim faptul că sîntem din nou în rîndul lumii.

Carina era retrasă undeva, mai în spate, dar Christine i-a făcut semn să iasă cu ceilalți, pe terasă. Max, în drum spre pivniță, i-a sărutat mîna, iar Sascha a schimbat cîteva cuvinte cu Kitty.

Sus, Nane își privea camera cu ochii cuiva care vrea să-și imprime în memorie ceea ce vede. Tavanul din stuc, încercuit de ghirlande de trandafiri și ciorchini de struguri, la care se uita seară de seară înainte de a adormi, mobilele roccoco, vechile tablouri de pe pereți, printre care, țipător, se impunea un portret disco, măsuța de toaletă pe oglinda căreia, înfipte sub ramă, erau cărțile poștale trimise de colegele ei.

A închis dulapul și a verificat conținutul micului geamantan, încă deschis pe pat. Împachetase numai cele foarte necesare. Cîndva auzise de la tatăl ei : „Cu un bagaj ușor călătorești ușor" și acum ea se conforma acestui dicton. Încă nu își dădea seama ce va face în zilele următoare, ce-i va aduce viitorul. Știa doar atît, că trebuie să ia o hotărîre, și o luase atunci, în secunda cînd începuse să împacheteze.

A închis cele două încuietori și a prins mînerul geamantanului. Atentă să nu facă zgomot, a ieșit din cameră, a coborît în hol, apoi a luat-o spre aripa de răsărit, de unde, neobservată, a putut ajunge în grădina castelului.

În liniște, s-a strecurat prin întuneric spre bătrînii pomi aflați ceva mai departe și de acolo a mai aruncat o ultimă privire spre terasa pe care dansau romantic făcliile. A văzut-o pe mama ei, care tocmai îl îmbrățișa pe Sascha, și-a ridicat bagajul și a plecat...

SFÎRȘITUL VOLUMULUI I

Tiparul executat la
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" Bucureşti
ROMÂNIA
Comanda nr. 10 138

BARICADA

ISBN 973-9081-05-3

Lei 84